

EUROPESE COMMISSIE
DIRECTORAAT-GENERAAL
BELASTINGEN EN DOUANE-UNIE
Indirecte belastingen en fiscaal beheer
Belastingadministratie en bestrijding van belastingfraude

Leidraad voor het melden van betalingsgegevens van betalingsdienstaanbieders en doorgifte aan het centraal elektronisch systeem van betalingsinlichtingen (CESOP)

Afwijzing van aansprakelijkheid: Deze leidraad is niet juridisch bindend en bevat uitsluitend praktische en informele richtsnoeren over hoe het EU-recht moet worden toegepast volgens het directoraat-generaal Belastingen en douane-unie van de Commissie.

Deze leidraad heeft als doel om bepaalde delen van de EU-wetgeving inzake btw te verduidelijken. Hij is in samenwerking met de lidstaten en de betalingsdienstaanbieders opgesteld door de diensten van de Commissie en is, zoals aangegeven in de afwijzing van aansprakelijkheid op de eerste bladzijde, niet juridisch bindend.

Deze leidraad is niet exhaustief. Hij gaat weliswaar uitvoerig in op verschillende onderwerpen, maar mogelijk komen niet alle elementen in dit document aan bod.

Gebruikers van de leidraad die geïnteresseerd zijn in een bepaald onderwerp wordt aangeraden het hele hoofdstuk over dat onderwerp te lezen.

Inhoudsopgave

1	Inleiding	6
2	Toepassingsgebied van de meldingsplicht	7
2.1	De onder het toepassingsgebied vallende entiteiten.....	8
2.1.1	Geografisch toepassingsgebied — de status van de landen van de Europese Economische Ruimte en Noord-Ierland	9
2.2	Onder het toepassingsgebied vallende betalingen.....	9
2.2.1	Overmaking.....	13
2.2.2	Automatische afschrijvingen.....	15
2.2.3	Geldtransfer.....	16
2.2.4	Kaartbetaling	17
2.2.5	Elektronisch geld.....	22
2.2.6	Marktplaatsen en tussenpersonen die in eigen naam geldmiddelen inzamelen	26
2.3	De onder het toepassingsgebied vallende betalingsdiensten.....	28
2.3.1	Betalingsmethoden met beperkte gebruiksmogelijkheden — tegoedbonnen	28
2.3.2	Tegoedbonnen en terugbetaling	30
2.3.3	Het gebruik van tegoedbonnen in combinatie met binnen het toepassingsgebied vallende betalingsmethoden	31
2.4	Praktische toepassing per betalingsmethode	32
2.4.1	Overmaking.....	32
2.4.2	Automatische afschrijvingen.....	33
2.4.3	Geldtransfer.....	34
2.4.4	Kaartbetalingen	34
2.4.5	Elektronisch geld.....	36
2.4.6	Marktplaats.....	38
3	Monitoring en ontstaan van de meldingsplicht	40
3.1	Grensoverschrijdende betalingen — Locatieregels van artikel 243 quater.....	40
3.1.1	Tabel met identificatiecodes om de locatie van de betaler en de begunstigde te bepalen	41

3.1.2	Praktische toepassing	43
3.2	Drempel van 25 grensoverschrijdende betalingen als bedoeld in artikel 243 ter, lid 2	51
3.2.1	De basisregel — Berekening van grensoverschrijdende betalingen per identificatiecode 51	
3.2.2	De aanvullende regel — Samenvoeging van grensoverschrijdende betalingen per begunstigde	52
3.2.3	Praktische toepassing	54
4	Melding	58
4.1	Waardoor ontstaat de meldingsplicht?	58
4.2	Hoe vaak worden de gegevens meegedeeld?	58
4.3	Wie deelt de gegevens mee uit hoofde van artikel 243 ter, lid 3?	59
4.3.1	Praktische toepassing	60
4.3.2	De situatie van EER-landen	64
4.4	Waar moeten de gegevens worden gemeld?	65
4.4.1	Rechtstreekse verlening van betalingsdiensten in de lidstaten van ontvangst	65
4.4.2	De situatie van EER-landen (IJsland, Liechtenstein, Noorwegen)	66
4.5	Welke gegevens moeten betalingsdienstaanbieders meedelen?	67
4.5.1	Overzicht van gegevenselementen	68
4.5.2	Mee te delen gegevens per betalingsmethode	74
4.5.3	Aspecten met betrekking tot de gegevenskwaliteit	85
5	Regels voor (her)indiening	88
5.1	Validering van de betalingsinformatie op nationaal niveau	88
5.2	Validering van de betalingsinformatie op CESOP-niveau	88
5.3	Herindieningen	89
5.4	Fouten spontaan corrigeren	90
6	Slotopmerkingen	90

Versie	Datum	Beschrijving
1.00	3 augustus 2022	Versie goedgekeurd voor publicatie

1 INLEIDING

Op 18 februari 2020 heeft de Raad een wetgevingspakket goedgekeurd om betalingsgegevens te verzamelen teneinde de strijd tegen btw-fraude in de e-handel te versterken. Het pakket bestaat uit twee wetteksten:

- Richtlijn (EU) 2020/284 van de Raad van 18 februari 2020 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG wat betreft de invoering van bepaalde voorschriften voor betalingsdienstaanbieders¹ en:
- Verordening (EU) 2020/283 van de Raad van 18 februari 2020 tot wijziging van Verordening (EU) nr. 904/2010 wat betreft maatregelen ter versterking van de administratieve samenwerking om btw-fraude te bestrijden².

De nieuwe regels treden op 1 januari 2024 in werking. Door de wijzigingen van Richtlijn 2006/112/EG³ (de btw-richtlijn) ontstaat een nieuwe meldingsplicht voor in de Europese Unie (“EU”) gevestigde betalingsdienstaanbieders om een boekhouding bij te houden van de betalingen die zij verwerken en hun begunstigen, terwijl de wijzigingen van Verordening (EU) 904/2010 gericht zijn op de ontwikkeling van het centraal elektronisch systeem van betalingsinlichtingen (CESOP) waarin de verzamelde gegevens worden opgeslagen en verwerkt voordat zij ter beschikking worden gesteld van de fraudebestrijdingsdeskundigen van de lidstaten om btw-fraude te bestrijden.

Het gebruik van betalingsgegevens is nodig om btw-fraude in de e-handel beter te bestrijden, hetgeen bijzonder moeilijk is aangezien de verkopers niet fysiek aanwezig zijn in de lidstaten van verbruik. Door het gebruik van internet en van nieuwe technologieën kunnen bedrijven goederen verkopen in het buitenland zonder enige vorm van fysieke aanwezigheid te moeten inrichten. Dat kan het dan weer moeilijk maken voor de lidstaten om controles te verrichten; zij zijn immers afhankelijk van de welwillendheid van buitenlandse verkopers om hun transacties aan te geven om te weten dat die op hun grondgebied actief zijn. Zelfs wanneer een lidstaat ervan op de hoogte is dat verkopers op een website goederen of diensten leveren op zijn grondgebied, kan het uitermate moeilijk zijn de daadwerkelijke verkoper achter de website te identificeren. Dat gebrek aan informatie maakt het voor de lidstaten buitengewoon moeilijk om informatie op te vragen bij of uit te wisselen met elkaar, aangezien zij niet weten met wie zij de informatie moeten delen of tot wie zij hun verzoek moeten richten.

Vanaf 2024 zal het gebruik van betalingsgegevens en CESOP fraudebestrijdingsdeskundigen in de lidstaten de benodigde informatie moeten verschaffen om verkopers in het buitenland die goederen of diensten leveren op hun grondgebied te identificeren. Het systeem is ontworpen om de administratieve lasten voor betalingsdienstaanbieders te beperken door gegevens te verzamelen via een geharmoniseerd standaardformulier en de verzamelde gegevens te beperken tot wat noodzakelijk is om de verkopers te identificeren en btw-fraude in de e-handel te bestrijden. Afgezien van de geschatte lidstaat van herkomst van de betaling worden er geen gegevens over de koper (“betaler”) verzameld, en gegevens over de verkoper worden alleen verzameld als deze een aanzienlijk bedrag aan grensoverschrijdende betalingen ontvangt.

De huidige leidraad is opgesteld in samenwerking met deskundigen uit de betalingssector en de lidstaten en is erop gericht de regels voor de rapportage van betalingsinformatie toe te lichten. Hierin wordt een

---

¹ Richtlijn (EU) 2020/284 van de Raad van 18 februari 2020 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG wat betreft de invoering van bepaalde voorschriften voor betalingsdienstaanbieders (PB L 62 van 2.3.2020, blz. 7).

² Verordening (EU) 2020/283 van de Raad van 18 februari 2020 tot wijziging van Verordening (EU) nr. 904/2010 wat betreft maatregelen ter versterking van de administratieve samenwerking om btw-fraude te bestrijden (PB L 62 van 2.3.2020, blz. 1).

³ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 347 van 11.12.2006, blz. 1).

uitgebreide beschrijving gegeven van de meldingsplicht, worden de belangrijkste betalingsmethoden voorgesteld die momenteel in de Europese Unie worden gebruikt, wordt uitgelegd waardoor de meldingsplicht ontstaat en wordt geprobeerd de door betalingsdienstaanbieders gebruikte gegevenselementen die aan CESOP kunnen worden meegedeeld, op te sommen. De leidraad is zowel bestemd voor betalingsdienstaanbieders die gegevens moeten meedelen in het kader van de nieuwe meldingsverplichtingen als voor de lidstaten die de gegevens moeten verzamelen en aan CESOP moeten doorgeven. Hij blijft echter een verklarend document zonder juridische waarde.

2 TOEPASSINGSGEBIED VAN DE MELDINGSPLICHT

In dit deel wordt met name het toepassingsgebied van de meldingsplicht afgebakend, zoals vastgelegd in artikel 243 ter van Richtlijn 2006/112/EG, dat werd ingevoerd bij Richtlijn (EU) 2020/284 van de Raad (“CESOP-melding”).

In artikel 243 ter, lid 1, worden de regels voor de meldingsplicht vastgesteld:

De lidstaten verplichten betalingsdienstaanbieders voldoende nauwkeurige registers te houden van begunstigen en van betalingen betreffende betalingsdiensten die zij voor elk kalenderkwartaal verlenen, teneinde de bevoegde autoriteiten van de lidstaten in staat te stellen controles uit te oefenen op de leveringen van goederen en diensten die overeenkomstig het bepaalde in titel V geacht worden plaats te vinden in een lidstaat, om de doelstelling inzake bestrijding van btw-fraude te behalen.

De in de eerste alinea bedoelde verplichting is alleen van toepassing op betalingsdiensten die verband houden met grensoverschrijdende betalingen. Een betaling wordt als grensoverschrijdende betaling aangemerkt indien de betaler zich in een lidstaat bevindt en de begunstigde in een andere lidstaat, in een derdelandsgebied of in een derde land.

Volgens dit artikel zijn er drie vereisten die van toepassing moeten zijn om de meldingsplicht van een betalingsdienstaanbieder (meldende entiteit) te doen ontstaan:

1. de meldende entiteit moet een betalingsdienstaanbieder zijn zoals omschreven in artikel 243 bis, lid 1, van Richtlijn 2006/112/EG;
2. de meldende entiteit moet betalingsdiensten aanbieden zoals omschreven in artikel 243 bis, lid 2, van Richtlijn 2006/112/EG;
3. de meldende entiteit moet betrokken zijn bij de verwerking van een betaling zoals omschreven in artikel 243 bis, lid 3, van Richtlijn 2006/112/EG, tussen een betaler en een begunstigde waarbij de betaler gevestigd is in een lidstaat en de begunstigde zich in een andere lidstaat, in een derdelandsgebied of in een derde land bevindt.

Deze drie voorwaarden vormen de kern van het toepassingsgebied van de meldingsplicht en worden in dit onderdeel uitgebreid beschreven, waarbij telkens een van de volgende vragen wordt beantwoord:

- 2.1. Welke entiteiten vallen onder het toepassingsgebied?
- 2.2. Welke betalingen vallen onder het toepassingsgebied?
- 2.3. Welke betalingsdiensten vallen onder het toepassingsgebied?

Naast deze drie elementen zijn er twee aanvullende voorwaarden vereist om de meldingsplicht te doen ontstaan, waarvan de eerste is vastgesteld in artikel 243 ter, lid 1, tweede alinea, en inhoudt dat de gemelde betalingen grensoverschrijdend moeten zijn, terwijl de tweede is vastgesteld in artikel 243 ter, lid 2, en inhoudt dat de betalingsdienstaanbieder meer dan 25 grensoverschrijdende betalingen per kwartaal aan een bepaalde begunstigde moet verrichten alvorens informatie door te geven. Deze twee voorwaarden die moeten worden gemonitord, worden nader beschreven in deel 3.

2.1 De onder het toepassingsgebied vallende entiteiten

De meldingsplicht geldt alleen voor de betalingsdienstaanbieders die in artikel 243 bis zijn gedefinieerd en die betalingsdiensten aanbieden in de Europese Unie. Betalingsdienstaanbieders die geen betalingsdiensten aanbieden in de Europese Unie hoeven niet te voldoen aan een meldingsplicht.

Voor de definitie van een betalingsdienstaanbieder is in artikel 243 bis verwezen naar de definities van Richtlijn (EU) 2015/2366⁴ (“PSD2”). Niet alle betalingsdienstaanbieders die onder de PSD2 vallen, zijn echter automatisch onderworpen aan de meldingsplicht in het kader van CESOP. Artikel 243 bis beperkt het toepassingsgebied van de meldingsplicht immers tot de volgende vier categorieën betalingsdienstaanbieders:

- a) kredietinstellingen, waaronder bv. in Europa gevestigde banken met een volledige vergunning, alsook Europese bijkantoren van kredietinstellingen die hun hoofdkantoor buiten de EU hebben en die betalingsdiensten aanbieden;
  - b) instellingen voor elektronisch geld, waaronder alle betalingsdienstaanbieders die betalingsdiensten aanbieden via elektronisch geld, bv. aanbieders van elektronische portemonnees en van elektronische vouchers/kaarten;
  - c) betalingsinstellingen, hetgeen een restcategorie is waaronder alle ondernemingen kunnen vallen die betalingsdiensten aanbieden die niet in aanmerking komen voor een van de andere categorieën uit de PSD2. Dit kunnen ondernemingen zijn die betalingsdiensten verlenen zoals de uitgifte van krediet- en debetkaarten, de acceptatie van betalingstransacties, de verwerking van betalingen, betalingsinitiatie, platforms die betalingsdiensten aanbieden en optreden namens zowel de betaler als de begunstigde enz.;
- a) postcheque-en-girodiensten die betalingsdiensten aanbieden.

In de PSD2 wordt deze lijst aangevuld met centrale banken en overheidsinstanties, maar deze entiteiten vallen niet onder het toepassingsgebied van de meldingsplicht in het kader van CESOP, aangezien zij doorgaans niet de onder het toepassingsgebied vallende betalingsdiensten aanbieden (zie punt 2.3).

Opgelet: De vrijstelling voor kleine betalingsdienstaanbieders uit artikel 32 van de PSD2 is niet van toepassing op de meldingsplicht in het kader van CESOP. Derhalve zullen zelfs kleine betalingsdienstaanbieders gegevens over betalingen en begunstigden moeten meedelen als aan alle andere voorwaarden is voldaan.

Hoewel de definitie van betalingsdienstaanbieders vrij ruim is en het leeuwendeel van de betaalmarkt bestrijkt, moet zij worden gelezen in samenhang met de regels die van toepassing zijn op de binnen het toepassingsgebied vallende betalingsdiensten. Niet alle betalingsdiensten vallen immers onder de meldingsplicht. Derhalve is het mogelijk dat een entiteit als betalingsdienstaanbieder wordt aangemerkt volgens de definitie van artikel 243 bis, lid 1, van Richtlijn 2006/112/EG, maar geen van de in artikel 243 bis, lid 2, bedoelde betalingsdiensten aanbiedt. Als dat het geval is, is deze betalingsdienstaanbieder niet onderworpen aan de meldingsplicht. Een goed voorbeeld daarvan is de situatie van betalingsinitiatoren die betalingsinstellingen zijn, maar geen van de binnen het toepassingsgebied vallende betalingsdiensten aanbieden (zie punt 2.3.).

---

⁴ Richtlijn (EU) 2015/2366 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2015 betreffende betalingsdiensten in de interne markt, houdende wijziging van de Richtlijnen 2002/65/EG, 2009/110/EG en 2013/36/EU en Verordening (EU) nr. 1093/2010 en houdende intrekking van Richtlijn 2007/64/EG (Voor de EER relevante tekst) (PB L 337 van 23.12.2015, blz. 35).

Artikel 3, punt b), van de PSD2 bevat ook een bijzondere regel waardoor betalingen die ofwel via een handelsagent worden verricht, ofwel via handelsagenten lopen die uitsluitend voor rekening van de betaler of de begunstigde handelen, van het toepassingsgebied ervan worden uitgesloten. Dit houdt in dat betalingen die via handelsagenten lopen die voor rekening van zowel de betaler als de begunstigde handelen, wel binnen het toepassingsgebied van de PSD2 vallen. Dat wordt bevestigd in overweging 11 van de PSD2, waarin staat dat handelsagenten die voor rekening van zowel de betaler als de begunstigde handelen, als betalingsdienstaanbieder moeten worden geregistreerd indien zij namens beide cliënten geldmiddelen aanhouden. Deze regel is met name belangrijk in de e-handel, aangezien dit betekent dat onlineplatforms en -marktplaatsen die voor rekening van hun cliënten geldmiddelen aanhouden, zich als betalingsdienstaanbieders moeten registreren (hetzij als betalingsinstelling, hetzij als andere categorie op basis van de dienst die zij aanbieden) en eveneens binnen het toepassingsgebied van de meldingsplicht vallen. Daarom moeten marktplaatsen die geldmiddelen van de betaler verzamelen, aanhouden en vervolgens aan de begunstigde verdelen informatie over de begunstigde meedelen aan CESOP.

2.1.1 Geografisch toepassingsgebied — de status van de landen van de Europese Economische Ruimte en Noord-Ierland

De regels van de PSD2 zijn van toepassing op alle landen van de Europese Economische Ruimte (“EER”), die alle lidstaten van de Europese Unie omvat, evenals IJsland, Liechtenstein en Noorwegen. Dat houdt in dat betalingsdienstaanbieders die betalingsdiensten willen verlenen in de EER in hun land een betalingsvergunning moeten verkrijgen en aan de andere vereisten van de richtlijn moeten voldoen indien zij deze vergunning in een ander land willen gebruiken.

Zodra een betalingsdienstaanbieder uit een EER-land in zijn land van vestiging een betalingsvergunning heeft verkregen, kan deze aanbieder in alle lidstaten betalingsdiensten aanbieden met behulp van de regels inzake het verlenen van een Europees paspoort uit de PSD2. Op grond van deze regels kunnen betalingsdienstaanbieders die in het kader van PSD2 een betalingsvergunning hebben gekregen betalingsdiensten verlenen aan een ander EER-land zonder de verplichting om in dat land een nieuwe betalingsvergunning aan te vragen. In plaats daarvan hoeft de betalingsdienstaanbieder de andere landen alleen in kennis te stellen van zijn voornemen om betalingsdiensten aan te bieden op hun grondgebied. Dat kan gebeuren via fysieke aanwezigheid (bijvoorbeeld een bijkantoor), het gebruik van een handelsagent of rechtstreeks vanuit zijn land van vestiging via het vrij verrichten van diensten.

Dat betekent dat betalingsdienstaanbieders uit EER-landen ook onder het toepassingsgebied van de meldingsplicht voor CESOP kunnen vallen wanneer zij betalingsdiensten aanbieden in een lidstaat, zelfs zonder fysieke aanwezigheid in de Europese Unie.

Zie punt 4.4.2 voor meer informatie over de manier waarop de verslaglegging voor EER-landen zal verlopen.

Opgelet: hoewel Noord-Ierland in het kader van de brexitovereenkomst en het bijbehorende protocol deel uitmaakt van het btw-gebied van de EU, valt het toepassingsgebied van de bij Richtlijn 284/2020 ingevoerde meldingsplicht niet onder bijzondere regelingen met betrekking tot Noord-Ierland en de brexit. In Noord-Ierland gevestigde begunstigten en betalingsdienstaanbieders moeten daarom worden beschouwd als zijnde gevestigd in een derde land (en moeten als zodanig worden gemeld) met het oog op de meldingsplicht in het kader van CESOP.

2.2 Onder het toepassingsgebied vallende betalingen

Het concept betaling staat centraal in de meldingsplicht, aangezien het precies de informatie omvat die betalingsdienstaanbieders in hun administratie moeten bewaren. Het concept betaling houdt nauw

verband met de definitie van “betalingstransactie”, zoals vastgesteld in artikel 4, punt 5, van de PSD2⁵, maar omvat ook geldtransfers zoals gedefinieerd in artikel 4, punt 22, van de PSD2⁶.

Eenvoudig gezegd komt een betaling overeen met een overmaking van gelden van een betaler (de initiator) naar een begunstigde. De definities van betaler en begunstigde zijn ook vastgelegd in artikel 243 bis waarin rechtstreeks wordt verwezen naar de definitie in de PSD2.

De betaler is “*een natuurlijke persoon of rechtspersoon die houder is van een betaalrekening en een betalingstransactie vanaf die betaalrekening toestaat, hetzij, bij ontbreken van een betaalrekening, een natuurlijke persoon of rechtspersoon die een betalingsopdracht geeft*”. De betaler is dus degene wiens geldmiddelen bij de uitvoering van de betaling worden overgemaakt. Hoewel de betaler meestal ook de initiator van de betaling zal zijn, zal de begunstigde in het geval van een automatische afschrijving de betaling initiëren na toestemming van de betaler via het mandaat voor de automatische afschrijving.

De begunstigde daarentegen is “*een natuurlijke persoon of rechtspersoon die de beoogde ontvanger is van de geldmiddelen waarop een betalingstransactie betrekking heeft*”. De begunstigde is dus de begunstigde van de geldmiddelen die bij de uitvoering van de betaling worden overgemaakt. Een van de cruciale elementen met betrekking tot de begunstigde is het idee van de “beoogde ontvanger”. Bij de verwerking van betalingen zijn vaak veel spelers en bedrijfsmodellen betrokken, en het is niet ongebruikelijk dat de geldmiddelen bij een overmaking eerst door verschillende betalingsdienstaanbieders worden doorgegeven, die deze middelen gedurende een bepaalde periode kunnen aanhouden voordat zij aan de begunstigde worden overgemaakt. Deze betalingsdienstaanbieders mogen niet worden verward met de begunstigde, aangezien zij niet de beoogde ontvanger, maar louter tussenpersonen zijn van de betaling van de betaler. De mee te delen informatie moet derhalve betrekking hebben op de begunstigde en niet op de tussenpersonen. Aangezien betalingsdienstaanbieders zich baseren op de informatie die in het betalingsverzoek wordt verstrekt, bestaan er echter situaties waarin een tussenpersoon de begunstigde van de betaling lijkt. Deze situaties worden nader toegelicht in punt 2.2.6.

De aan CESOP te melden betalingen komen derhalve overeen met de overmaking van geldmiddelen van een natuurlijke of rechtspersoon wiens geldmiddelen worden overgemaakt aan een natuurlijke of rechtspersoon die de beoogde ontvanger van deze middelen is.

Opgelet: uit hoofde van artikel 243 ter vallen alleen betalingen die door een betaler in de Europese Unie worden geïnitieerd onder de meldingsplicht. De begunstigde kan zich echter in een andere lidstaat, een derdelandsgebied of een derde land bevinden.

In de praktijk betekent dit dat de volgende betalingen onder het toepassingsgebied vallen:

- *betalingen van een betaler in een lidstaat aan een begunstigde in een andere lidstaat (te melden door de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde, zie punt 4.3);*
- *betalingen van een betaler in een lidstaat aan een begunstigde in een derdelandsgebied of derde land (te melden door de betalingsdienstaanbieder van de betaler, zie punt 4.3).*

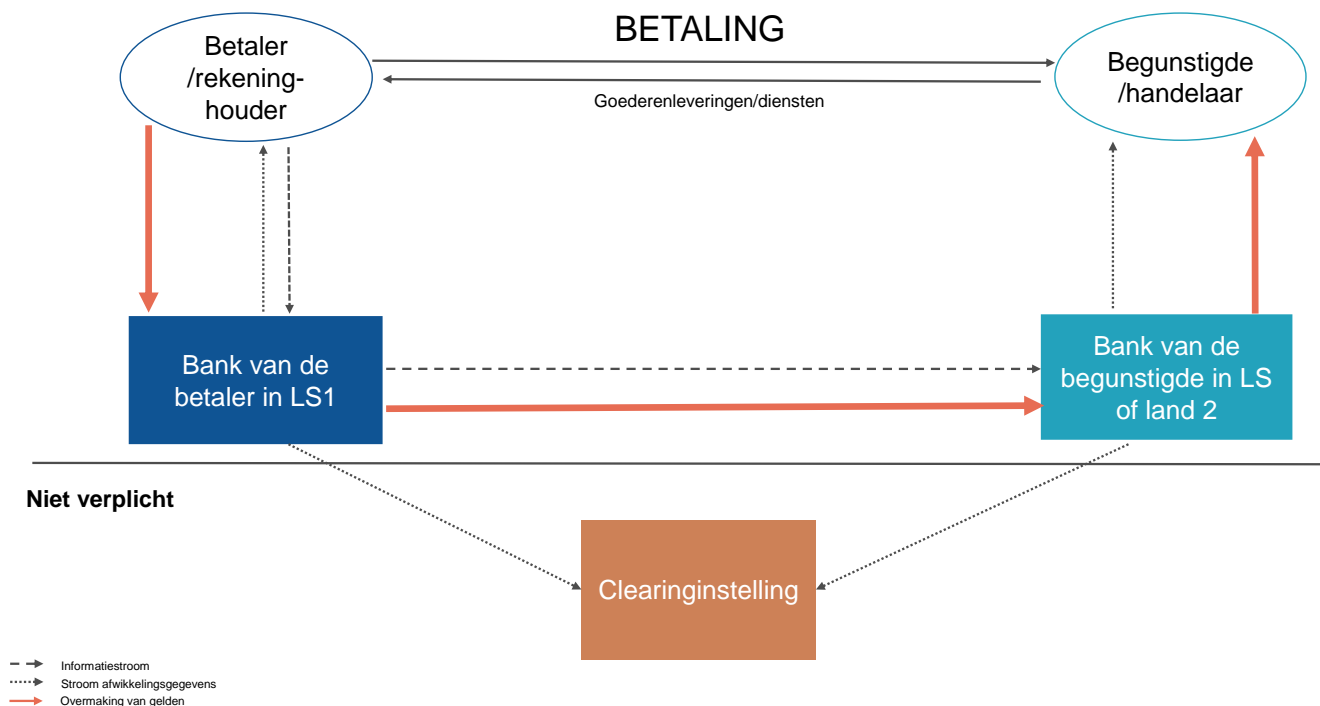
⁵ “betalingstransactie”: een door of voor rekening van de betaler of door de begunstigde geïnitieerde handeling waarbij geldmiddelen worden gedeponereerd, overgemaakt of opgenomen, ongeacht of er onderliggende verplichtingen tussen de betaler en de begunstigde zijn;

⁶ “geldtransfer”: een betalingsdienst waarbij, zonder opening van betaalrekeningen op naam van de betaler of de begunstigde, van een betaler geldmiddelen worden ontvangen met als enig doel het daarmee corresponderende bedrag over te maken aan een begunstigde of aan een andere, voor rekening van de begunstigde handelende betalingsdienstaanbieder en/of waarbij de geldmiddelen voor rekening van de begunstigde worden ontvangen en aan de begunstigde beschikbaar worden gesteld.

Daarentegen vallen betalingen van een betaler die zich niet in een lidstaat bevindt aan een begunstigde in een lidstaat buiten het toepassingsgebied van de meldingsplicht.

Hoewel deze definitie eenvoudig te begrijpen lijkt, moet erop worden gewezen dat bij een betaling tussen een koper (betaler) en een verkoper (begunstigde) van goederen of diensten vaak een groot aantal betalingsdienstaanbieders aan weerszijden van de betalingsketen betrokken zijn, die steeds onderling informatie uitwisselen en geld overmaken teneinde de betaling tussen de koper en de verkoper uit te voeren. Onderstaande figuur licht deze complexiteit toe met het voorbeeld van een overmaking.

Figuur 1 – Overzicht van een betaling via overmaking

In de figuur worden vier verschillende soorten stromen getoond om één enkele betaling tussen de koper (betaler) en de verkoper (begunstigde) uit te voeren:

- De dienstenstroom komt overeen met de verschillende diensten die door de verschillende actoren worden verleend. De banken van de betaler en de begunstigde verlenen betalingsdiensten aan hun cliënt terwijl de clearinginstelling clearingdiensten verleent aan beide betalingsdienstaanbieders;
- De geldstroom komt overeen met het geldverkeer tussen de verschillende actoren. De geldovermaking tussen de betaler en de begunstigde bestaat immers niet uit één enkele overdracht van de ene naar de andere, maar komt in plaats daarvan overeen met een reeks uitwisselingen waarbij de bank van de betaler eerst de geldmiddelen van de rekening van de betaler haalt alvorens ze over te maken naar de bank van de begunstigde, die de middelen bijschrijft op de rekening van de begunstigde.
- De informatiestroom komt overeen met de uitwisseling van informatie tussen de verschillende actoren om een betaling te autoriseren, te verwerken en uit te voeren. De betaler verstrekt informatie over de begunstigde en over het bedrag dat hij wil overmaken, aan zijn betalingsdienstaanbieder. Zijn bank gebruikt die informatie vervolgens om de bank van de begunstigde te identificeren en te bepalen waar de geldmiddelen naartoe moeten worden gestuurd. Door het gebruik van moderne technologie vinden deze processen tegenwoordig bijna onmiddellijk plaats.
- De informatiestroom inzake afwikkeling komt overeen met de uitwisseling van informatie tussen de betalingsdienstaanbieders en/of clearinginstelling teneinde over te kunnen gaan tot de clearing en afwikkeling tussen de actoren. Deze stroom is volledig verschillend van de betaling tussen de betaler en de begunstigde en is erop gericht de bij de betaling betrokken betalingsdienstaanbieders in staat te stellen de informatie uit te wisselen en/of de schuld te vereffenen die bij de uitvoering van de betaling tussen hen is ontstaan.

Al deze verschillende stromen kunnen betrekking hebben op een of meer betalingen, maar alleen de informatiestroom verschaft de relevante informatie over de betaling tussen de betaler en de begunstigde.

In dat opzicht is een van de belangrijkste stadia van de informatiestroom het zogenoemde “autorisatieproces” waarbij een betalingsdienstaanbieder informatie over de betaling naar de andere betalingsdienstaanbieder stuurt, zodat die laatste de details van de betaling kan valideren en kan bevestigen dat de betaling kan plaatsvinden. Tegenwoordig gebeurt dit autorisatieproces in luttele seconden na het initiëren van de betaling en bevat het de meeste gegevens die in het kader van de CESOP-melding vereist zijn.

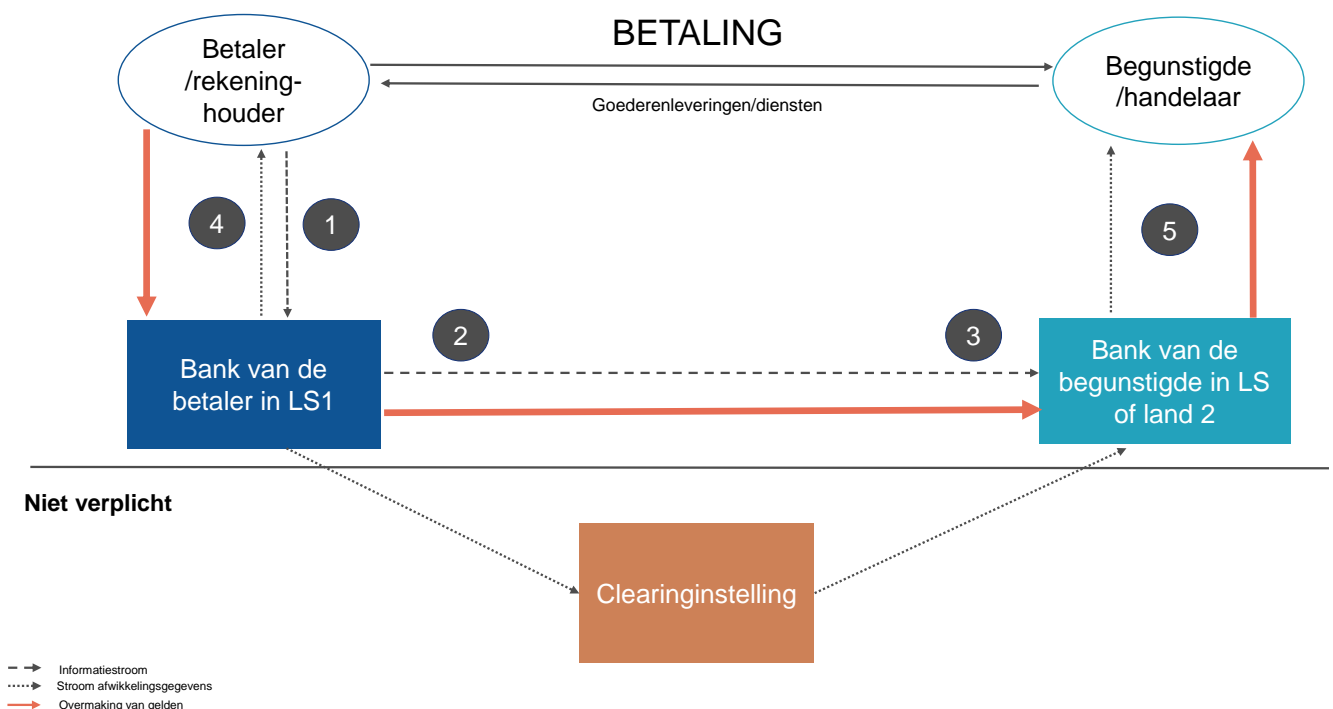
Hoewel de informatie reeds is geregistreerd, maken betalingsdienstaanbieders niet bij elk verzoek om een betalingstransactie geldmiddelen naar elkaar over, aangezien dat voor elk van de miljoenen betalingstransacties die dagelijks worden verwerkt een enorm berekeningsproces zou vergen. Om hun werkzaamheden gemakkelijker te maken, bundelen de meeste betalingsdienstaanbieders hun betalingstransacties gedurende een meer of minder uitgebreide periode en maken zij de geldmiddelen pas aan het einde van die periode onderling over. Daarbij houden zij rekening met het bedrag dat zij aan een andere betalingsdienstaanbieder verschuldigd zijn en het bedrag dat die betalingsdienstaanbieder hen verschuldigd is. Deze periodieke geldovermaking tussen betalingsdienstaanbieders wordt doorgaans “afwikkeling” genoemd.

Daarom is de meldingsplicht voor CESOP gebaseerd op de informatiestroom en de uitwisseling van gegevens tussen betalingsdienstaanbieders (die nagenoeg onmiddellijk is en informatie omvat over de betaler en de begunstigde op transactieniveau) en niet op de daadwerkelijke onderlinge geldstroom (die periodiek plaatsvindt aan de hand van geaggregeerde bedragen van alle gemachtigde betalingen in een bepaalde periode).

In de volgende punten wordt voor alle belangrijkste betalingsmethoden die momenteel binnen het toepassingsgebied van de meldingsplicht vallen, beschreven hoe zij werken, wie de betrokken actoren zijn en hoe de informatiestroom plaatsvindt. De hier genoemde voorbeelden zijn niet volledig, aangezien de bestaande betalingsmethoden kunnen evolueren en variëren en er in de toekomst nieuwe betalingsmethoden kunnen worden ontwikkeld.

2.2.1 Overmaking

Figuur 2 — Werking van een betaling via overmaking

Overmaking is een van de oudste en meest gebruikte manieren om geldmiddelen over te maken. Voor alle grensoverschrijdende overmakingen in de Europese Unie gelden de regels die zijn vastgesteld in de SEPA-verordening en de regelingen die zijn ontwikkeld door de Europese Betalingsraad.

Bij een overmaking zijn over het algemeen drie verschillende actoren betrokken om de betaling te verwerken:

- de bank van de betaler die de betaalrekening van de betaler aanhoudt waar de geldmiddelen vandaan komen;
- de bank van de begunstigde die de betaalrekening van de begunstigde aanhoudt die de geldmiddelen zal ontvangen;
- het betalingssysteem dat voorziet in clearing- en/of afwikkelingsdiensten voor de banken om hen te helpen bij de clearing en/of afwikkeling van de schuld die is ontstaan door de verschillende geldovermakingen die zij uitvoeren. Als alternatief kunnen betalingsdienstaanbieders rechtstreeks of via andere tussenpersonen betalingen uitwisselen en de schuld afwickelen.

De informatiestroom wordt in de figuur aangegeven door de blauwe cijfers en verloopt als volgt:

1. De betaler initieert de betalingsopdracht door de gegevens van de begunstigde aan zijn bank te verstrekken en de bank te verzoeken een bepaald bedrag over te maken naar de bankrekening van de begunstigde.
2. De bank van de betaler gebruikt de door de betaler verstrekte informatie om een overmaking uit te voeren. De bank van de betaler verschaft vervolgens de door de betaler aan de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde verstrekte informatie om de middelen bij te schrijven op de bankrekeningen van de begunstigde.
3. De bank van de begunstigde controleert de door de bank van de betaler verstrekte informatie in het verzoek om een overmaking (bv. dat de bankrekening bestaat).

Zodra deze stappen achter de rug zijn, hebben zowel de bank van de betaler als de bank van de begunstigde alle benodigde informatie uitgewisseld om de betaling uit te voeren en beschikken zij over bijna alle verplichte informatie die krachtens artikel 243 quinquies vereist is (zie punt 4.5 voor meer details over de te verstrekken informatie).

Het is belangrijk te vermelden dat hoewel de betalingstransactie reeds als voltooid kan worden beschouwd en aan het einde van stap drie in de registers van de betalingsdienstaanbieders kan worden ingeschreven, er geen daadwerkelijke geldovermaking heeft plaatsgevonden tussen de betrokken betalingsdienstaanbieders. De geldovermaking vindt pas plaats in een later stadium, dat overeenkomt met de afwikkeling en de geldstroom tussen de actoren.

Die afwikkeling verloopt als volgt:

4. De bank van de betaler debiteert de bankrekening van de betaler voor het bedrag dat aan de begunstigde moet worden overgemaakt.
5. De bank van de begunstigde crediteert daarentegen onmiddellijk nadat het bedrag van de betalingstransactie aan de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde is gecrediteerd de rekening van de begunstigde voor dat bedrag, zodat de begunstigde de geldmiddelen binnen de verplichte termijn ontvangt (doorgaans één werkdag voor EU-overmakingen).

Hoewel een betalingstransactie tussen de betaler en de begunstigde vereist dat de betaler geldmiddelen overmaakt aan de begunstigde, is het in feite mogelijk dat wanneer beide entiteiten hun schuld in een later stadium afwickelen, de bank van de begunstigde de bank is met een negatief saldo dat aan de bank

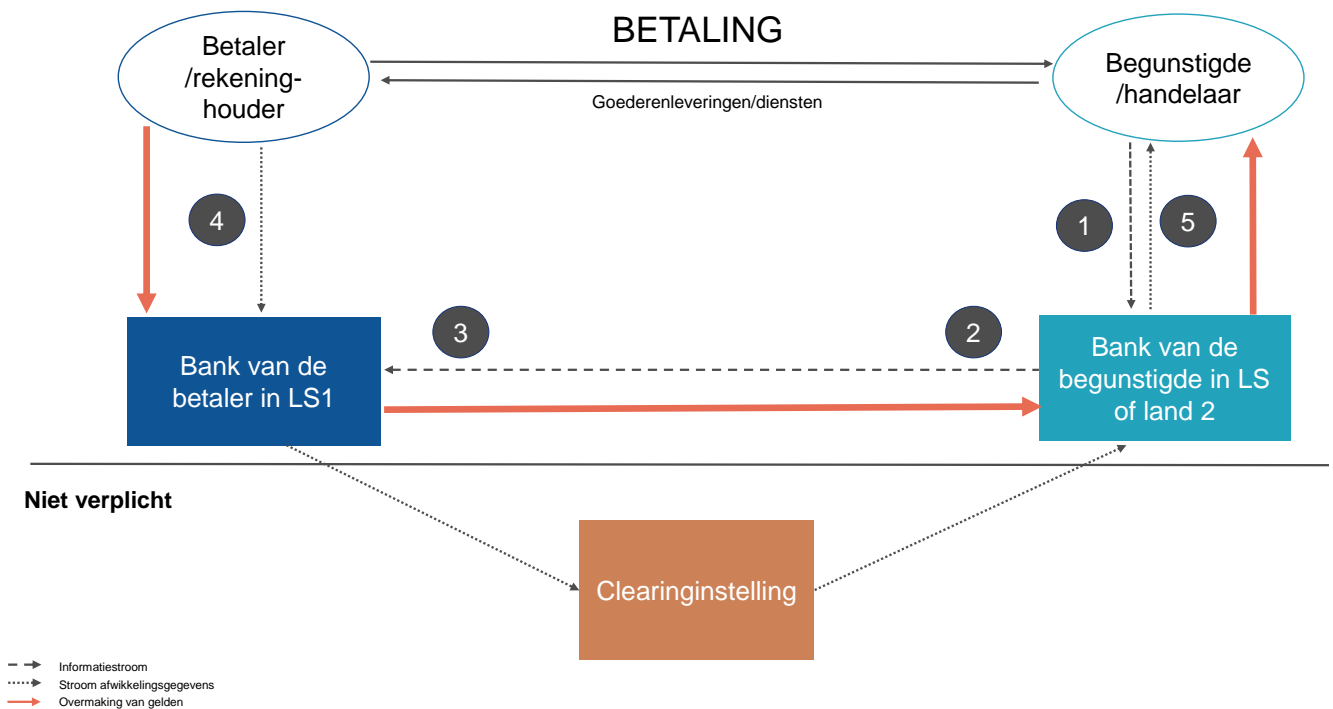
van de betaler moet worden betaald indien deze bank meer transacties ten voordele van de bank van de betaler heeft uitgevoerd dan zij van die bank heeft ontvangen. Hieruit blijkt dat het zeer belangrijk is een onderscheid te maken tussen de uitwisseling van gegevens tussen de bank van de betaler en de bank van de begunstigde met betrekking tot de betalingstransactie tussen de betaler en de begunstigde, en de uitwisseling van geldmiddelen tussen de twee betalingsdienstaanbieders met betrekking tot hun eigen activiteiten, die niet binnen het toepassingsgebied van de meldingsplicht valt (aangezien zij is uitgesloten van de definitie van betalingen overeenkomstig artikel 3, punt m), van de PSD2).

2.2.2 Automatische afschrijvingen

Automatische afschrijvingen vallen hoofdzakelijk onder de SEPA-verordening. Er zijn momenteel echter geen internationale regelingen voor automatische afschrijvingen die niet onder SEPA vallen. Derhalve zijn deze situaties in de praktijk nog altijd zeldzaam en zullen betalingsdienstaanbieders voor dergelijke transacties doorgaans onderling specifieke regels vaststellen, die vaak gebaseerd zijn op nationale praktijken of op de SEPA-regels zelf.

Het overzicht van automatische afschrijvingen dat hier wordt gegeven, is gebaseerd op de SEPA-regels.

Figuur 3 — Werking van een betaling via automatische afschrijving

De actoren bij automatische afschrijvingen zijn precies dezelfde als bij overmakingen (zie punt 2.2.1).

Het belangrijkste verschil tussen automatische afschrijvingen en overmakingen is dat automatische afschrijvingen door de begunstigde worden geïnitieerd, op basis van een door de betaler verleend mandaat. Zij worden niet door de betaler geïnitieerd.

De informatiestroom in de figuur verloopt als volgt:

1. Op basis van het eerder door de betaler verleende mandaat initieert de begunstigde een aantal verzoeken om automatische afschrijving om geldmiddelen van de rekening van de betaler naar zijn rekening over te maken.
2. De betalingsdienstaanbieder van de begunstigde maakt het verzoek aan en stuurt het ter uitvoering naar de betalingsdienstaanbieder van de betaler.
3. De betalingsdienstaanbieder van de betaler controleert of de geldmiddelen beschikbaar zijn en of de details van het verzoek kloppen. Indien dat het geval is, debiteert de betalingsdienstaanbieder van de betaler de automatische afschrijving op de vervaldatum.

Deze stappen omvatten al bijna alle verplichte gegevens die aan CESOP moeten worden meegedeeld. Daarna komt de afwikkelingsfase, waarin geldmiddelen daadwerkelijk worden overgeheveld tussen de betalingsdienstaanbieders (vergelijkbaar met overmakingen):

4. Op de vervaldatum debiteert de betalingsdienstaanbieder van de betaler de rekening van de betaler voor de over te maken geldmiddelen.
5. De betalingsdienstaanbieder van de begunstigde crediteert onmiddellijk nadat het bedrag van de betalingstransactie aan de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde is gecrediteerd de rekening van de begunstigde voor dat bedrag, zodat de begunstigde de geldmiddelen binnen de verplichte termijn ontvangt.

Net zoals bij overmakingen, vormt de uitwisseling van geldmiddelen tussen betalingsdienstaanbieders bij het uitvoeren van de afwikkeling een afzonderlijke handeling voor hun eigen activiteiten die buiten het toepassingsgebied van de meldingsplicht valt.

2.2.3 Geldtransfer

Geldtransfers zijn een van de oudste vormen om geldmiddelen over te dragen tussen mensen. Tegenwoordig is deze betalingsmethode vervangen door andere methoden, zoals overmakingen die vergelijkbare mogelijkheden bieden tegen een lagere prijs en met een snellere uitvoering. In de EU wordt deze betalingsmethode hoofdzakelijk gebruikt voor zogenaamde betalingen aan “vrienden en familie” door burgers die geld naar het buitenland sturen. In andere landen worden geldtransfers echter nog voor commerciële doeleinden gebruikt en vallen zij als zodanig binnen het toepassingsgebied van de meldingsplicht.

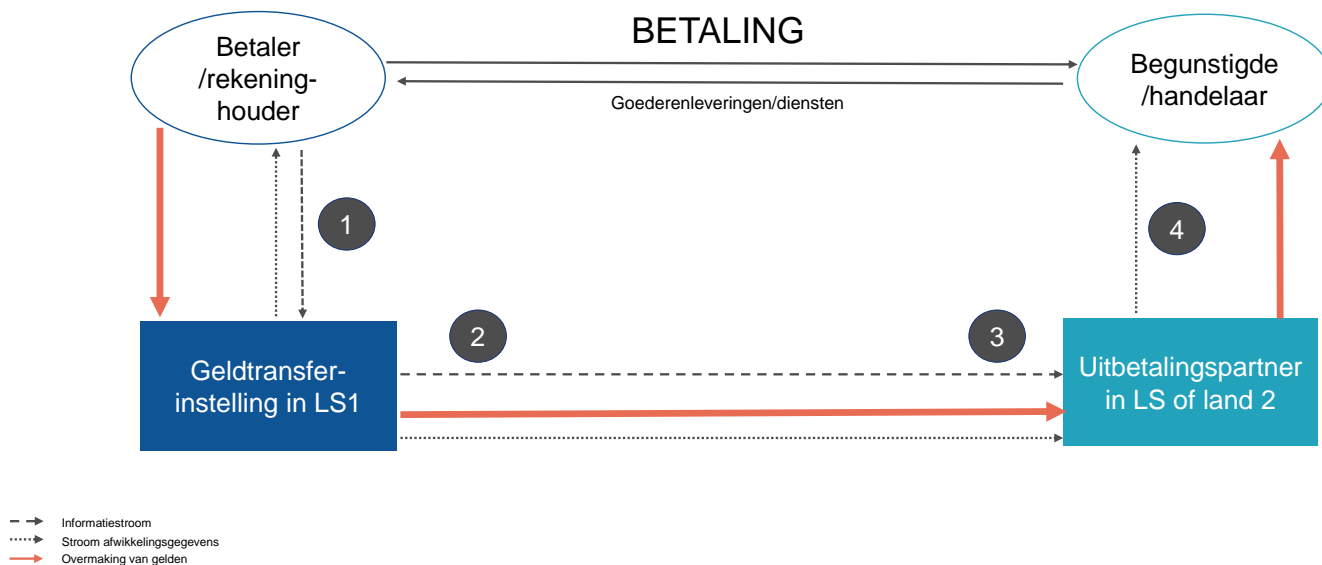
Een specifiek kenmerk van geldtransfers, vergeleken met andere vormen van betaling, is dat geldmiddelen kunnen worden overgedragen zonder dat de begunstigde een betaalrekening heeft. Hoewel moderne transfers soms de mogelijkheid bieden om geldmiddelen rechtstreeks naar een bankrekening te sturen, is het nog altijd mogelijk om via een geldtransfer geldmiddelen naar het buitenland te sturen zonder dat de gegevens van de betaalrekening van de begunstigde hoeven te worden ingevoerd. Dit bijzondere kenmerk rechtvaardigt de invoering van artikel 243 quinquies, lid 1, punt e), in Richtlijn 2006/112/EG, dat voorschrijft dat de BIC of een andere unieke identificatiecode van de voor rekening van de begunstigde handelende betalingsdienstaanbieder (de “uitbetalingspartner”) wordt doorgegeven wanneer er geen betaalrekening van de begunstigde is. Aan de hand van deze informatie kan het systeem vaststellen wie de entiteit is die de geldmiddelen ontvangt voor rekening van de begunstigde.

Bij geldtransfers zijn meestal twee entiteiten betrokken:

- de instelling voor geldtransfers die door de betaler zal worden gebruikt om geldmiddelen aan de begunstigde over te maken;
- de uitbetalingspartner, een tweede instelling voor geldtransfers, die de geldmiddelen ontvangt en ter beschikking stelt van de begunstigde.

Figuur 4 — Werking van een betaling via geldtransfer

In de figuur wordt de informatiestroom aangegeven door de blauwe cijfers en verloopt deze als volgt:

1. De betaler initieert een aanvraag voor een geldtransfer door de gegevens van de begunstigde en de transactie te verstrekken aan zijn betalingsdianstaanbieder.
2. De betalingsdianstaanbieder van de betaler (instelling voor geldtransfers) maakt de transactie aan en stuurt die door naar de uitbetalingspartner in een andere lidstaat, derde land of derdelandsgebied.
3. De uitbetalingspartner (betalingsdianstaanbieder van de begunstigde) controleert de gegevens in de aanvraag en valideert deze indien zij correct zijn.
4. De uitbetalingspartner stelt het geld ter beschikking van de begunstigde.

2.2.4 Kaartbetaling

Kaartbetalingen zijn waarschijnlijk de meest gebruikte betalingsvorm voor elektronische handelstransacties in Europa. Hoewel deze betalingen ook onderworpen zijn aan wetgevend toezicht, zijn de regels die van toepassing zijn op de gegevensuitwisseling voor de verwerking van kaartbetalingen nader vastgelegd in de diverse reglementen die zijn opgesteld door de aanbieders van kaartsystemen. Hoewel het elke aanbieder van een systeem vrij staat om zijn eigen regels vast te leggen, is de markt nog altijd sterk gestandaardiseerd door het gebruik van verschillende normen, zoals het "Volume"⁷, een document van de European Cards Stakeholders Group waarin de regels zijn vastgelegd die van toepassing zijn op de uitwisseling van informatie tussen de betalingsdianstaanbieders die betrokken zijn bij kaartbetalingen binnen het SEPA-gebied, of de EMVCo-normen⁸.

Bij de verwerking van kaartbetalingen zijn over het algemeen drie belangrijke actoren betrokken:

- De aanbieder van kaartsystemen stelt het reglement vast dat op de kaart van toepassing is. De aanbieder van kaartsystemen kan een betalingsdianstaanbieder zijn als hij de kaarten zelf verdeelt of andere betalingsdiensten aanbiedt die gekoppeld zijn aan de kaart (zoals de acceptatie van

⁷ <https://www.e-csg.eu/scs-volume-v9>

⁸ <https://www.emvco.com/document-search/>

betalingstransacties). Dit is kenmerkend voor een kaartstelsel met drie partijen, waarbij de aanbieder van het kaartstelsel als uitgever van de kaart en als commerciële accepteerder optreedt. Kaartsystemen met vier partijen houden daarentegen doorgaans in dat de aanbieder van een kaartstelsel geen betalingsdiensten aanbiedt en derhalve geen betalingsdienstaanbieder is.

- De uitgever van de kaart is de betalingsdienstaanbieder die verantwoordelijk is voor het verstrekken van de betaalkaart (debet- of kredietkaart) aan de betaler en voor het uitvoeren van betalingstransacties voor diens rekening.
- De commerciële accepteerder is de betalingsdienstaanbieder die verantwoordelijk is voor de acceptatie van diverse betalingstransacties voor rekening van de begunstigde. Een commerciële accepteerder zal alle gedurende een bepaalde periode uitgevoerde betalingstransacties samenvoegen en het geconsolideerde bedrag regelmatig aan de begunstigde toezenden.

Technischdienstaanbieders zijn entiteiten die door kaartaccepteerders of handelaren worden ingehuurd om diensten te verlenen die noodzakelijk zijn voor de verwerking van kaartbetalingen. Een van de belangrijkste diensten is het aanbieden van een terminal of een speciale webpagina om de kaartgegevens vast te leggen en het betaalproces te initiëren (de initiator van de betaling). Er zij op gewezen dat dergelijke technischdienstaanbieders op basis van artikel 3, punt j), buiten het toepassingsgebied van PSD2 vallen zolang zij niet in het bezit zijn van de over te maken middelen. Derhalve worden deze aanbieders niet beschouwd als betalingsdienstaanbieders en vallen zij niet binnen het toepassingsgebied van de meldingsplicht.

Opgelet: het aantal actoren bij kaarttransacties kan toenemen op basis van het aantal tussenpersonen. Het is gebruikelijk dat accepteerders aanvullende tussenpersonen gebruiken om delen van de betalingstransactie te verwerken of om de handelaar meerdere betalingsmethoden aan te bieden. Hoewel het systeem in de praktijk kan verschillen, zijn de vermelde grondbeginselen altijd van toepassing en moeten altijd dezelfde gegevenselementen worden uitgewisseld tussen de accepteerder en de uitgevende instelling.

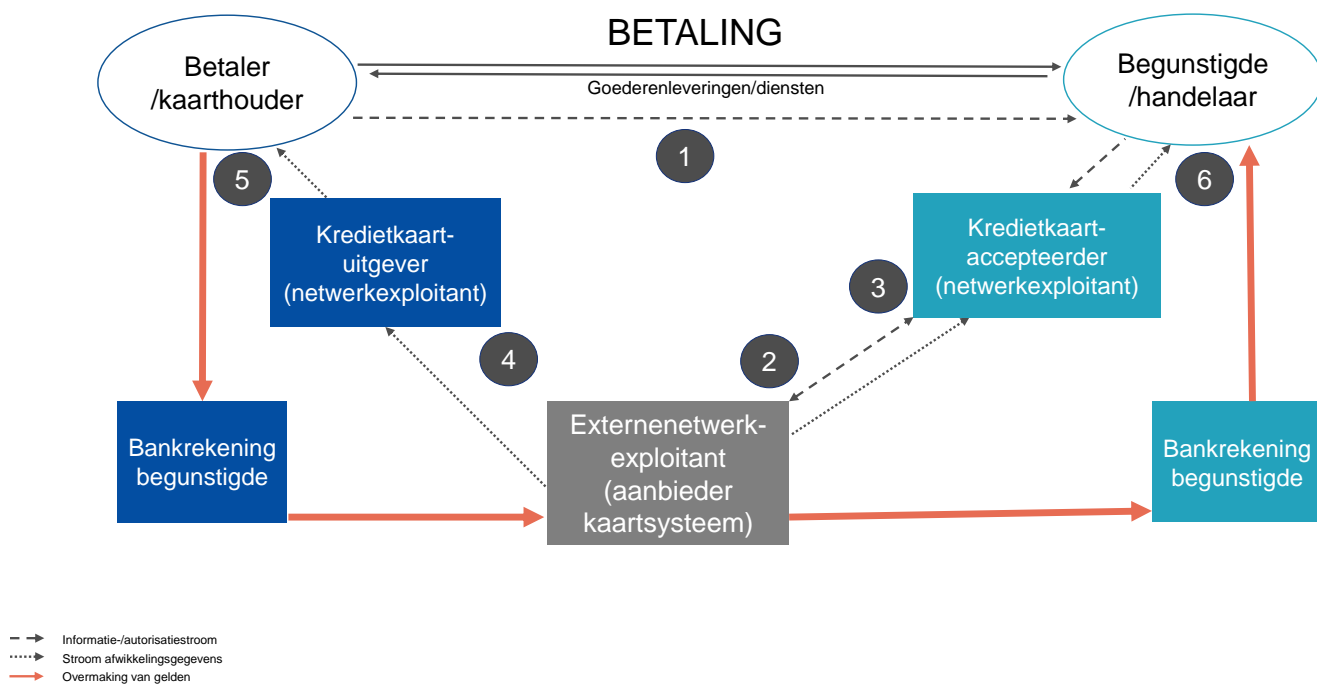
Kaartbetalingen kunnen worden onderverdeeld in twee categorieën: kaartsystemen met drie partijen en kaartsystemen met vier partijen. In het geval van kaartsystemen met drie partijen treden de aanbieders van kaartsystemen op als uitgevende instelling en als accepteerder en zijn zij rechtstreeks verbonden met de betaler en de begunstigde. Bij kaartsystemen met vier partijen moeten de taken van uitgever van de kaart en accepteerder van de kaart gescheiden zijn, waarbij de ene gekoppeld is aan de betaler en de andere aan de begunstigde.

In het volgende onderdeel worden deze twee soorten kaartbetalingen toegelicht.

2.2.4.1 Kaartstelsel met drie partijen

In een kaartstelsel met drie partijen worden de rollen van systeemaanbieder, uitgever van de kaart en commerciële accepteerder allemaal vervuld door de aanbieder van het systeem. De aanbieder van het systeem heeft in deze opstelling derhalve een spilfunctie, aangezien hij een rechtstreekse band heeft met zowel de betaler als de begunstigde. Voortaan zal de aanbieder van het systeem, als uitgever en accepteerder van de kaart, altijd de belangrijkste meldende entiteit zijn en betalingen binnen de EU en daarbuiten melden.

Figuur 5 — Werking van een kaartbetaling in een systeem met drie partijen

De informatiestroom in de figuur verloopt als volgt:

1. De betaler initieert de betaling door zijn kaartgegevens in te geven op een online interface die gekoppeld is aan de website van de begunstigde.
2. Zodra de betaler zijn kaartinformatie met succes heeft ingevoerd, zal de initiator van de betaling deze gegevens doorsturen naar de aanbieder van het kaartsysteem die als accepteerder en uitgever optreedt. Aan de hand van deze informatie controleert de aanbieder van het kaartsysteem de ontvangen gegevens en bevestigt hij dat deze kloppen en dat de betaler over voldoende geldmiddelen beschikt om de betalingstransactie uit te voeren.
3. De aanbieder van het kaartsysteem verleent toestemming voor de transactie en stuurt de bevestiging naar de begunstigde.

Na deze stappen van het goedkeuringsproces begint de afwikkelingsfase:

4. Zodra de aanbieder van een kaartsysteem de uitgave van de betaler heeft gedekt via een kredietlijn, zal de betaler door middel van een afschrift van alle uitgevoerde transacties worden verzocht om de vooruitbetaalde bedragen terug te betalen (doorgaans over een periode van een maand).
5. De betaler betaalt zijn krediet terug door geldmiddelen naar de aanbieder van het kaartsysteem te sturen. Deze geldovermaking gebeurt gewoonlijk in de vorm van een overmaking van de betaler naar de aanbieder van het kaartsysteem, die als begunstigde optreedt voor deze betaling.
6. De aanbieder van het kaartsysteem schrijft regelmatig het geaggregeerde bedrag van alle transacties die gedurende een bepaalde periode zijn uitgevoerd, bij op de betaalrekening van de begunstigde. Deze betaling komt ook overeen met een overmaking van de aanbieder van het kaartsysteem naar de begunstigde.

Opgelet: zoals in het diagram wordt aangegeven, zijn bij kaartsystemen met drie partijen vaak andere betalingsdienaarbieders (zoals banken) betrokken om de kredietlijn van de kaart te financieren of

de geldmiddelen te ontvangen van de commerciële accepteerder. Voor deze betalingsdienstaanbieders zien deze transacties eruit als betalingen aan de uitgever van de kaart (voor de betalingsdienstaanbieder van de betaler) of als een transactie van de commerciële accepteerder aan de begunstigde (voor de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde). Hoewel deze transacties verschillen van die tussen de betaler en de begunstigde, vallen zij onder de meldingsplicht en moeten zij worden gemeld, hetzij met de uitgever van de kaart als begunstigde, hetzij met de commerciële accepteerder als betaler. Zij vallen immers niet onder de uitzondering van artikel 3, punt m), PSD2 inzake transacties tussen betalingsdienstaanbieders voor hun eigen activiteiten, aangezien zij geen betrekking hebben op de activiteiten van de betrokken betalingsdienstaanbieders, maar onderdeel uitmaken van de overeenkomst tussen de betaler/begunstigde en de uitgever van de kaart/commerciële accepteerder.

2.2.4.2 Kaartsysteem met vier partijen

Hoewel zij dezelfde basisbeginselen aanhouden, zijn kaartsystemen met vier partijen anders dan kaartsystemen met drie partijen, aangezien de aanbieder van het kaartsysteem, de uitgever van de kaart en de commerciële accepteerder allemaal verschillende entiteiten zijn. Daarom speelt de aanbieder van een kaartsysteem gewoonlijk een minder actieve rol bij de betalingstransactie en beperkt hij zich tot het vaststellen van de regels en het verschaffen van de infrastructuur voor de uitwisseling van informatie door de accepteerder en de uitgever van de kaart. Aangezien de aanbieder van het kaartsysteem niet zelf instaat voor de uitgifte van de kaart of voor het accepteren van transacties, biedt hij geen betalingsdiensten aan en is hij geen betalingsdienstaanbieder in de zin van de PSD2. Hij is dus niet onderworpen aan de meldingsplicht.

De rol van kaartuitgever kan sterk verschillen naargelang van de verschillende situaties: de ene keer is het de kredietinstelling van de betaler die ook de rol van kaartuitgever op zich neemt en de betaler de kaart verstrekt, de andere keer is het een specifieke instelling die uitsluitend tot doel heeft krediet-/debetkaarten te verstrekken.

Hetzelfde geldt ook voor de rol van de accepteerder, die soms rechtstreeks door de kredietinstelling van de begunstigde kan worden vervuld. Meestal wordt deze rol vervuld door gespecialiseerde entiteiten die commerciële accepteerders worden genoemd.

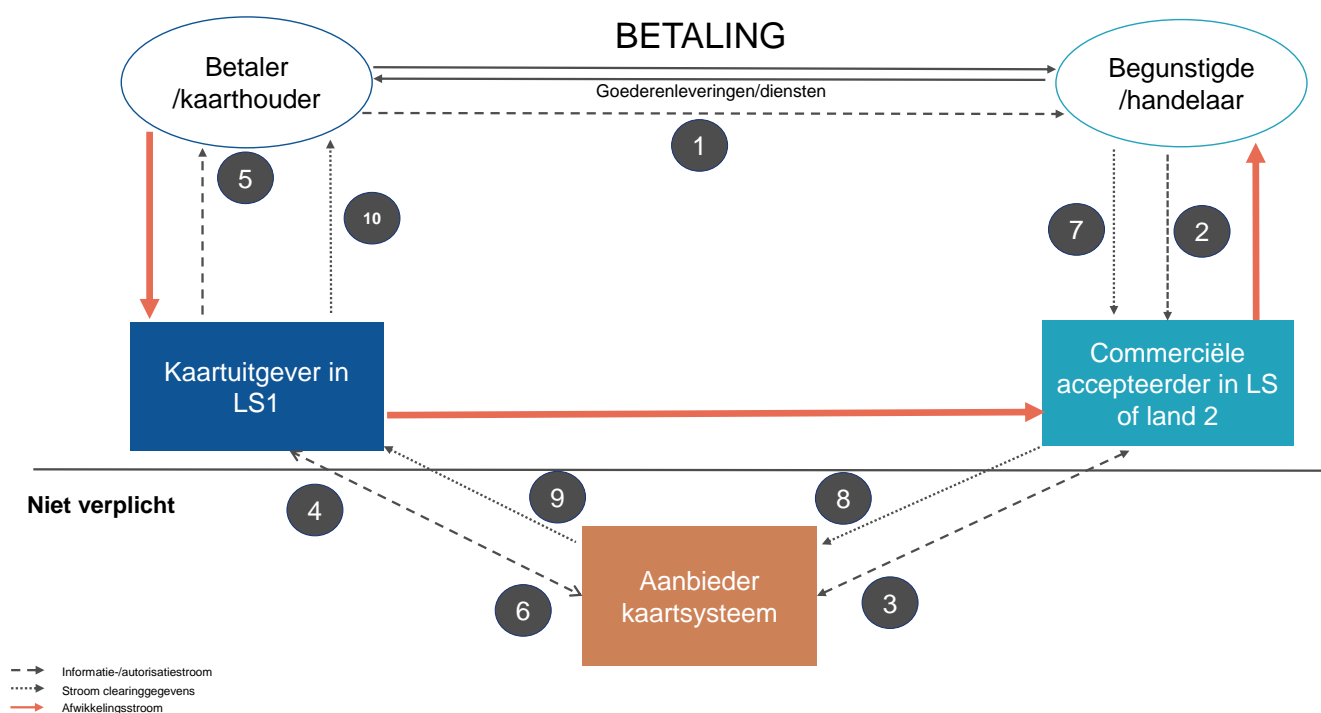
De verwerking van een kaartbetaling bestaat over het algemeen uit drie belangrijke stadia:

1. **Autorisatie:** het autorisatieproces is bedoeld om de beveiliging te verbeteren, de authenticatie te vergemakkelijken en aan de handelaar te bevestigen dat de kaart en de voorgestelde transactie geldig zijn. Het autorisatieproces is belangrijk om de schulden tussen de uitgevende instelling en de accepteerder vast te stellen overeenkomstig de regels van het kaartsysteem. Niet alle kaarttransacties moeten echter worden voorafgegaan door een online-autorisatie bij de uitgevende instelling. De autorisatie kan ook plaatsvinden tussen de chip van de kaart en de terminal (offline-autorisatie), hetgeen gebruikelijk is in bijvoorbeeld contactloze omgevingen, op het openbaar vervoer enz. In sommige gevallen wordt een transactie helemaal niet geautoriseerd, maar wordt zij door de handelaar of de accepteerder toch doorgestuurd voor clearing, op eigen risico/aansprakelijkheid van de handelaar.
2. **Clearing:** aan het einde van de werkdag stuurt de begunstigde een batchbestand door met de definitieve transacties die zijn ontvangen op de terminal/webpagina van de begunstigde. De accepteerder “herverpakt” de informatie per kaartnetwerk en stuurt die samen met de ontvangen transacties van andere handelaars-klanten van de accepteerder als grote batchbestanden naar de respectieve kaartnetwerken. Het kaartnetwerk “herverpakt” de informatie en stuurt die naar de verschillende uitgevers van de kaarten, die dagelijks batchbestanden ontvangen met alle via een

kaartnetwerk ontvangen transacties. De clearing is een seriële stroom waarop de drie afwikkelingen zijn gebaseerd.

3. **Afwikking:** er zijn drie afwikkelingen die voortvloeien uit op kaarten gebaseerde transacties, die allemaal uitgaan van de clearinginformatie, maar gescheiden en onafhankelijk van elkaar zijn en in elke volgorde kunnen plaatsvinden:
  - a. afwikkeling van de accepteerder naar de handelaar
  - b. afwikkeling van de uitgevende instelling naar de accepteerder
  - c. afwikkeling van de kaarthouder naar de uitgevende instelling (in rekening gebracht door de uitgever van de betaalrekening van de kaarthouder)

Figuur 6 — Werking van een kaartbetaling in een systeem met vier partijen

In de figuur geven de eerste stappen de autorisatiestroom en het antwoord van de kaartuitgever weer:

1. De betaler verstrekt de gegevens van zijn betaalkaart via een online-interface die is gekoppeld aan de website van de begunstigde. Hierdoor wordt het betalingsproces in gang gezet.
2. De terminal van de begunstigde gebruikt de door de betaler verstrekte kaartinformatie om de gegevens door te geven aan de accepteerder.
3. De commerciële accepteerder gebruikt de op de kaart beschikbare informatie om deze gegevens door te geven aan de aanbieder van het kaartstelsel.
4. De aanbieder van het kaartstelsel gebruikt steeds de doorgestuurde informatie om de uitgever van de kaart te identificeren en het autorisatiebericht naar die uitgever te sturen.
5. De uitgever van de kaart ontvangt het autorisatieverzoek met de kaart- en transactiegegevens. Hij controleert of alle elementen correct zijn en of de betaler over voldoende middelen beschikt.
6. De uitgever van de kaart stuurt een positief of negatief antwoordbericht terug om de transactie te valideren of teniet te doen. Dat antwoordbericht volgt dezelfde stappen als het oorspronkelijke verzoek in omgekeerde richting.

Zodra de transactie is geautoriseerd (of is doorgestuurd voor clearing als er geen autorisatie plaatsvindt) vormen de volgende stappen het clearingproces:

7. De terminal van de begunstigde verzendt aan het einde van de werkdag een batchbestand met alle betalingstransacties die de begunstigde tijdens de dag heeft ontvangen naar de commerciële accepteerder.
8. Deze informatie wordt door de commerciële accepteerder samengevoegd voor alle betalingen die via een bepaald kaartsysteem werden verricht. De commerciële accepteerder stuurt deze nieuwe batchbestanden vervolgens naar de aanbieder van het kaartsysteem.
9. Met behulp van de informatie die beschikbaar is in het batchbestand splitst de aanbieder van het kaartsysteem het bestand uit per kaartuitgever en verzendt hij de betalingsinformatie voor elke kaartuitgever.
10. Na ontvangst van deze informatie splitst de uitgevende instelling de informatie uit naar de verschillende kaarthouders en stelt hij hen in kennis van hun schuld.

Ten laatste begint, zodra de clearing achter de rug is, de afwikkelingsfase, die op elk moment van start kan gaan en kan eindigen.

Opgelet: Net als bij kaartsystemen met drie partijen zijn bij kaartsystemen met vier partijen veel vaker andere betalingsdienstaanbieders (zoals banken) betrokken om de kredietlijn van de kaart te financieren of de geldmiddelen te ontvangen van de commerciële accepteerder. Voor deze betalingsdienstaanbieders zien deze transacties eruit als betalingen aan de uitgever van de kaart (voor de betalingsdienstaanbieder van de betaler) of als een transactie van de commerciële accepteerder aan de begunstigde (voor de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde). Hoewel deze transacties verschillen van die tussen de betaler en de begunstigde, vallen zij onder de meldingsplicht en moeten zij worden gemeld, hetzij met de uitgever van de kaart als begunstigde, hetzij met de commerciële accepteerder als betaler. Zij vallen immers niet onder de uitzondering van artikel 3, punt m), PSD2 inzake transacties tussen betalingsdienstaanbieders voor hun eigen activiteiten, aangezien zij geen betrekking hebben op de activiteiten van de betrokken betalingsdienstaanbieders, maar onderdeel uitmaken van de overeenkomst tussen de betaler/begunstigde en de uitgever van de kaart/commerciële accepteerder.

2.2.5 Elektronisch geld

Elektronisch geld is waarschijnlijk de nieuwste manier om geldmiddelen tussen betaalrekeningen over te dragen. Elektronisch geld heeft veel voordelen ten opzichte van traditionele betalingsmethoden, zoals de snelheid van de transacties, de lage kosten en de bescherming van financiële gegevens. De sector voor elektronisch geld is onderworpen aan de richtlijn inzake elektronisch geld⁹ en de PSD2, aangezien instellingen voor elektronisch geld betalingsdienstaanbieders zijn.

Hoewel in de richtlijn inzake elektronisch geld de basisregels zijn vastgesteld die van toepassing zijn op de sector, staat het elke aanbieder van elektronisch geld vrij om een eigen systeem en een eigen manier om betalingen te verwerken op te zetten. Daarom is er weinig interactie tussen de verschillende aanbieders van elektronisch geld en is het noodzakelijk dat zowel de betaler als de begunstigde zich

---

⁹ Richtlijn 2009/110/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de toegang tot, de uitoefening van en het prudentieel toezicht op de werkzaamheden van instellingen voor elektronisch geld, tot wijziging van de Richtlijnen 2005/60/EG en 2006/48/EG en tot intrekking van Richtlijn 2000/46/EG (Voor de EER relevante tekst) (PB L 267 van 10.10.2009, blz. 7).

aansluit bij dezelfde dienstverlener voor elektronisch geld om betalingen uit te voeren of te ontvangen via deze aanbieder van elektronisch geld.

Dit gebrek aan normalisatie betreffende de werking van de sector maakt het onmogelijk om alle huidige en toekomstige bedrijfsmodellen te bespreken. Ondanks deze grote verscheidenheid aan diensten kan de sector echter worden onderverdeeld in twee ruime bedrijfsmodellen: de elektronische portemonnee en de elektronische voucher.

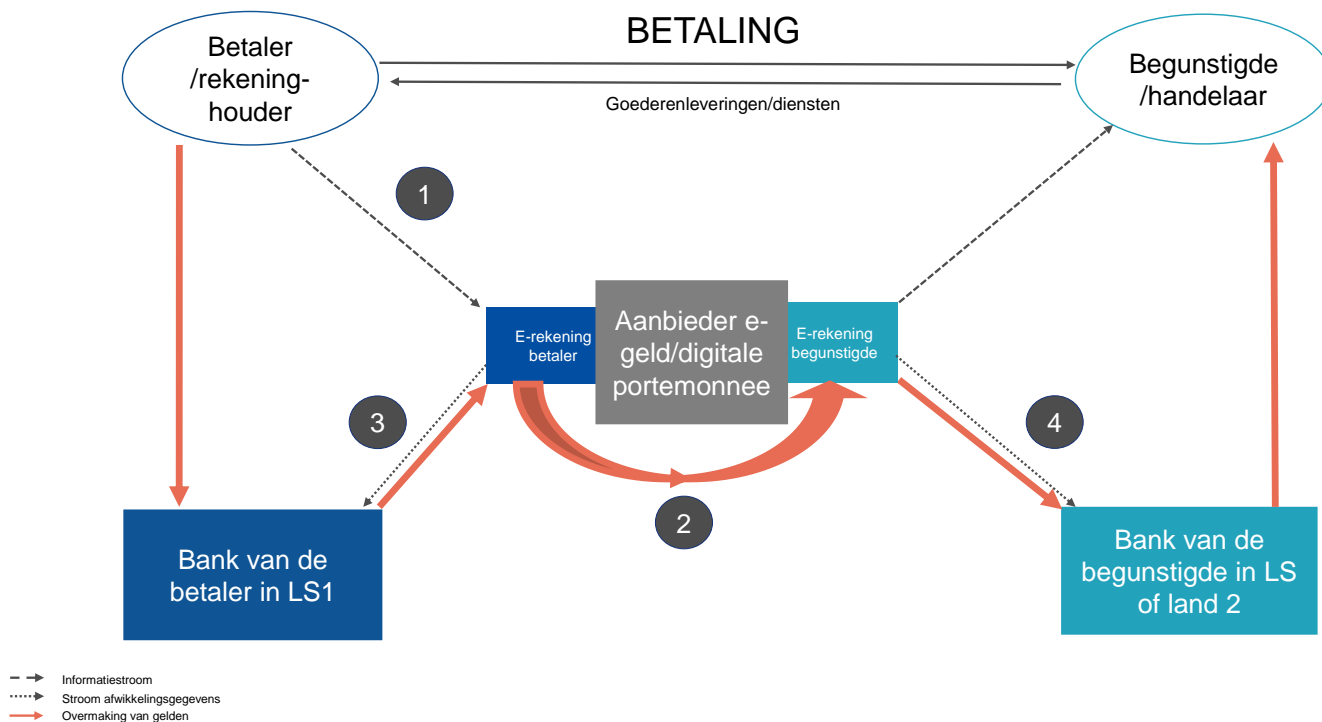
Opgelet: Net als bij kaartbetalingen en marktplaatsen zijn bij betalingen met elektronisch geld doorgaans ook andere betalingsdienstaanbieders (zoals banken) betrokken om de rekening met elektronisch geld te financieren of geld van deze rekening te halen. Voor deze betalingsdienstaanbieders zien de transacties eruit als betalingen aan of van de aanbieder van elektronisch geld. Hoewel deze transacties verschillen van die tussen de betaler en de begunstigde, vallen zij onder de meldingsplicht en moeten zij worden gemeld met de aanbieder van elektronisch geld als betaler of als begunstigde. Zij vallen immers niet onder de uitzondering van artikel 3, punt m), PSD2 inzake transacties tussen betalingsdienstaanbieders voor hun eigen activiteiten, aangezien zij geen betrekking hebben op de activiteiten van de betrokken betalingsdienstaanbieders, maar onderdeel uitmaken van de overeenkomst tussen de betaler/begunstigde en de aanbieder van elektronisch geld.

2.2.5.1 Elektronische portemonnee

In een elektronische portemonnee bieden betalingsdienstaanbieders de betaler een soort van virtuele portemonnee of elektronische portemonnee aan die kan worden gebruikt om goederen of diensten te betalen. Die portemonnee wordt gefinancierd met behulp van verschillende betalingsmethoden, zoals kaartbetalingen en overmakingen, net zoals een fysieke portemonnee met fysieke kaarten. Naar de elektronische portemonnee overgemaakte geldmiddelen kunnen worden gebruikt om betalingen uit te voeren binnen de infrastructuur van de aanbieder van elektronisch geld. De elektronische portemonnee kan op voorhand of tegelijkertijd met de transactie van elektronisch geld worden gefinancierd.

Naast het verlenen van betalingsdiensten aan de betaler biedt de aanbieder van elektronische portemonnees ook betalingsdiensten aan de begunstigde, die ook moet geregistreerd moet zijn in het systeem van de aanbieder van elektronische portemonnees om via elektronisch geld betalingen te kunnen ontvangen. Derhalve heeft de aanbieder van de elektronische portemonnee een rechtstreekse band met zowel de betaler als de begunstigde en heeft hij dus de belangrijkste rol in de meldingsplicht. Zoals reeds uitgelegd, zijn andere betalingsdienstaanbieders weliswaar ook betrokken bij de betaling met elektronisch geld, maar fungeren zij alleen als financieringsbronnen voor de elektronische portemonnee of als bestemming voor het opnemen van geldmiddelen. Zij zijn niet betrokken bij de betaling met elektronisch geld tussen de betaler en de begunstigde, die uitsluitend door de aanbieder van elektronisch geld wordt beheerd.

Figuur 7 — Werking van een betaling via een elektronische portemonnee

De informatiestroom in de figuur verloopt als volgt:

1. de betaler zet de transactie met elektronisch geld in gang door de gegevens van zijn e-rekening in te voeren op de webpagina van de begunstigde.
2. de aanbieder van de elektronische portemonnee ontvangt de gegevens van de transactie en bevestigt dat deze kloppen. Als dat het geval is, zal de aanbieder van de elektronische portemonnee de geldmiddelen van de e-rekening van de betaler overmaken naar de e-rekening van de begunstigde.

Zodra dat is gebeurd, is de geldovermaking binnen het systeem van de aanbieder van elektronisch geld afgerond en is er geen afwikkeling nodig, aangezien de aanbieder van elektronisch geld de enige actor is die bij de betalingstransactie betrokken is. Indien de rekening met elektronisch geld van de betaler echter niet over middelen beschikt, moet de aanbieder van elektronisch geld deze geldmiddelen bij de door de betaler geregistreerde financieringsbronnen opvragen en afwickelen voordat de betaling met elektronisch geld wordt uitgevoerd:

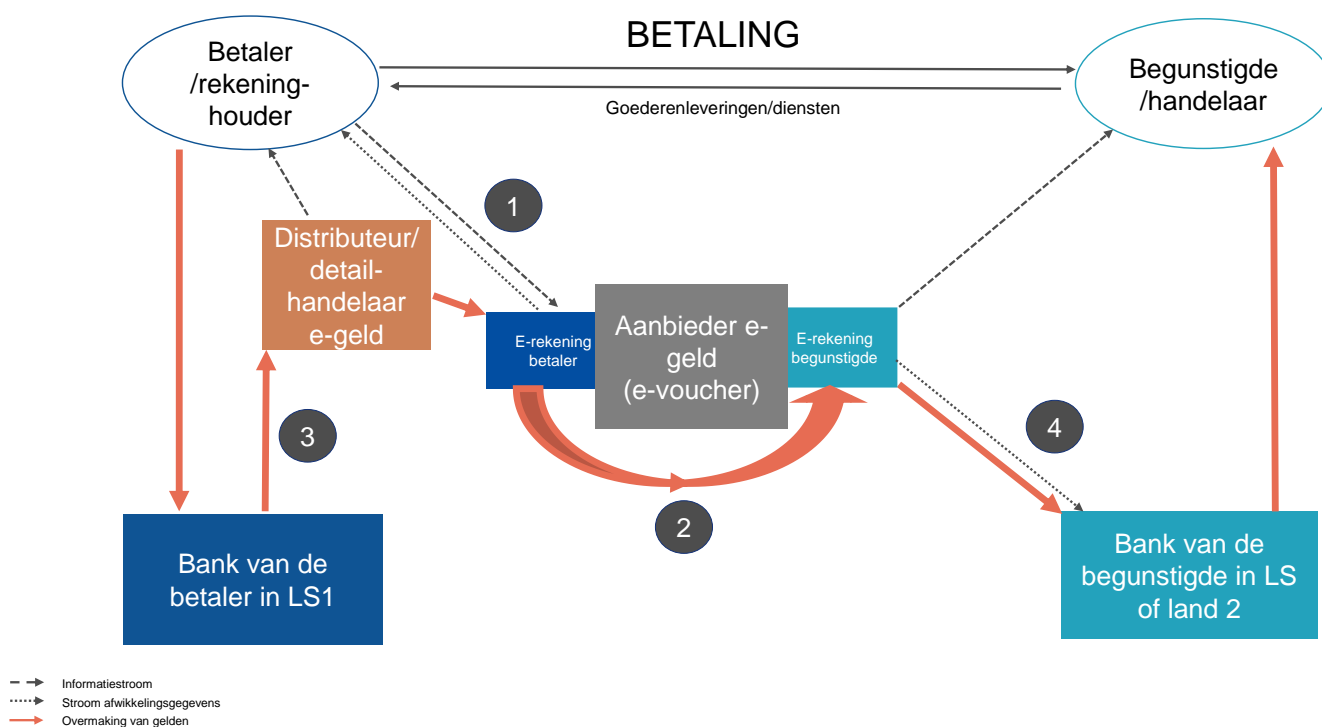
3. De aanbieder van elektronisch geld gebruikt de gegevens die door de betaler zijn verstrekt bij het registreren van een verzoek om overmaking van middelen aan de betalingsdienstaanbieder die verantwoordelijk is voor de financieringsbron van de betaler (bijvoorbeeld een overmaking of een kaartbetaling). Daardoor ontstaat een afzonderlijke transactie tussen de betaler en de aanbieder van de elektronische portemonnee als begunstigde.
4. Op dezelfde manier kan de begunstigde besluiten de geldmiddelen van zijn rekening met elektronisch geld op te nemen en over te hevelen naar zijn bankrekening of andere betaalrekening. Hierdoor ontstaat een andere transactie waarbij de aanbieder van de elektronische portemonnee de betaler is en de handelaar de begunstigde. Deze afzonderlijke transactie moet door de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde (d.w.z. zijn bank) worden gemeld.

2.2.5.2 E-voucher

E-vouchers verschillen van elektronische portemonnees omdat zij geen elektronische portemonnee creëren, maar gericht zijn op het creëren van één elektronische betalingsvorm, die vaak bestaat uit prepaidkaarten. Deze kaarten kunnen door de betaler worden gekocht via geselecteerde distributeurs/winkeliers en stellen de betaler in staat betalingen uit te voeren via de infrastructuur van de aanbieder van elektronisch geld zonder dat er financiële informatie aan te pas komt. Aanbieders van e-vouchers hebben in tegenstelling tot aanbieders van elektronische portemonnees als zodanig geen rechtstreekse band met de betaler en vereisen niet dat deze in hun systemen wordt geregistreerd om gebruik te kunnen maken van de diensten. Over het algemeen volstaat het dat de betaler de e-voucher gebruikt die hij bij de winkelier van de aanbieder van elektronisch geld heeft gekocht. De aanbieder van elektronisch geld heeft in het geval van e-vouchers alleen een rechtstreekse band met de begunstigde, die nog steeds een e-rekening nodig heeft om betalingen te kunnen ontvangen.

Figuur 8 — Werking van een betaling via een e-voucher

De informatiestroom in de figuur verloopt als volgt:

1. De betaler zet de transactie met elektronisch geld in gang door de gegevens van zijn e-voucher in te voeren op de website van de handelaar.
2. De aanbieder van elektronisch geld valideert de door de betaler ingevoerde gegevens en bevestigt de transactie. De aanbieder van elektronisch geld crediteert de e-rekening van de begunstigde vervolgens voor het bedrag van de transactie.

Zodra dat is gebeurd, is de geldovermaking bij de aanbieder van elektronisch geld afgerond en is er geen afwikkeling nodig, aangezien de aanbieder van elektronisch geld de enige actor is die bij de betalingstransactie betrokken is. Doorgaans vindt echter een reeks andere verrichtingen plaats buiten de systemen van de aanbieder van elektronisch geld:

3. De betaler koopt een e-voucher van een geselecteerde distributeur die door de aanbieder van elektronisch geld gemachtigd is om zijn betalingsmethoden te distribueren. De aanbieder van

elektronisch geld is ervan op de hoogte dat een voucher op een bepaalde locatie is verkocht. Bij de aankoop van de e-voucher voert de betaler doorgaans een betalingstransactie uit om de winkelier voor de e-voucher te betalen. Afhankelijk van het gebruikte bedrijfsmodel worden deze geldmiddelen aan de winkelier of rechtstreeks aan de aanbieder van de e-voucher overgemaakt. In beide gevallen is er sprake van een afzonderlijke transactie (die plaatsvindt voordat de betaler de e-voucher gebruikt om goederen of diensten te betalen) waarbij de winkelier of de aanbieder van de e-voucher de begunstigde is.

4. Net als bij elektronische portemonnees kan de begunstigde ervoor kiezen om de geldmiddelen van zijn rekening met elektronisch geld op te nemen. Hierdoor ontstaat een andere transactie waarbij de aanbieder van elektronisch geld de betaler is en de handelaar de begunstigde. Deze afzonderlijke transactie moet door de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde worden gemeld.

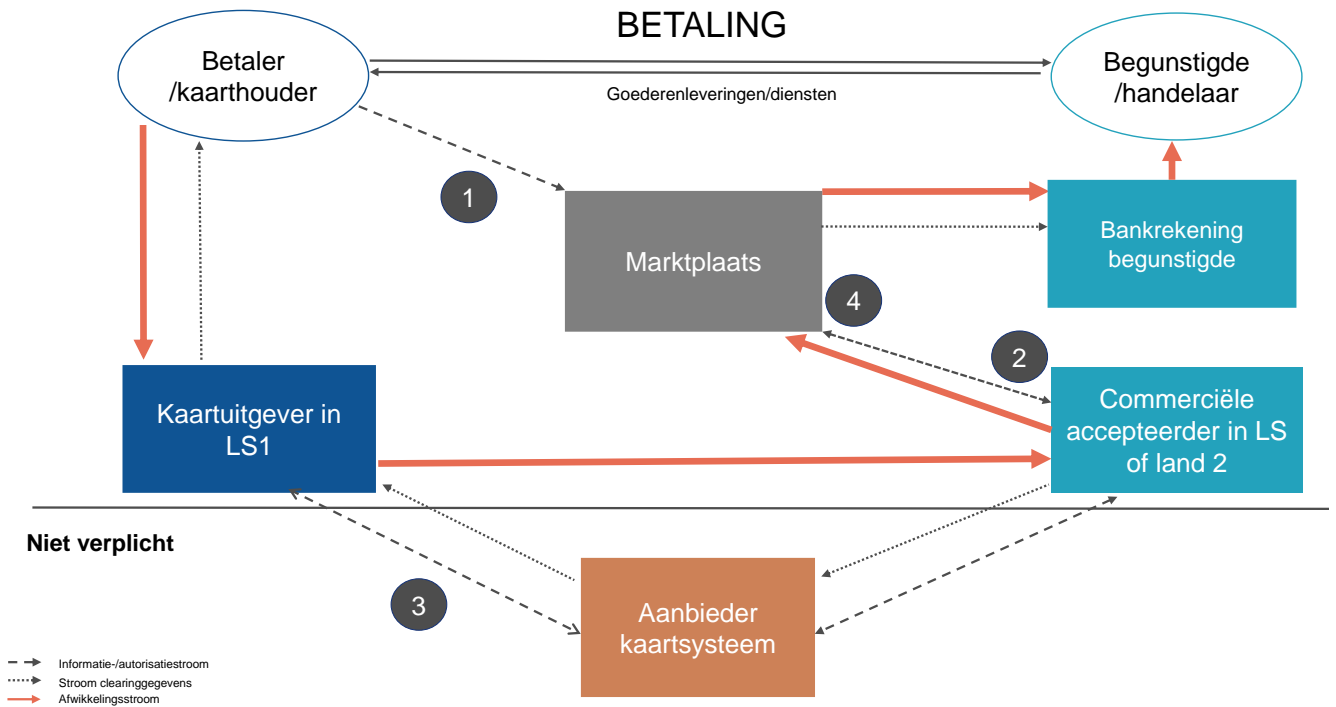
2.2.6 Marktplaatsen en tussenpersonen die in eigen naam geldmiddelen inzamelen

Hoewel het hier niet gaat om een betalingsmethode op zich, kan de situatie van marktplaatsen en tussenpersonen invloed hebben op de manier waarop gegevens binnen een bepaalde betaling worden uitgewisseld. Dat heeft te maken met het feit dat deze entiteiten, wanneer zij in eigen naam geldmiddelen verzamelen en bewaren voordat zij deze aan de begunstigde uitkeren, als betalingsdienstaanbieder optreden en als zodanig moeten worden geregistreerd. Dat betekent echter ook dat zij voor de andere partij in de betalingsketen de begunstigde lijken te zijn, aangezien zij de overgemaakte geldmiddelen in hun naam aanhouden en als zodanig zullen worden gemeld.

De meeste marktplaatsen maken bijvoorbeeld gebruik van een bedrijfsmodel waarbij de betalingen eerst naar de marktplaats zelf worden gestuurd, alwaar deze geldmiddelen gedurende een bepaalde periode worden bewaard, voordat zij als geconsolideerd bedrag en na aftrek van de marktplaatsvergoedingen aan de begunstigde worden uitgekeerd. Deze werkwijze wordt ook gehanteerd door sommige betalingsdienstaanbieders die één enkele overeenkomst hebben met de begunstigde waarin zij diverse betalingsmethoden aanbieden. Dit heeft voor de begunstigde het voordeel dat hij geen overeenkomst hoeft aan te gaan met en zich niet rechtstreeks hoeft te registeren bij alle aanbieders van deze verschillende betalingsmethoden, maar die diensten wel kan aanbieden aan zijn cliënten via de diensten van de tussenpersoon die alle overeenkomsten heeft gesloten. Dit heeft tot gevolg dat de tussenpersoon eerst alle transacties die zijn ontvangen via de diverse betalingsmethoden consolideert op specifieke rekeningen alvorens de opgetelde bedragen aan de handelaren uit te keren.

In beide gevallen leidt de aanwezigheid van een tussenpersoon in de betalingsketen die de gegevens van de begunstigde of de betaler zal afschermen van alle andere actoren ertoe dat er een discrepantie ontstaat in de uitgewisselde gegevens, aangezien de tussenpersoon voor alle actoren die daarvoor komen in de keten de begunstigde en voor alle begunstigden die erna komen de betaler lijkt te zijn.

Figuur 9 — Werking van een kredietkaartbetaling via een marktplaats

Om de werking van een betaling die via een tussenpersoon verloopt te beschrijven, zullen we het voorbeeld van een kaartbetaling aan een marktplaats gebruiken. In de figuur wordt de informatiestroom aangegeven door de blauwe cijfers en verloopt deze als volgt:

1. De betaler verstrekt zijn kaartgegevens op de website van de marktplaats om de betaling te initiëren.
2. De marktplaats geeft deze gegevens door aan de commerciële accepteerder die deze informatie zal gebruiken om de uitgevende instelling via het netwerk van kaartsystemen te identificeren.
3. De uitgevende instelling valideert de transactiegegevens en stuurt de bevestiging via het netwerk van kaartsystemen naar de accepteerder.
4. De accepteerder valideert de transactie voor de marktplaats.

Het belangrijkste verschil met een normale kaartbetaling is dat noch de accepteerder, noch de uitgevende instelling informatie ontvangt over de handelaar (de begunstigde). In plaats daarvan zien zij beiden een betalingstransactie die naar de marktplaats zelf gaat. Dit houdt in dat de accepteerder en de uitgevende instelling de eindbegunstigde (de handelaar) van de transactie niet kunnen melden.

Aangezien de gegevens van de begunstigde niet beschikbaar zijn voor hen, moeten de uitgever van de kaart en de accepteerder dus de marktplaats als begunstigde melden. Aangezien de marktplaats daarentegen zowel voor de betaler als voor de begunstigde handelt en in het bezit is van alle benodigde gegevens om een volledig beeld te krijgen van de betaling en de beoogde begunstigde (de handelaar), moet de marktplaats bij het melden van de gegevens de werkelijke begunstigde (d.w.z. de handelaar) identificeren.

2.3 De onder het toepassingsgebied vallende betalingsdiensten

Naast de vaststelling van de vier categorieën betalingsdienstaanbieders die onder het toepassingsgebied vallen zoals toegelicht in punt 2.1, beperkt artikel 243 bis van Richtlijn 2006/112/EG de meldingsplicht ook tot de betalingsdiensten die zijn vastgelegd in de punten 3 tot en met 6 van bijlage I van de PSD2. Dat betekent dat alleen betalingsdienstaanbieders die de volgende betalingsdiensten aanbieden onder het toepassingsgebied van de meldingsplicht vallen:

- de uitvoering van betalingstransacties en de overdracht van betaalmiddelen naar betaalrekeningen
- de uitvoering van betalingstransacties die gedekt zijn door een kredietlijn
- de uitgifte van betaalinstrumenten en de acceptatie van betalingstransacties
- geldtransfers.

Dat houdt in dat betalingsdienstaanbieders die diensten verlenen die verband houden met het beheer van een betaalrekening, het storten en opnemen van contanten, betalingsinitiatiediensten en het verlenen van rekeninginformatiediensten, niet onder de meldingsplicht vallen. De reden voor deze uitzondering is dat deze soorten diensten ofwel geen betrekking hebben op de uitvoering van betalingstransacties, ofwel dat zij informatie zouden verschaffen die reeds werd verstrekt door de andere betalingsdienstaanbieders die bij betalingstransacties betrokken zijn.

Daarnaast bevat artikel 3 van de PSD2 specifieke uitzonderingen voor betalingsdiensten waardoor het toepassingsgebied van de meldingsplicht verder wordt beperkt. Derhalve vallen de volgende betalingsmethoden niet binnen het toepassingsgebied van de meldingsplicht:

- papieren tegoedbonnen en betalingen in contanten (artikel 3, punt g));
- cheques (artikel 3, punt a));
- betalingsmethoden met beperkte gebruiksmogelijkheden (artikel 3, punt k)).

2.3.1 *Betalingsmethoden met beperkte gebruiksmogelijkheden — tegoedbonnen*

Onder betalingsmethoden met beperkte gebruiksmogelijkheden moeten betalingsmethoden worden verstaan die slechts geldig zijn om een strikt beperkt (vaak vooraf vastgesteld) aantal handelaren te betalen of om voor een beperkt aantal goederen of diensten te betalen. In artikel 3, punt k), van de PSD2 wordt een dergelijke betalingsmethode gedefinieerd als:

k) op specifieke betaalinstrumenten gebaseerde diensten met beperkte gebruiksmogelijkheden, die aan een van de volgende voorwaarden voldoen:

i) instrumenten waarmee de houder uitsluitend in de bedrijfsgebouwen van de uitgever ervan of binnen een beperkt netwerk van dienaarbieders die een directe handelsovereenkomst met een professionele uitgever hebben, goederen of diensten kan aanschaffen;

ii) instrumenten waarmee uitsluitend goederen of diensten uit een zeer beperkt gamma kunnen worden aangeschaft;

iii) uitsluitend in één lidstaat geldende instrumenten aangeboden op verzoek van een onderneming of een publiekrechtelijke entiteit, waarvoor een nationale of regionale overheidsinstantie specifieke sociale of belastinggerelateerde regels heeft vastgesteld, en

waarmee specifieke goederen of diensten kunnen worden aangeschaft bij leveranciers die een handelsovereenkomst met de uitgever hebben;

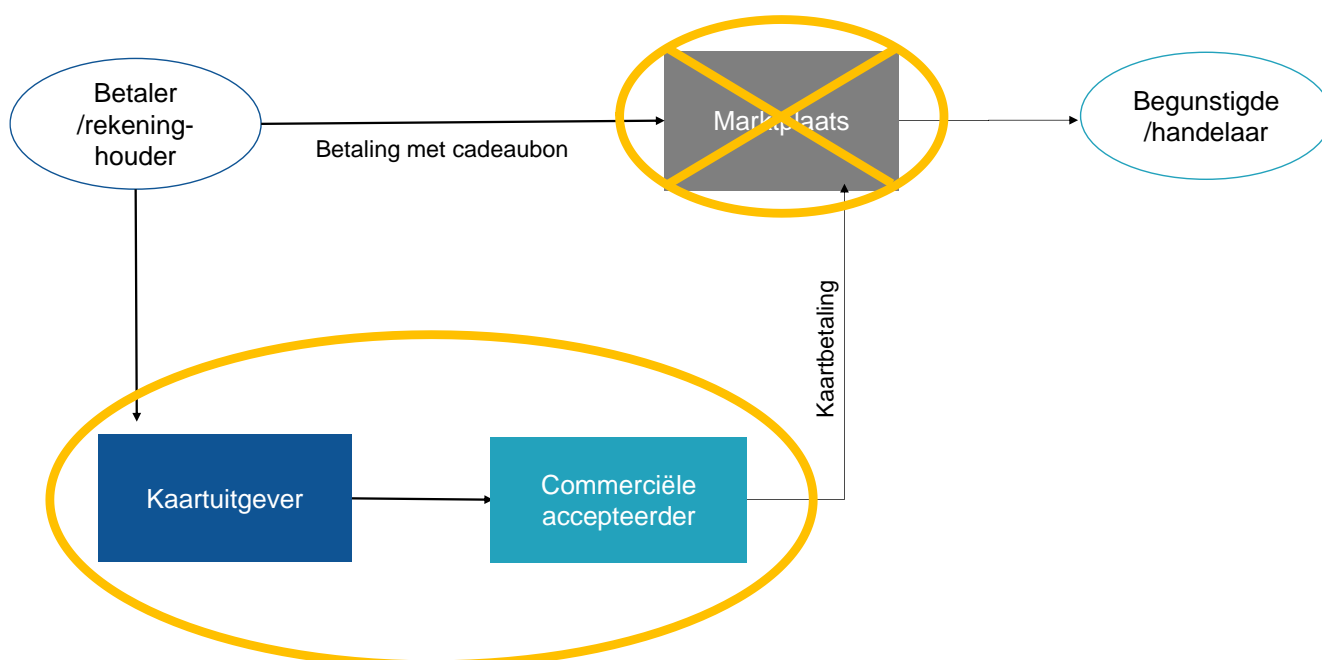
Betalingsmethoden met beperkte gebruiksmogelijkheden mogen niet worden verward met het gebruik van een e-voucher. Een e-voucher (zie punt 2.2.5.2) valt onder de meldingsplicht omdat het een geldige (vooruitbetaalde) betalingsmethode is die mogelijk overal kan worden gebruikt om goederen te kopen (zolang de handelaar een overeenkomst heeft gesloten met de aanbieder van elektronisch geld om dit soort betalingen aan te bieden). Het belangrijkste aspect om een onderscheid te maken tussen de twee zijn de beperkte gebruiksmogelijkheden van de eerste, hetzij wat de plaatsen betreft waar deze kan worden gebruikt (alleen in de bedrijfsruimten van de uitgevende instelling of in één enkele lidstaat), hetzij wat ermee gekocht kan worden (een beperkt aantal goederen of diensten). Derhalve is het noodzakelijk om na te gaan of de betalingsmethode potentieel door om het even welke handelaar kan worden gebruikt om iets te kopen, of alleen beperkt is tot de verschillende verkopers of goederen en diensten die worden aangeboden door een bepaald merk, netwerk enz.

Het feit dat een betalingsmethode maar door enkele handelaren wordt aanvaard, betekent niet automatisch dat de methode onder de categorie betaalmiddelen met beperkte gebruiksmogelijkheden valt. De beperkte acceptatie kan immers te wijten zijn aan verschillende oorzaken en kan in de loop der tijd verbeteren, wat tot een bredere acceptatie zal leiden. Hetzelfde geldt bijvoorbeeld voor kaartbetalingen waarbij handelaren niet noodzakelijkerwijs alle bestaande kaartsystemen aanvaarden, maar slechts een aantal daarvan. Een betalingsmethode met beperkte gebruiksmogelijkheden zal echter doorgaans geen enorme toename van de acceptatie kennen, aangezien zij alleen wordt aanvaard in de bedrijfsruimten van de uitgevende instantie.

De meest gebruikte betalingsmethoden met beperkte gebruiksmogelijkheden zijn “cadeaubonnen” of “cadeaukaarten”, die voor een bepaald bedrag worden aangeschaft en vervolgens de houder van de kaart of bon in staat stellen de goederen en diensten te kopen die door de uitgever van de kaart/bon of zijn partners worden aangeboden.

Onderstaande figuur laat zien hoe de melding verloopt bij een betaling met cadeaubonnen.

Figuur 10 — Melding van betalingen met cadeaubonnen

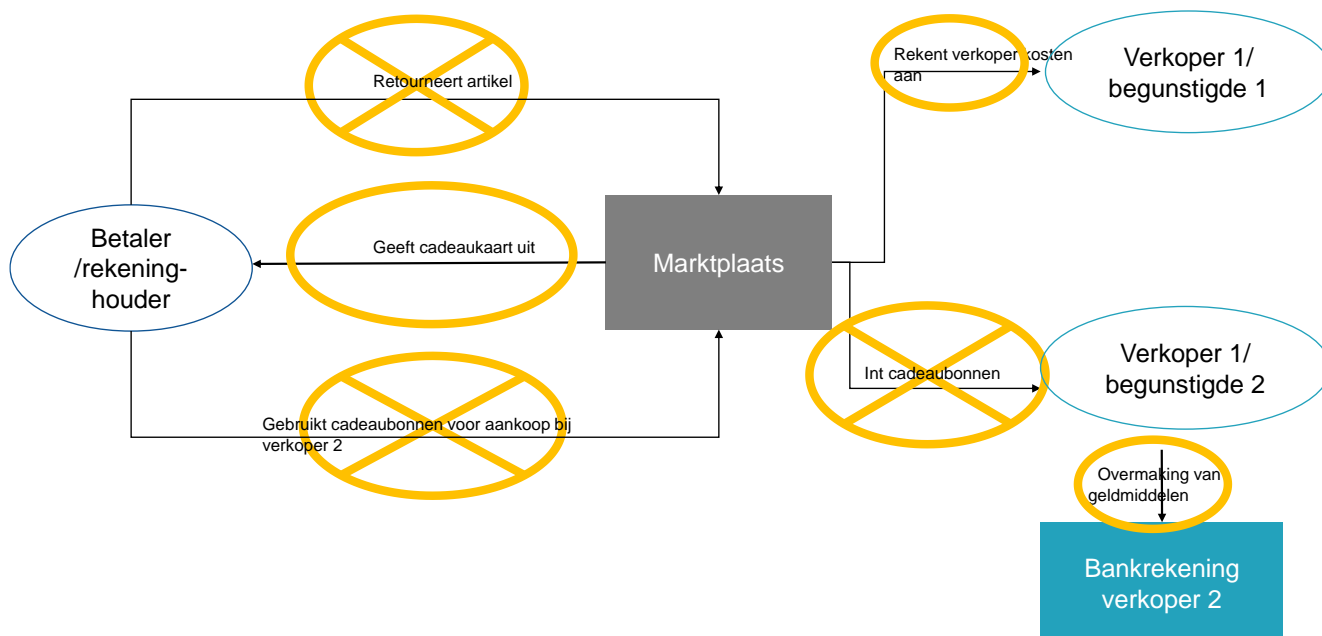
Uit de figuur blijkt duidelijk dat de marktplaats de betaling van de betaler aan de begunstigde met behulp van de tegoedbon niet zal melden. De betaling door de betaler (of iemand anders) voor de aankoop van de tegoedbon alsook de uitbetaling van geldmiddelen van de marktplaats aan de bankrekening van de begunstigde zou echter wel worden gemeld, aangezien het betalingen betreft die worden verricht door betalingsdienstaanbieders die betalingsdiensten aanbieden die onder de meldingsplicht vallen.

2.3.2 Tegoedbonnen en terugbetaling

Indien de betaler niet tevreden is over de bestelde goederen en deze wil terugsturen, is het niet ongebruikelijk dat marktplaatsen en bedrijven de betaler de mogelijkheid bieden om in plaats van terugbetaling een tegoedbon te ontvangen. Deze praktijk biedt het voordeel voor het bedrijf dat de geldmiddelen niet moeten worden terugbetaald, maar ook voor de betaler, die een even geldige betalingsmethode krijgt aangeboden om vergelijkbare goederen te kopen. Deze tegoedbonnen kunnen ook als compensatie worden aangeboden indien de goederen beschadigd zijn, vertraging hebben opgelopen of er een probleem is opgetreden tijdens de levering.

Onderstaande figuur illustreert wat er in een dergelijke situatie gebeurt met de melding.

Figuur 11 — Melding van terugbetalingen en betalingen met cadeaubonnen

De eerste betaling van de betaler aan de marktplaats (waarbij gebruik wordt gemaakt van een binnen het toepassingsgebied vallende betalingsmethode) valt binnen het toepassingsgebied van de meldingsplicht en zal worden gemeld. Indien de betaler om terugbetaling heeft verzocht, meldt de marktplaats ook deze terugbetaling.

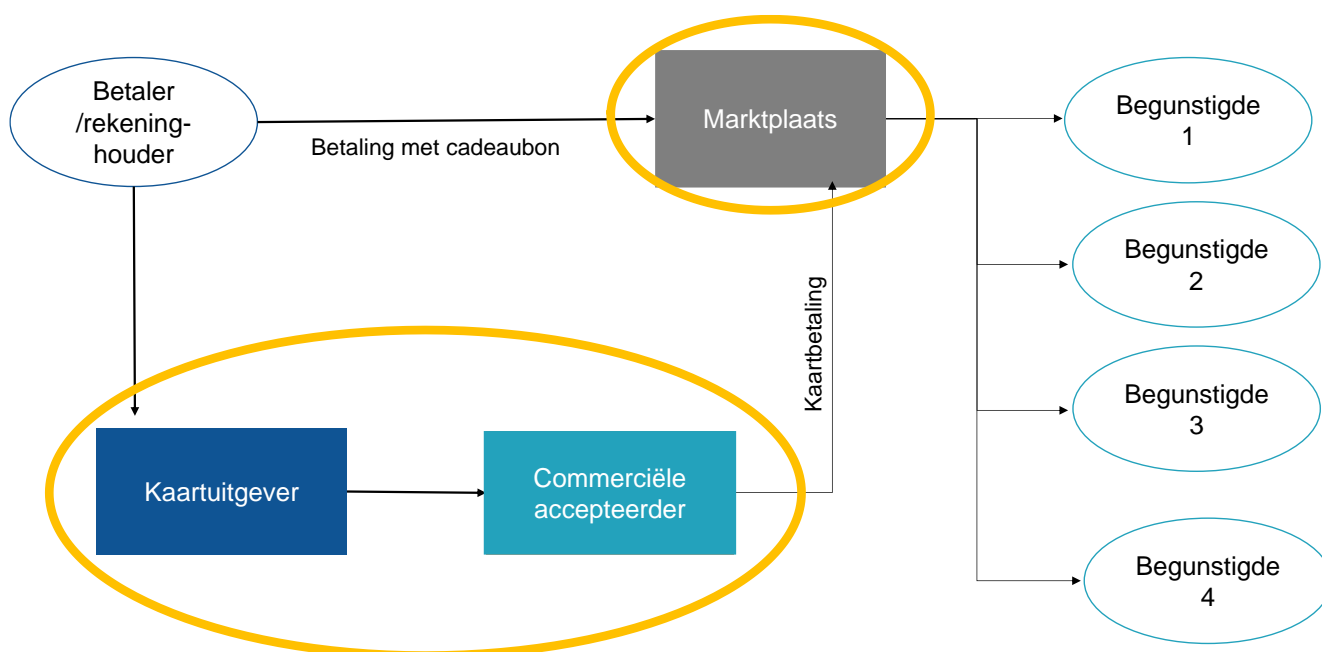
Alle volgende betalingen die met de cadeaubon worden verricht, vallen echter niet onder de meldingsplicht. Zoals wordt benadrukt in de figuur, kan dit tot situaties leiden waarin de betaler goederen koopt van een eerste verkoper, hetgeen wordt gemeld aan CESOP, maar vervolgens om terugbetaling via een cadeaukaart verzoekt. Hoewel de marktplaats de terugbetaling zal melden, zal de uitreiking van de cadeaukaart aan de betaler niet worden gemeld, noch de volgende transactie van de betaler, die met behulp van de cadeaukaart nu goederen aanschafft van een andere verkoper. Zodra de marktplaats echter overgaat tot uitbetaling van de geldmiddelen die verschuldigd zijn aan de tweede verkoper, wordt deze uitbetaling onderworpen aan een melding door de bank van de tweede verkoper, die het geconsolideerde bedrag zal melden.

Hoewel een deel van de transactieketen niet zichtbaar zal zijn door het gebruik van de cadeaukaart, zal CESOP als zodanig nog steeds informatie ontvangen over de hoeveelheid geldmiddelen die de eerste verkoper heeft ontvangen, over welk bedrag is terugbetaald bij de eerste transactie en over het totale bedrag dat de tweede verkoper heeft ontvangen, dankzij de melding door zijn betalingsdienstaanbieder.

2.3.3 Het gebruik van tegoedbonnen in combinatie met binnen het toepassingsgebied vallende betalingsmethoden

Deze laatste situatie gaat in op gevallen waarbij de betaler een cadeaukaart of -bon gebruikt om goederen of diensten aan te schaffen, maar de waarde van de bon ontoereikend is om de aankoop volledig te bekostigen en het saldo moet worden betaald door middel van een gewone geldovermaking die verloopt via een onder het toepassingsgebied vallende betalingsmethode.

Figuur 12 — Melding van betalingen met cadeaubonnen in combinatie met binnen het toepassingsgebied vallende betalingsmethoden

In een dergelijke situatie en indien de regels werden toegepast zonder rekening te houden met de monitoring en de beperking van artikel 243 ter, lid 2, moet de melding als volgt verlopen:

- de betalingsdienstaanbieder die de binnen het toepassingsgebied vallende betaling (kaartbetaling, overmaking, elektronisch geld enz.) uitvoert, meldt die betaling met de marktplaats als begunstigde;
- de marktplaats meldt het deel van de betaling dat met de tegoedbon is verricht niet omdat het buiten het toepassingsgebied valt, maar meldt wel de betaling die via de binnen het toepassingsgebied vallende betalingsmethode is uitgevoerd, met de verkoper van de goederen als de begunstigde;
- de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde (verkoper) meldt de uitbetaling van de marktplaats aan de begunstigde, met inbegrip van een samenvoeging van alle betalingen die gedurende een bepaalde periode zijn ontvangen.

Hoewel deze regeling van toepassing kan zijn wanneer de verkoper één enkele entiteit is, houdt de aankoop van goederen via een marktplaats doorgaans in dat bij één enkele transactie een groot aantal verkopers betrokken kan zijn, waarbij elk van hen een deel van de artikelen levert die de totale aankoop van de betaler vormen. Als gevolg daarvan verdelen de marktplaatsen de diverse betalingen niet tussen

tegoedbonnen en andere betalingen, maar groeperen zij alles in één betaling waarin tegoedbonnen en binnen het toepassingsgebied vallende betalingsmethode samenkomen. Daarom weten marktplaatsen vaak niet welk deel van het bedrag dat zij aan elke verkoper toekennen afkomstig is van de tegoedbon en moet worden uitgesloten.

Aangezien het voor marktplaatsen niet mogelijk is om de waarde van een tegoedbon over de verschillende verkopers te verdelen wanneer deze gekoppeld is aan binnen het toepassingsgebied vallende betalingsmethoden, en aangezien uitzonderingen restrictief moeten worden uitgelegd, hetgeen in strijd zou zijn met de uitsluiting van de gehele betalingstransactie, wordt aanvaard dat de marktplaatsen de volledige betalingstransactie(s) melden, met inbegrip van de bedragen die met een tegoedbon worden betaald, wanneer zij niet in staat zijn te bepalen welk deel van de betaling precies afkomstig is van een niet binnen het toepassingsgebied vallende betalingstransactie.

In de praktijk houdt dit in dat als de marktplaats niet in staat is om voor elke betalingstransactie aan elke begunstigde te bepalen werk deel van die betaling met een tegoedbon wordt betaald, de marktplaats alle betalingstransacties aan elke begunstigde als totaal meldt, alsof er geen tegoedbon is gebruikt.

2.4 Praktische toepassing per betalingsmethode

In het volgende deel wordt voor elk van de belangrijkste betalingsmethoden die zijn vermeld in punt 2.2 uiteengezet welke entiteiten gegevens moeten meedelen. De met rood omcirkelde entiteit is de entiteit die de betaling tussen de betaler (koper) en de begunstigde (verkoper) zal melden, terwijl de met geel omcirkelde entiteiten betalingsdienaars zijn die een betaling eveneens zullen melden als onderdeel van de gehele betalingsketen, maar die strikt gezien niet verwijst naar de betaling tussen de koper en de verkoper.

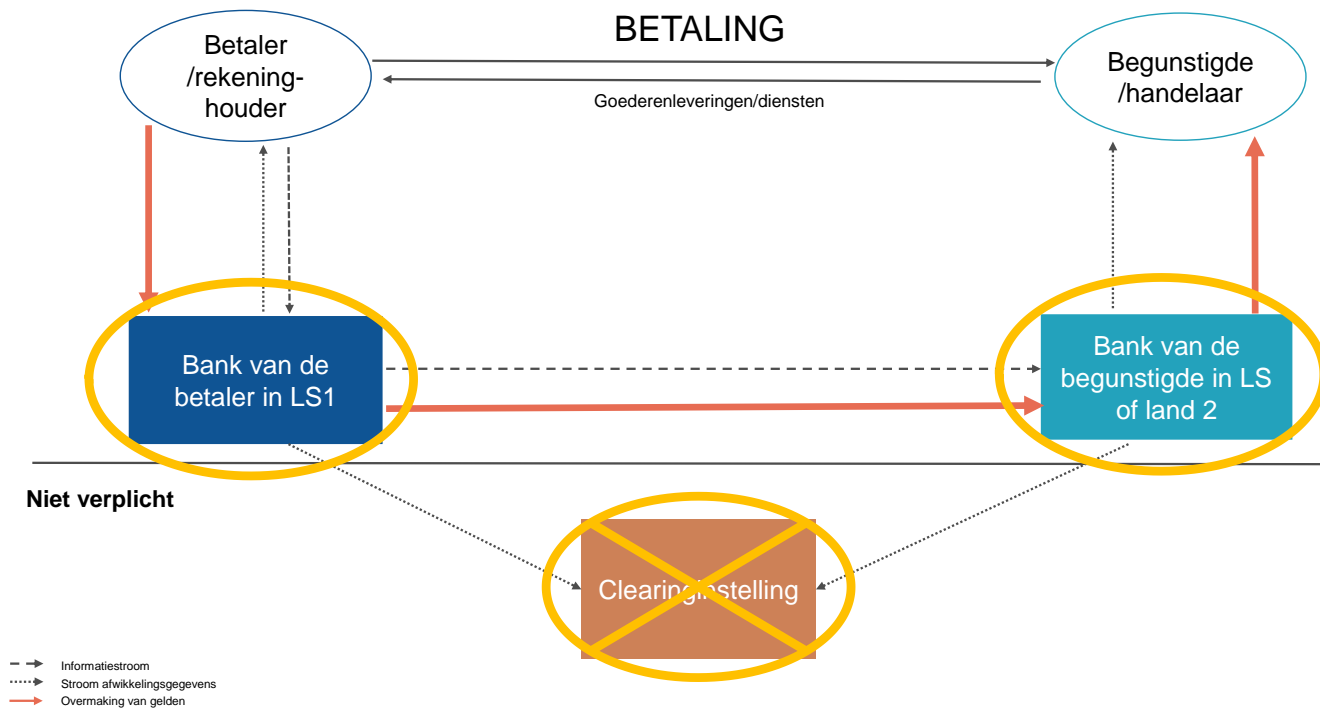
In elk voorbeeld wordt alleen gewezen op de binnen het toepassingsgebied vallende entiteiten, maar wordt niet vastgesteld wie de betalingsgegevens daadwerkelijk zal meedelen overeenkomstig de regel van artikel 243 ter, lid 3. Zie punt 4.3 voor meer informatie hierover.

2.4.1 Overmaking

Voor overmakingen zijn de betalingsdienaars die onder de meldingsplicht vallen de bank van de betaler en de bank van de begunstigde. Clearinginstellingen of andere tussenpersonen of betalingsdienaars mogen geen gegevens meedelen omdat zij geen betalingsdienaars zijn die betalingsdiensten verlenen aan de betaler of de begunstigde.

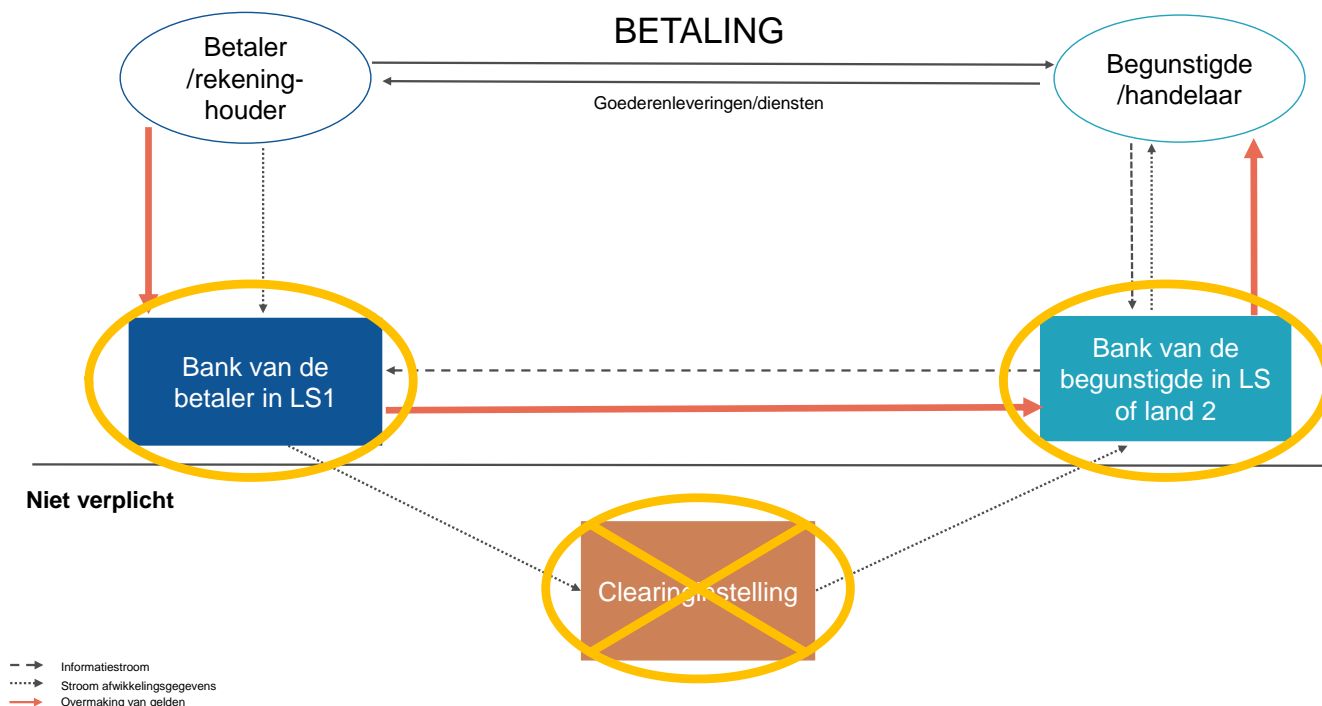
Figuur 13 — Binnen het toepassingsgebied vallende entiteiten voor overmakingen

2.4.2 Automatische afschrijvingen

Aangezien de werkwijze voor automatische afschrijvingen vergelijkbaar is met die voor overmakingen, zijn precies dezelfde regels van toepassing. De banken van de betaler en de begunstigde vallen derhalve onder de meldingsplicht en de clearinginstelling niet.

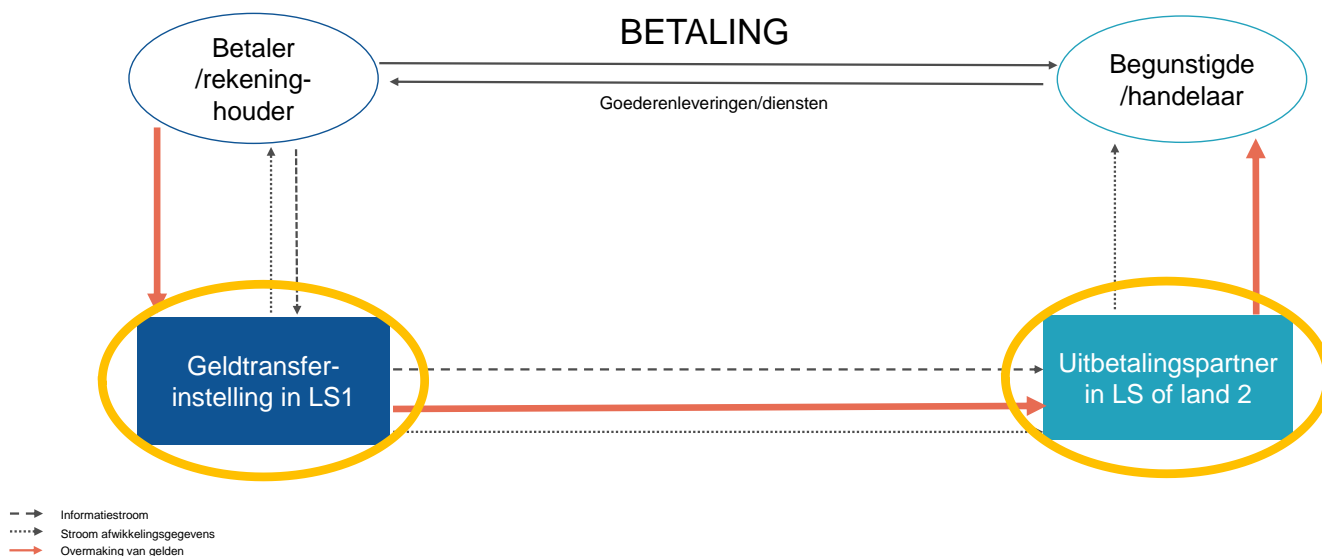
Figuur 14 — Binnen het toepassingsgebied vallende entiteiten voor automatische afschrijvingen

2.4.3 Geldtransfer

Bij betalingen via geldtransfers zijn zowel de geldtransferinstelling als de uitbetalingspartner betalingsdienstaanbieders die onder de meldingsplicht vallen.

Figuur 15 — Binnen het toepassingsgebied vallende entiteiten voor geldtransfers

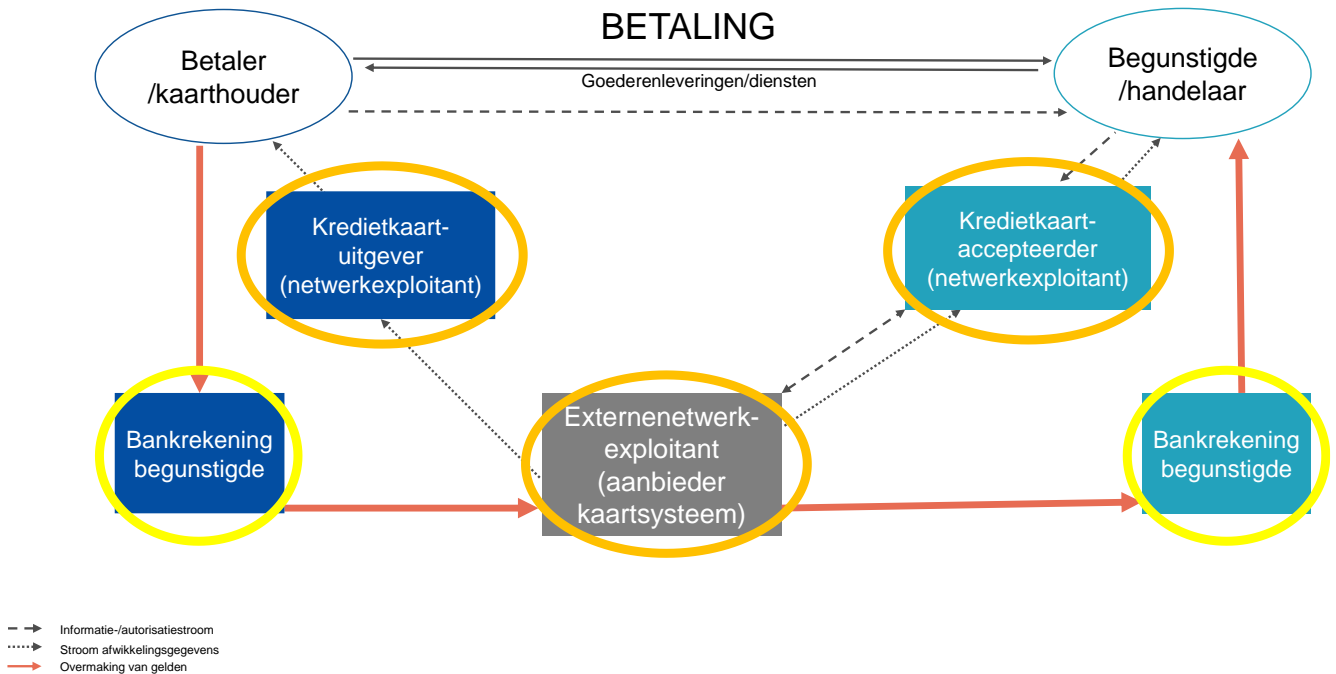
2.4.4 Kaartbetalingen

2.4.4.1 Kaartsysteem met drie partijen

Net als bij alle kaartbetalingen zijn de uitgever van de kredietkaart en de accepteerder de belangrijkste entiteiten voor de meldingsplicht en vallen zij binnen het toepassingsgebied. Aangezien deze taken door het kaartsysteem zelf worden vervuld, is het kaartsysteem bij systemen met drie partijen ook een betalingsdienstaanbieder en valt het onder de meldingsplicht.

Zoals aangegeven in het diagram zijn de banken van de betalers en de begunstigen onderworpen aan een meldingsplicht. Zij melden echter geen gegevens over de betaling van de betaler aan de begunstigde, maar melden een andere transactie, hetzij van de betaler naar de aanbieder van het kaartstelsel om zijn kaartkrediet af te lossen, hetzij van de aanbieder van het kaartstelsel aan de begunstigde om de samengevoegde betalingen over te maken.

Figuur 16 — Binnen het toepassingsgebied vallende entiteiten voor kaartsystemen met drie partijen

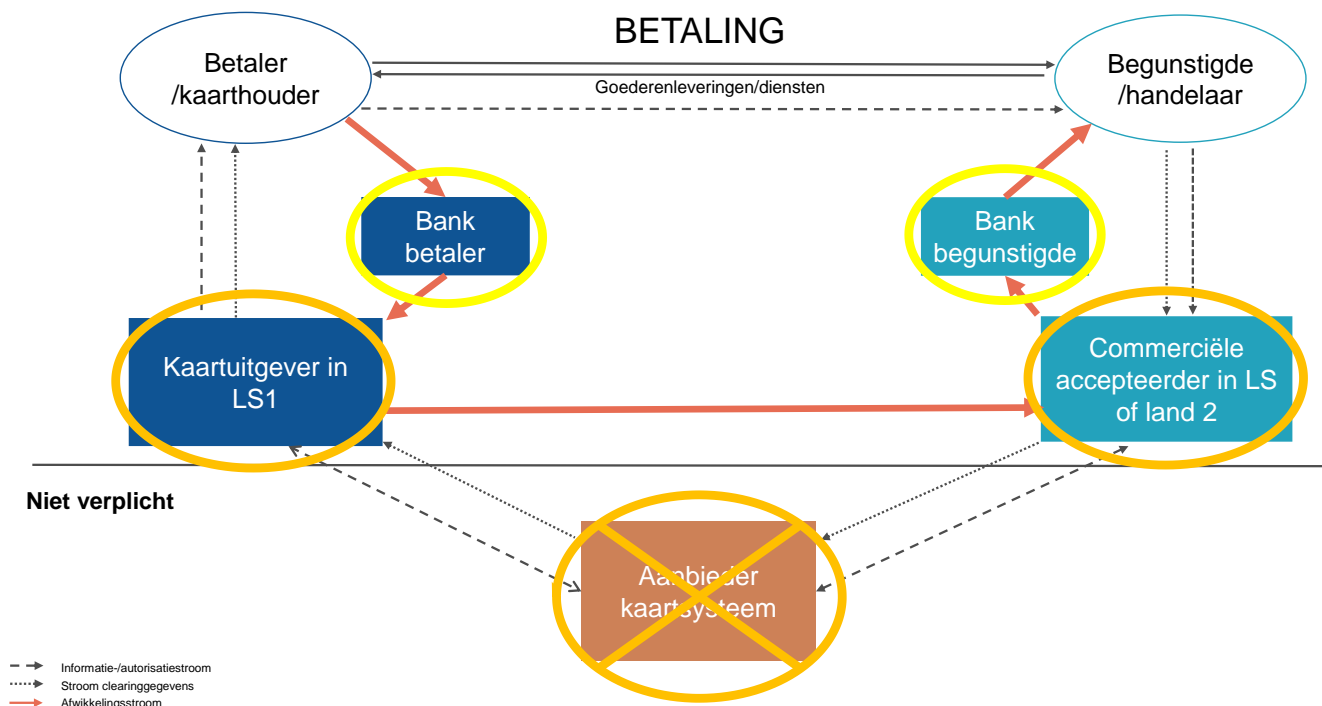

2.4.4.2 Kaartstelsel met vier partijen

Onderstaand voorbeeld gaat uit van de situatie waarbij zowel de uitgever van de kredietkaart als de commerciële accepteerder verschillend zijn van de banken van de betaler en de begunstigde. In een dergelijk geval zijn de belangrijkste meldende entiteiten voor de betaling tussen de betaler en de begunstigde de uitgever van de kaart en de accepteerder, die de gegevens moeten meedelen. Het kaartnetwerk is echter geen betalingsdienstaanbieder en is niet gebonden aan een meldingsplicht.

Net als bij kaartsystemen met drie partijen zijn de banken van de betaler en de begunstigde onderworpen aan een meldingsplicht omdat zij betalingsdienstaanbieders zijn. Zij melden echter geen gegevens over de betaling tussen de betaler en de begunstigde, maar melden een andere transactie, hetzij van de betaler naar de uitgever van de kaart om zijn kaartkrediet af te lossen, hetzij van de accepteerder aan de begunstigde om de samengevoegde bedragen over te maken (afwikkeling).

Figuur 17 — Binnen het toepassingsgebied vallende entiteiten voor kaartsystemen met vier partijen

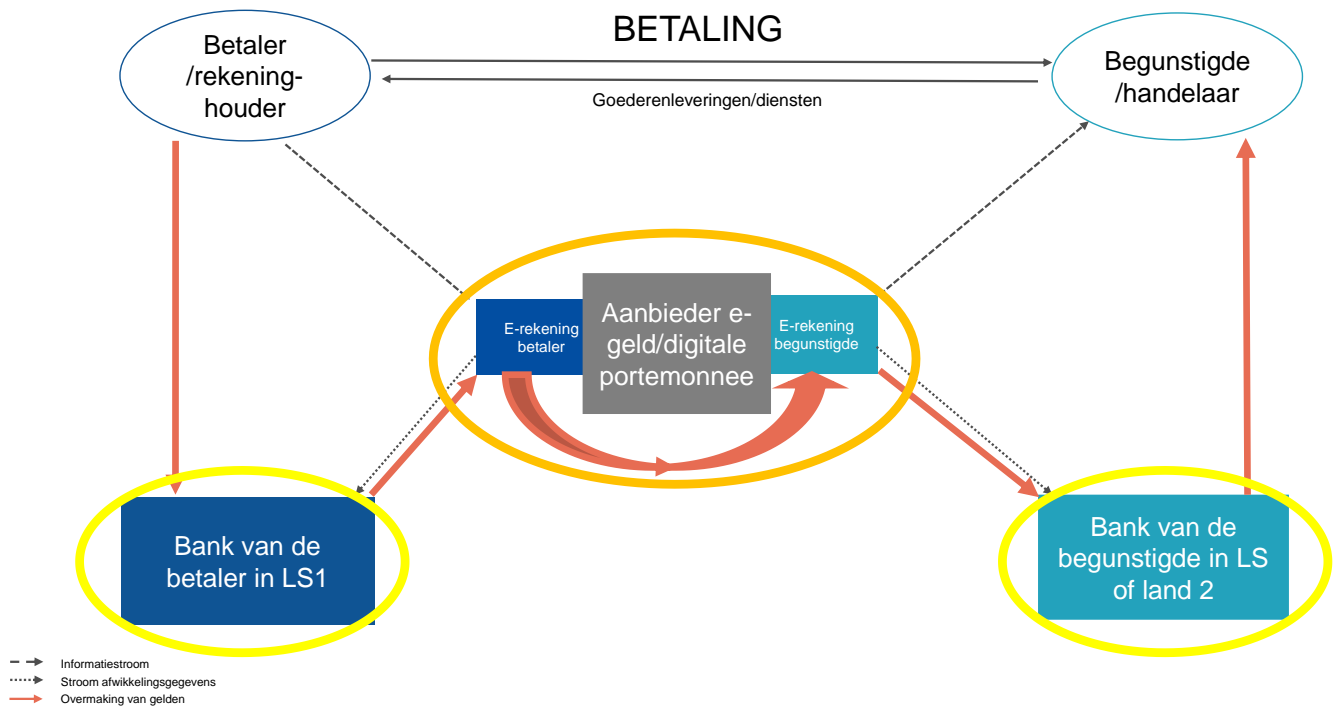
2.4.5 Elektronisch geld

2.4.5.1 Elektronische portemonnee

Bij een elektronische portemonnee is de aanbieder van elektronisch geld de centrale meldende entiteit en de enige die volledig zicht heeft op de transactie tussen de betaler en de begunstigde. De aanbieder van elektronisch geld valt derhalve onder de meldingsplicht en meldt altijd de gegevens over de betaling tussen de betaler en de begunstigde.

De situatie van de banken van de betaler en van de begunstigde lijkt op de situatie bij kaartbetalingen. Zij zijn betalingsdientaanbieders die onder de meldingsplicht vallen, maar zij zijn niet betrokken bij de transactie tussen de betaler en de begunstigde. In plaats daarvan melden zij voor de bank van de betaler een betaling van de betaler aan de aanbieder van elektronisch geld en voor de bank van de begunstigde een betaling van de aanbieder van elektronisch geld aan de begunstigde.

Figuur 18 — Binnen het toepassingsgebied vallende entiteiten voor de elektronische portemonnee

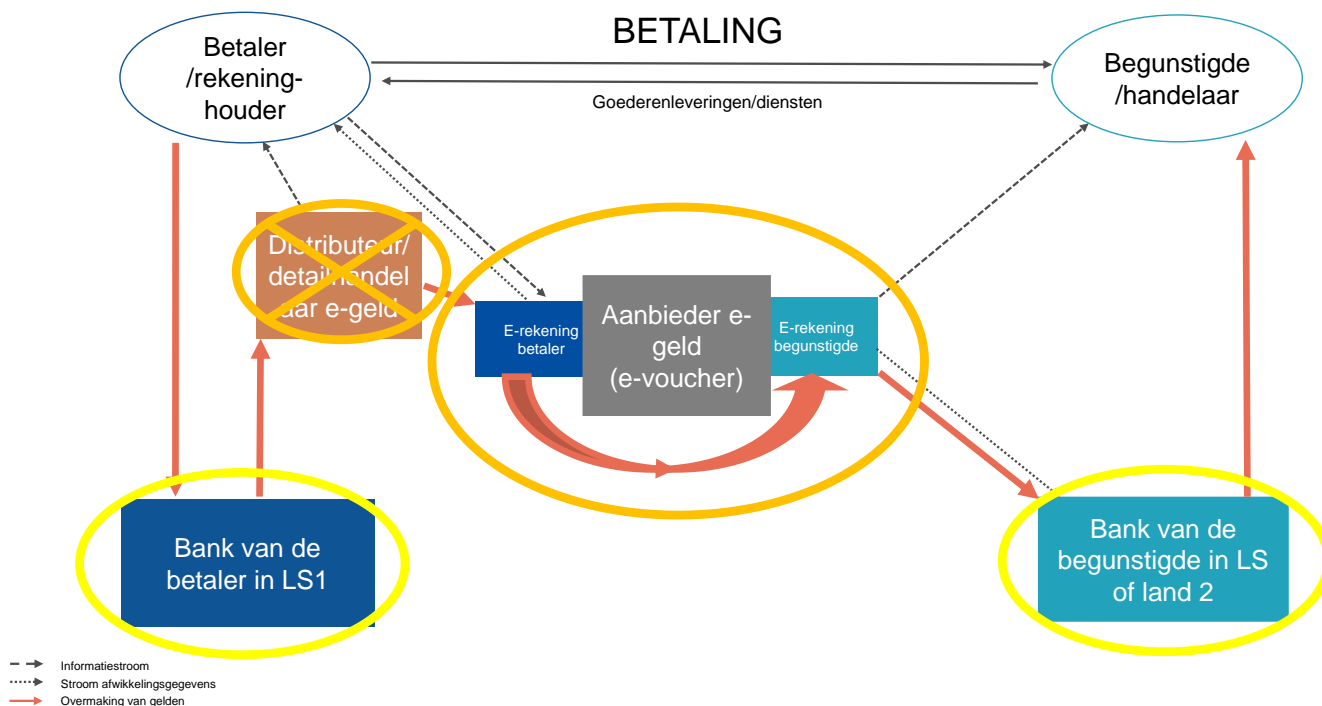

2.4.5.2 E-voucher

De situatie van e-vouchers is vergelijkbaar met die van de elektronische portemonnee wat de centrale rol van de aanbieder van elektronisch geld bij de melding betreft; de aanbieder van elektronisch geld valt dus onder de meldingsplicht. Het verschil zit in de aanwezigheid van de distributeur/winkelier van de e-voucher, die geen betalingsdienaarsaanbieder is en als zodanig geen meldingsplicht heeft.

De situatie van de banken van de betaler en van de begunstigde is identiek aan de situatie zoals beschreven voor de elektronische portemonnee.

Figuur 19 — Binnen het toepassingsgebied vallende entiteiten voor e-vouchers

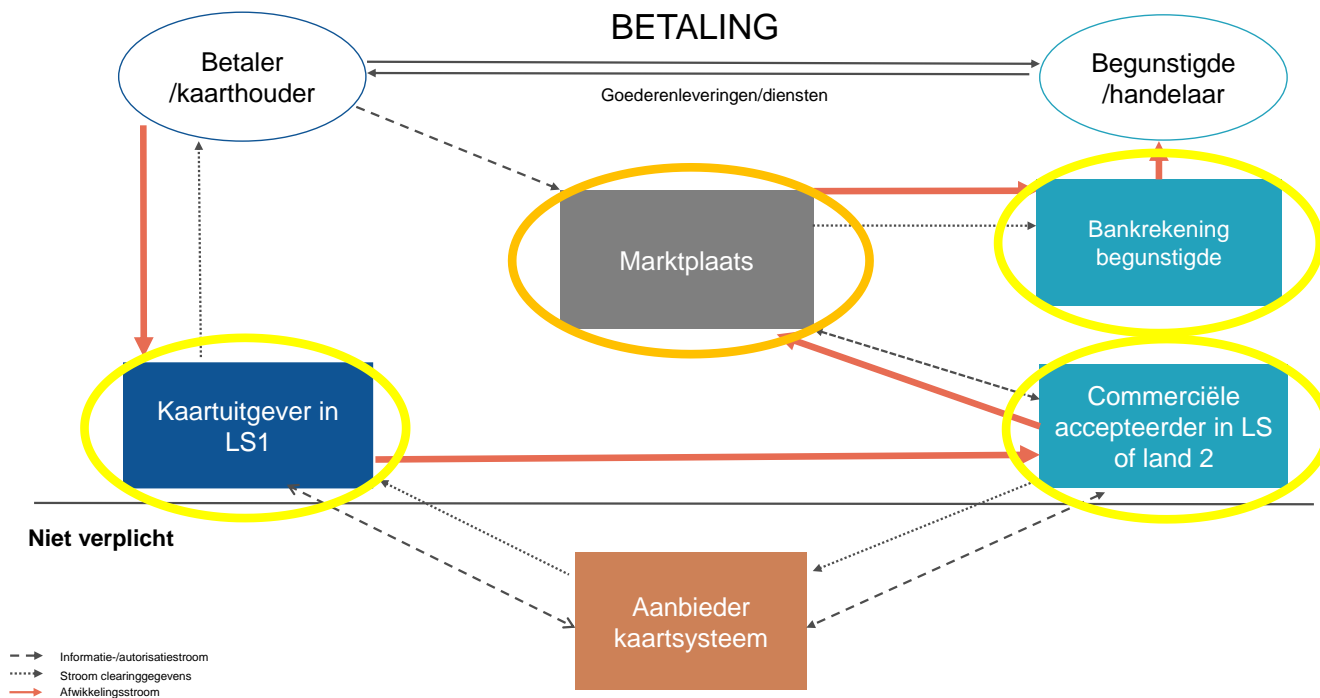
2.4.6 Marktplaats

In onderstaand voorbeeld wordt uitgegaan van de situatie van een betaling die op een marktplaats wordt verricht met behulp van een kaartstelsel met vier partijen. De conclusies zijn echter perfect van toepassing op overmakingen of andere betalingsmethoden.

In het geval van de marktplaats is de marktplaats zelf een betalingsdienaar volgens de regels van de PSD2 als zij zowel voor rekening van de betaler als voor rekening van de begunstigde geldmiddelen aanhoudt. In het geval van een kaartbetaling aan een marktplaats zullen de reguliere actoren van kaartbetalingen dus binnen het toepassingsgebied vallen (en het kaartnetwerk niet), maar ook de marktplaats zal onder de meldingsplicht vallen. Deze betrokkenheid van de marktplaats is van essentieel belang voor de melding, aangezien de marktplaats de enige entiteit is die zicht heeft op de volledige betaling tussen de betaler en de begunstigde. Zowel de uitgevende instelling als de accepteerder kunnen alleen betalingen melden die via de marktplaats lopen, aangezien die laatste het geld in eigen naam int. Alleen de marktplaats kan de informatie over de werkelijke begunstigde van deze geldmiddelen meedelen.

De situatie van de bank van de begunstigde in het diagram is dezelfde als voor reguliere kaartbetalingen. De bank van de begunstigde is niet betrokken bij de transactie tussen de betaler en de begunstigde en meldt alleen het bedrag dat de marktplaats aan de begunstigde uitbetaalt.

Figuur 20 — Binnen het toepassingsgebied vallende entiteiten voor marktplaatsen

3 MONITORING EN ONTSTAAN VAN DE MELDINGSPLICHT

Zodra aan de voorwaarden van artikel 243 ter, zoals beschreven in punt 2, is voldaan, valt een betaling binnen het toepassingsgebied van de meldingsplicht. De betaling wordt echter niet gemeld tenzij aan twee aanvullende voorwaarden is voldaan. Dit zal worden bepaald door middel van een monitoringtest die door de betalingsdienstaanbieders wordt uitgevoerd.

Deze twee aanvullende voorwaarden zijn:

- de gerapporteerde betaling moet een grensoverschrijdende betaling zijn (punt 3.1) en
- de betalingsdienstaanbieder die betalingsdiensten aanbiedt in een lidstaat moet in die lidstaat per kwartaal ten minste 25 grensoverschrijdende betalingen aan één begunstigde verrichten opdat de meldingsplicht zou ontstaan (punt 3.2).

Het is belangrijk om de monitoringregels duidelijk los te zien van de gegevens die uit hoofde van artikel 243 quinquies moeten worden meegedeeld. De monitoringregels waarborgen de evenredigheid van de meldingsplicht voor subsidiariteits- en gegevensbeschermingsdoeleinden. Zij dienen een ander doel dan de meldingsplicht, die bedoeld is om de strijd tegen btw-fraude te bevorderen. Derhalve zijn de monitoringregels gebaseerd op volmachten zodat zij gemakkelijk kunnen worden toegepast door alle betalingsdienstaanbieders. Zij mogen echter geen invloed hebben op de te verstrekken gegevens, die zo nauwkeurig mogelijk moeten zijn om doeltreffend te kunnen zijn.

Met name locatieregels mogen geen gevolgen hebben voor de locatie die als adres van de begunstigde wordt doorgegeven. Het is volkomen aanvaardbaar dat het doorgegeven adres niet overeenstemt met de locatie van de begunstigde zoals bepaald volgens de regels van artikel 243 quater (zie punt 3.1 voor meer informatie).

Ook moet er een onderscheid worden gemaakt tussen de samenvoeging voor de drempel en de feitelijke melding van gegevens. Dit betekent dat betalingsdienstaanbieders de gegevens met betrekking tot de eigenaar van twee betaalrekeningen (de gegevens betreffende de begunstigde) niet mogen samenvoegen bij het melden van een betaling, ook al hebben zij vastgesteld dat de rekeningen eigendom zijn van één enkele begunstigde (zie punt 3.2 voor meer informatie).

Informatie met betrekking tot de monitoringregels mag alleen door de betalingsdienstaanbieders worden gebruikt om hen te helpen bepalen wanneer een betaling moet worden gemeld. Deze informatie maakt geen deel uit van de uit hoofde van artikel 243 quinquies vereiste gegevenselementen en mag niet automatisch aan de lidstaten worden gemeld.

3.1 Grensoverschrijdende betalingen — Locatieregels van artikel 243 quater

De eerste voorwaarde waarop betalingsdienstaanbieders toezicht moeten houden om te bepalen of een betaling moet worden gemeld, is of de betaling een grensoverschrijdende betaling is overeenkomstig de regels van artikel 243 quater van Richtlijn 2006/112/EG.

1. Voor de toepassing van artikel 243 ter, lid 1, tweede alinea, en onverminderd de bepalingen van titel V, wordt de locatie van de betaler geacht in de lidstaat te zijn die overeenstemt met:

a) het IBAN van de betaalrekening van de betaler of enige andere identificatiecode die de betaler ondubbelzinnig identificeert en de locatie van de betaler opgeeft, of, bij gebreke van een dergelijke identificatiecode,

b)de BIC of een andere bedrijfsidentificatiecode die de namens de betaler handelende betalingsdienstaanbieder ondubbelzinnig identificeert en de locatie van de betalingsdienstaanbieder opgeeft.

2. Voor de toepassing van artikel 243 ter, lid 1, tweede alinea, wordt de locatie van de begunstigde geacht in de lidstaat, in het derdelandsgebied of in het derde land te zijn die overeenstemt met:

a)het IBAN van de betaalrekening van de begunstigde of een andere identificatiecode die de begunstigde ondubbelzinnig identificeert en de locatie van de begunstigde opgeeft, of, bij gebreke van een dergelijke identificatiecode,

b)de BIC of een andere bedrijfsidentificatiecode die de namens de begunstigde handelende betalingsdienstaanbieder ondubbelzinnig identificeert en zijn locatie van de betalingsdienstaanbieder opgeeft.

Alleen gegevens over grensoverschrijdende betalingen moeten aan de lidstaten en aan CESOP worden doorgegeven. Overeenkomstig de regels van de richtlijn mogen er geen gegevens worden verzameld over nationale betalingen.

3.1.1 Tabel met identificatiecodes om de locatie van de betaler en de begunstigde te bepalen

In artikel 243 quater zijn de regels vastgelegd die van toepassing zijn om te bepalen wanneer een betaling als grensoverschrijdend wordt beschouwd. Deze regels zijn gebaseerd op volmachten om gemakkelijk en snel een land te kunnen toewijzen aan de betaler en de begunstigde. Voor de toepassing van artikel 243 quater is het niet van belang dat de locatie van de betaler en de begunstigde op basis van deze volmachten kan verschillen van hun werkelijke locatie.

Onderstaande tabel geeft een overzicht van de identificatiecodes of gegevenselementen aan de hand waarvan de betalingsdienstaanbieders voor de belangrijkste gebruikte betalingsmethoden de locatie van de betaler en de begunstigde kunnen achterhalen. De tabel is echter indicatief en er kunnen andere elementen worden gebruikt indien zij relevanter worden geacht.

Tabel I — Identificatiecodes voor de locatie per betalingsmethode en meldende entiteit

Betalingsmethode	PSP betaler meldt (buiten EU)		PSP begunstigde meldt (binnen EU)	
	Locatie van de betaler	Locatie van de begunstigde	Locatie van de betaler	Locatie van de begunstigde
Overmaking	- IBAN - (BIC van de PSP)	- IBAN - BIC van de PSP ¹⁰ - Betaalrekeningnummer ¹¹	- IBAN - (BIC van de PSP)	- IBAN - (BIC van de PSP)

¹⁰ Te gebruiken wanneer er geen IBAN beschikbaar is.

¹¹ Deze identificatiecode bevat niet noodzakelijkerwijs een landcode en wordt vaak gekoppeld aan de BIC van de betalingsdienstaanbieder.

Automatische afschrijvingen ¹²	- IBAN - (BIC van de PSP)	- IBAN - BIC van de PSP - Betaalrekeningnummer	- IBAN - (BIC van de PSP)	- IBAN - (BIC van de PSP)
Kaartbetalingen	- BIN	- Adres handelaar - Locatie kaartacceptant	- BIN	- Adres handelaar
Elektronisch geld	- E-rekening betaler (locatie vastgelegd bij instap) - IBAN - E-vouchers: landcode verkoper	- E-rekening begunstigde (locatie vastgelegd bij instap) - IBAN	- E-rekening betaler (locatie vastgelegd bij instap) - IBAN - E-vouchers: landcode verkoper	- E-rekening begunstigde (locatie vastgelegd bij instap) - IBAN
Geldtransfer	- Locatie betaler (eigen administratie) - IBAN	- BIC van de uitbetalingspartner	- BIC van de uitbetalingspartner	- Locatie begunstigde (eigen administratie)

Het is belangrijk te vermelden dat hoewel betalingsdianstaanbieders uit hoofde van artikel 243 quater verplicht zijn voornamelijk identificatiecodes te gebruiken die verband houden met de locatie van de betaler en de begunstigde, sommige van deze identificatiecodes uiteindelijk zullen worden gekoppeld aan de locatie van de betalingsdianstaanbieders (bv. IBAN). Dit kan gevolgen hebben voor de meldingsplicht (zie punt 3.1.2).

In tegenstelling tot de in artikel 243 quinquies, lid 1, punt d), vastgelegde regel is er geen voorkeursvolgorde wat betreft de te gebruiken identificatiecode (afgezien van de verplichting om eerst de identificatiecode van de betaler/begunstigde te gebruiken). Dat betekent dat indien een betalingsdianstaanbieder over verschillende identificatiecodes beschikt die een verschillende locatie aangeven, hij de identificatiecode moet kiezen die de locatie van de begunstigde het best weergeeft.

Voorbeeld: indien een aanbieder van elektronisch geld een IBAN heeft met een landcode die verschilt van die van het adres dat zijn cliënt heeft verstrekt bij de instap en die is bevestigd door officiële documenten (identiteitskaart, paspoort, rijbewijs enz.), moet hij de door de cliënt opgegeven locatie kiezen omdat die de locatie van zijn cliënt beter weergeeft.

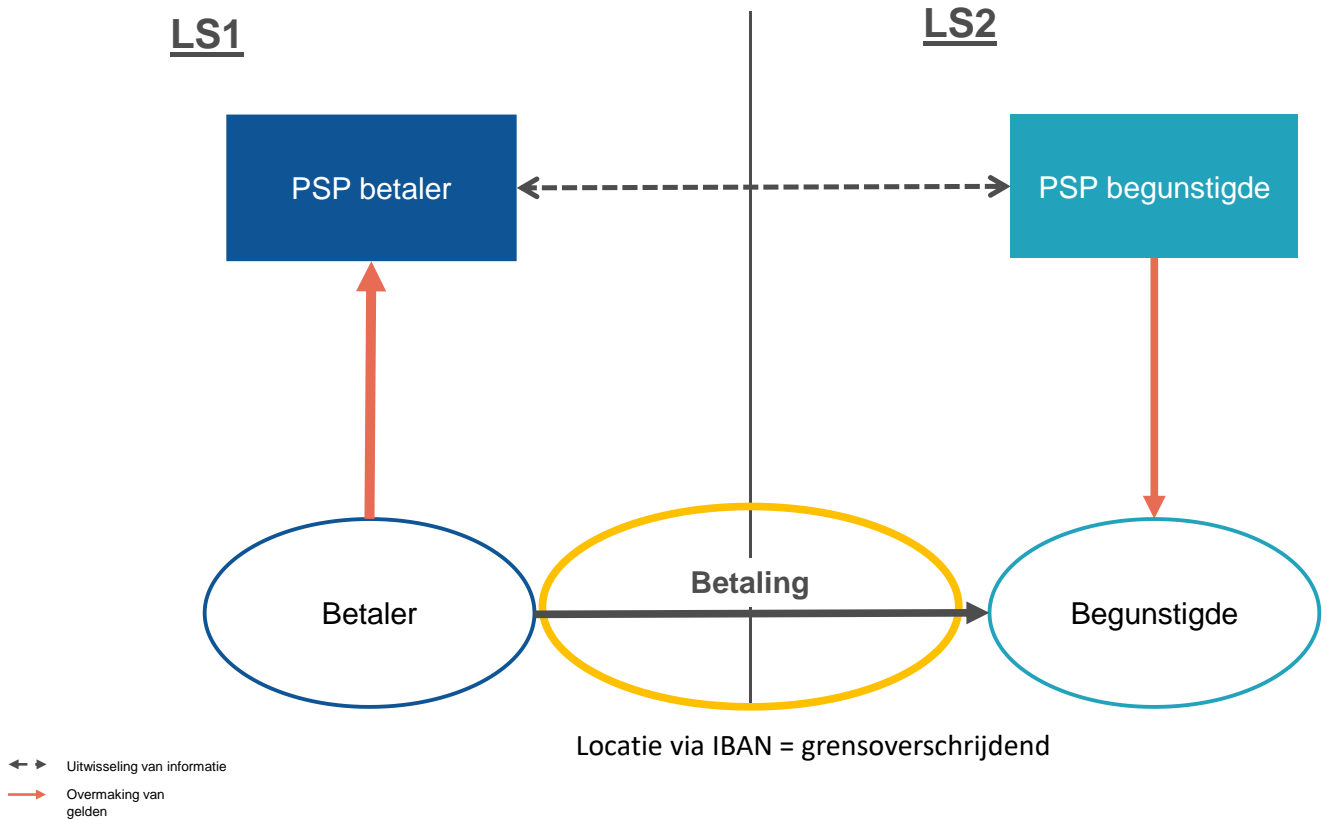
Voorbeeld 2: de BIN-reeks van een kredietkaart kan worden gebruikt om na te gaan waar de uitgever van de kaart zich bevindt of waar de kaart is uitgegeven. Bij de toepassing van bovenstaande regels moet de betalingsdianstaanbieder de BIN-reeks gebruiken die aangeeft waar de kaart is uitgegeven, aangezien dat criterium de locatie van de betaler het best weergeeft.

¹² Er bestaat momenteel geen internationaal systeem dat van toepassing is op automatische afschrijvingen. Derhalve zijn de hier vermelde identificatiecodes voor de rapportage van de betalingsdianstaanbieder van de betaler vooral theoretisch.

3.1.2 Praktische toepassing

3.1.2.1 Overmaking/automatische afschrijving – Betaler, begunstigde en betalingsdienstaanbieders in verschillende lidstaten

Figuur 21 — Identificatie van grensoverschrijdende overmakingen met betaler en begunstigde en hun betalingsdienstaanbieders in verschillende lidstaten

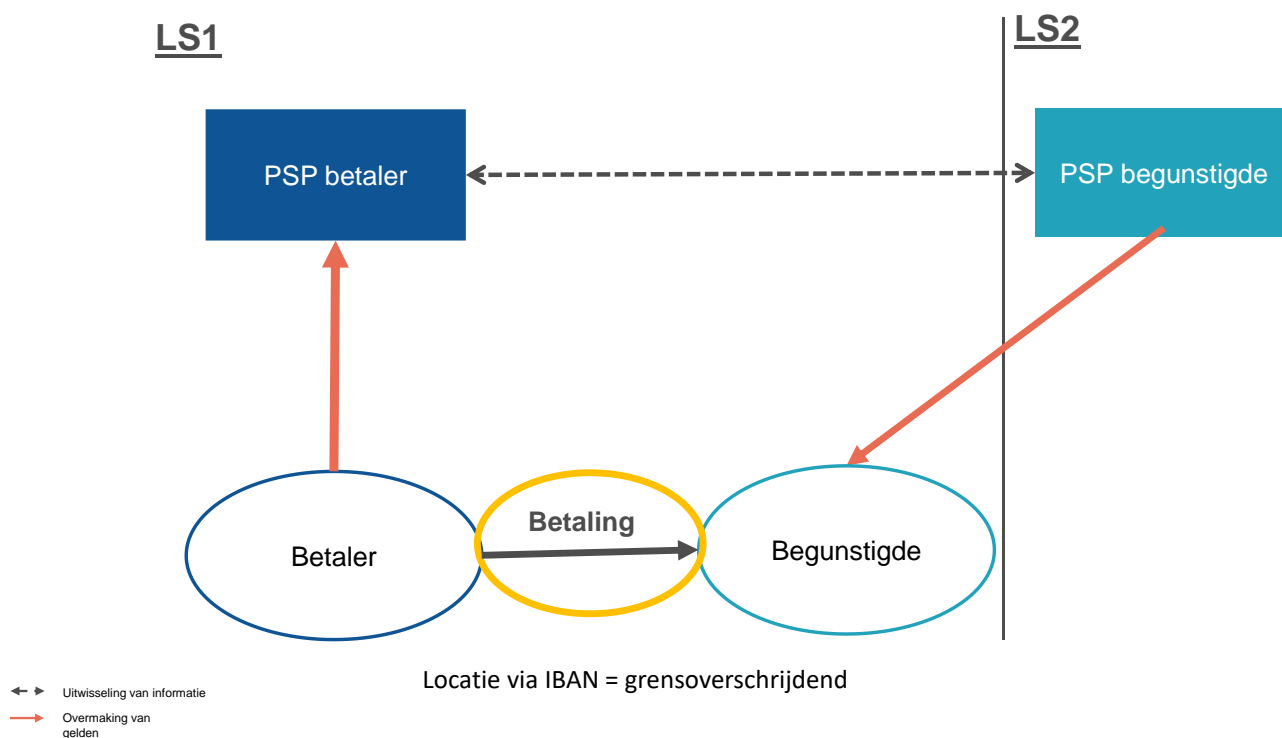

In bovenstaande situatie bevinden de betaler en de begunstigde zich in twee verschillende lidstaten en gebruiken zij in hun lidstaat gevestigde betalingsdienstaanbieders om een overmaking/automatische afschrijving uit te voeren.

Volgens de regels van artikel 243 quater is de meest relevante identificatiecode voor deze betalingsmethoden het IBAN van de betaalrekeningen van de betaler en de begunstigde. Aangezien beide IBAN-nummers verwijzen naar twee verschillende lidstaten, zal de betaling als grensoverschrijdend worden beschouwd.

3.1.2.2 Overmaking/automatische afschrijving – Betaler en begunstigde in dezelfde lidstaat

Figuur 22 — Identificatie van grensoverschrijdende overmakingen met betaler en begunstigde in dezelfde lidstaat, maar hun betalingsdienstaanbieders in verschillende lidstaten

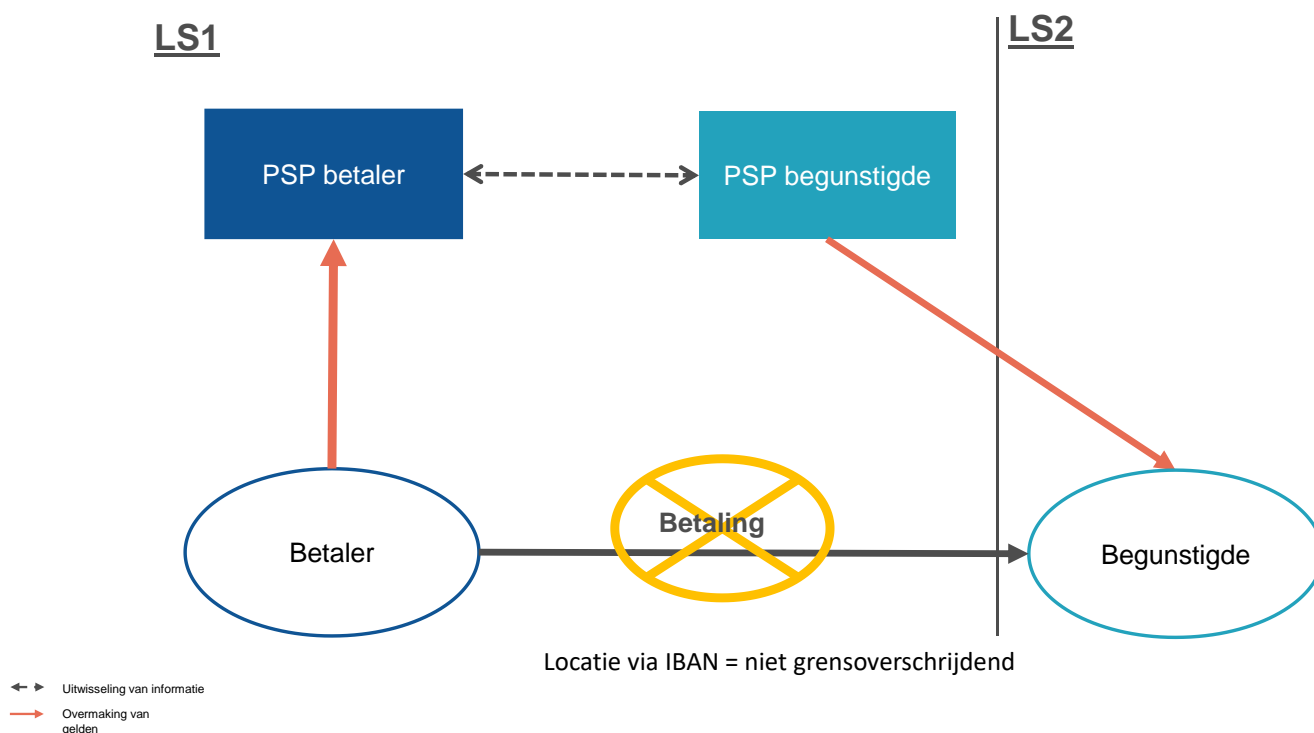
In deze situatie bevinden de betaler en de begunstigde zich in dezelfde lidstaat, maar maakt de begunstigde gebruik van de diensten van een betalingsdienstaanbieder uit een andere lidstaat.

Aangezien het IBAN van de betaalrekening van de begunstigde gekoppeld is aan de locatie van zijn betalingsdienstaanbieder en niet aan de locatie van de begunstigde zelf, zal de betaling tussen de betaler en de begunstigde nog altijd als een grensoverschrijdende betaling worden beschouwd en aan CESOP moeten worden gemeld.

Opgelet: In het theoretische geval waarin de begunstigde gebruikmaakt van een betalingsdienstaanbieder van buiten de EU, lijkt deze betaling een grensoverschrijdende betaling die de EU verlaat. In deze situatie is de betalingsdienstaanbieder van de betaler verantwoordelijk voor de melding. In de praktijk is dit echter onwaarschijnlijk omdat betalingsdienstaanbieders volgens de PSD2-vereisten een betalingsvergunning moeten hebben in de EU en zou dit zich alleen voordoen voor EER-landen (zie punt 4.3.2).

3.1.2.3 Overmaking/automatische afschrijving – Betalingsdienstaanbieders van de betaler en begunstigde in dezelfde lidstaat

Figuur 23 — Identificatie van grensoverschrijdende overmakingen met betaler en begunstigde in verschillende lidstaten maar hun betalingsdienstaanbieders in dezelfde lidstaat

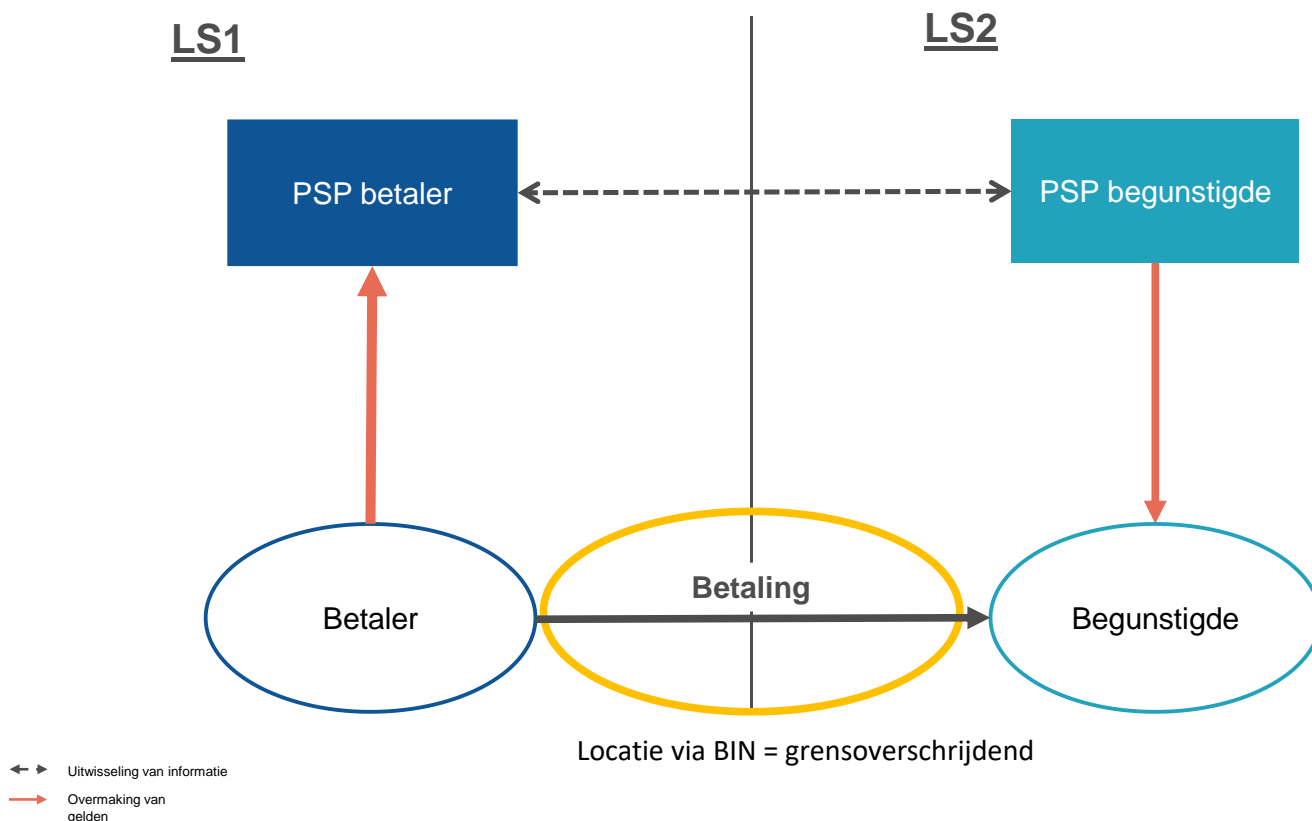

In deze situatie bevinden de betaler en de begunstigde zich in verschillende lidstaten, maar gebruikt de begunstigde de diensten van een betalingsdienstaanbieder die in dezelfde lidstaat als de betaler is gevestigd.

Aangezien het IBAN van de betaalrekening van de begunstigde zich daar zal bevinden waar diens betalingsdienstaanbieder zich bevindt, zal de betaling tussen de betaler en de begunstigde verschijnen als een nationale betaling, aangezien beide betalingsdienstaanbieders in dezelfde lidstaat gevestigd zijn. Zij zal als dusdanig niet worden gemeld bij CESOP. Het feit dat betaler en begunstigde zich in twee lidstaten bevinden, is niet relevant volgens de regels van artikel 243 quater.

3.1.2.4 Kaartbetaling — Betaler, begunstigde en betalingsdienstaanbieders in verschillende lidstaten

Figuur 24 — Identificatie van grensoverschrijdende kaartbetalingen waarbij betaler en begunstigde en hun betalingsdienstaanbieders in verschillende lidstaten zijn gevestigd

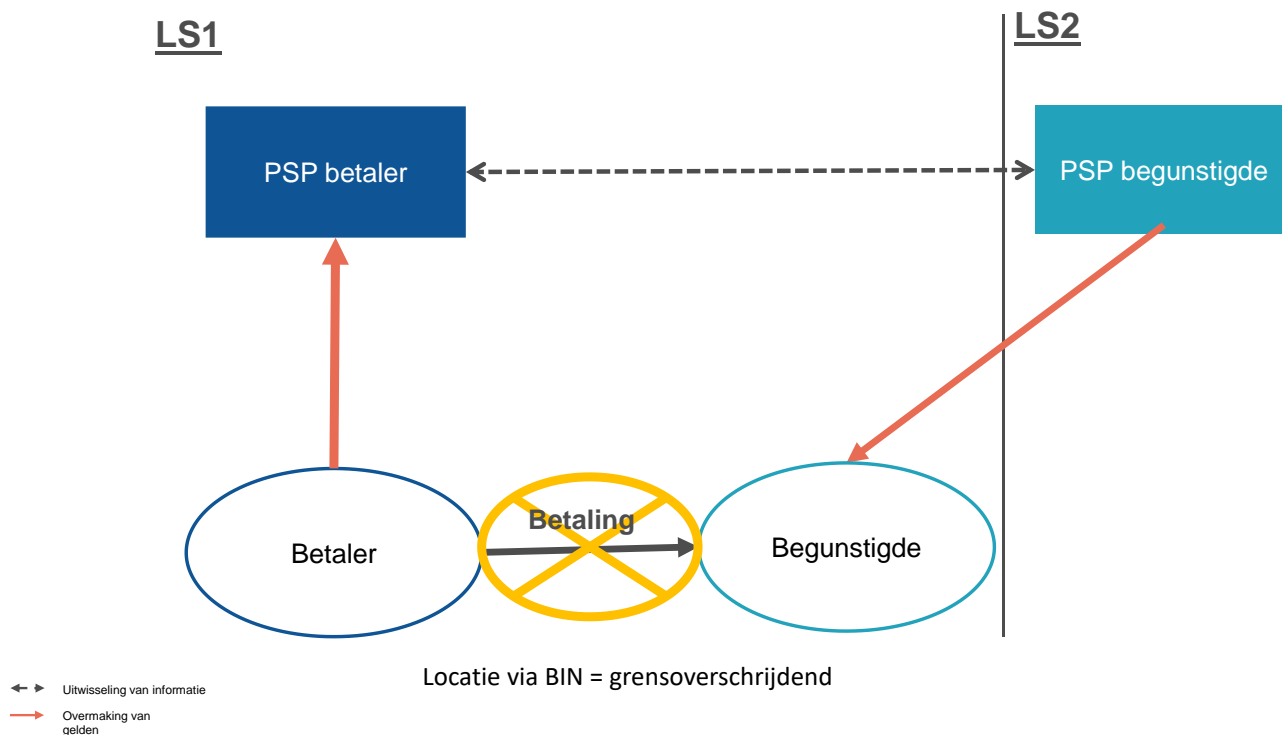

In deze situatie bevinden betaler en begunstigde zich in verschillende lidstaten en gebruiken zij de diensten van betalingsdienstaanbieders uit hun respectieve lidstaten om een kaartbetaling uit te voeren.

Voor kaartbetalingen zouden de meest relevante identificatiecodes die kunnen worden gebruikt de BIN-reeks van de kaart van de betaler voor de locatie van de betaler en het adres of de identificatiecode van de handelaar voor de locatie van de begunstigde zijn. Beide identificatiecodes zullen de betaler en de begunstigde in verschillende lidstaten plaatsen. De betaling is dus grensoverschrijdend en moet worden gemeld.

3.1.2.5 Kaartbetaling — Betaler, begunstigde in dezelfde lidstaat

Figuur 25 — Identificatie van grensoverschrijdende kaartbetalingen met betaler en begunstigde in dezelfde lidstaat en hun betalingsdienstaanbieders in verschillende lidstaten

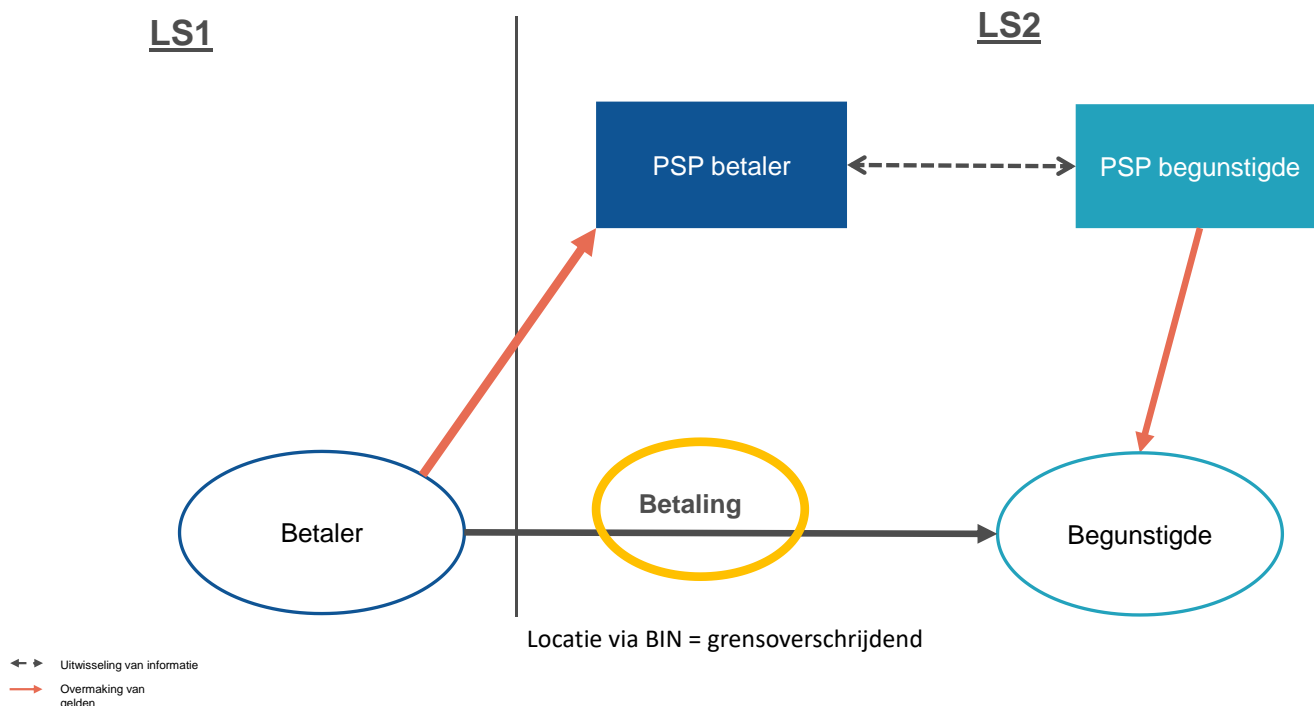

In deze situatie bevinden betaler en begunstigde zich beide in dezelfde lidstaat, maar gebruikt de begunstigde de diensten van een betalingsdienstaanbieder in een andere lidstaat om een kaartbetaling uit te voeren.

Aangezien zowel de BIN-reeks als de identificatiecode of het adres van de handelaar verwijzen naar de daadwerkelijke positie van respectievelijk de betaler en de begunstigde, zal de betaling als een nationale betaling worden beschouwd en niet worden gemeld.

3.1.2.6 Kaartbetaling — Uitgever en betaler in verschillende lidstaten

Figuur 26 — Identificatie van grensoverschrijdende kaartbetalingen met betaler en begunstigde in verschillende lidstaten, maar hun betalingsdienstaanbieders in dezelfde lidstaat

In deze situatie bevinden betaler en begunstigde zich in verschillende lidstaten terwijl zowel de betalingsdienstaanbieders van de betaler en de begunstigde in dezelfde lidstaat zijn gevestigd. De betaler gebruikt de diensten van een kaartuitgever in de lidstaat van de begunstigde om een kaartbetaling uit te voeren.

Voor dergelijke gevallen moeten in de BIN-reeks de gegevens worden gebruikt over waar de kaart is uitgegeven en niet over waar de uitgever van de kaart gevestigd is. Als zodanig moet de BIN-reeks aangeven dat de betaler zich in een andere lidstaat bevindt dan de begunstigde en moet de betaling als grensoverschrijdend worden beschouwd en worden gemeld.

3.1.2.7 Elektronisch geld/marktplaats — Betaler en begunstigde in verschillende lidstaten

In dit geval maken de betaler en de begunstigde gebruik van de diensten van een instelling voor elektronisch geld of een marktplaats om de betaling uit te voeren. In beide gevallen zal de betalingsdienstaanbieder betrekkingen onderhouden met zowel de begunstigde als de betaler.

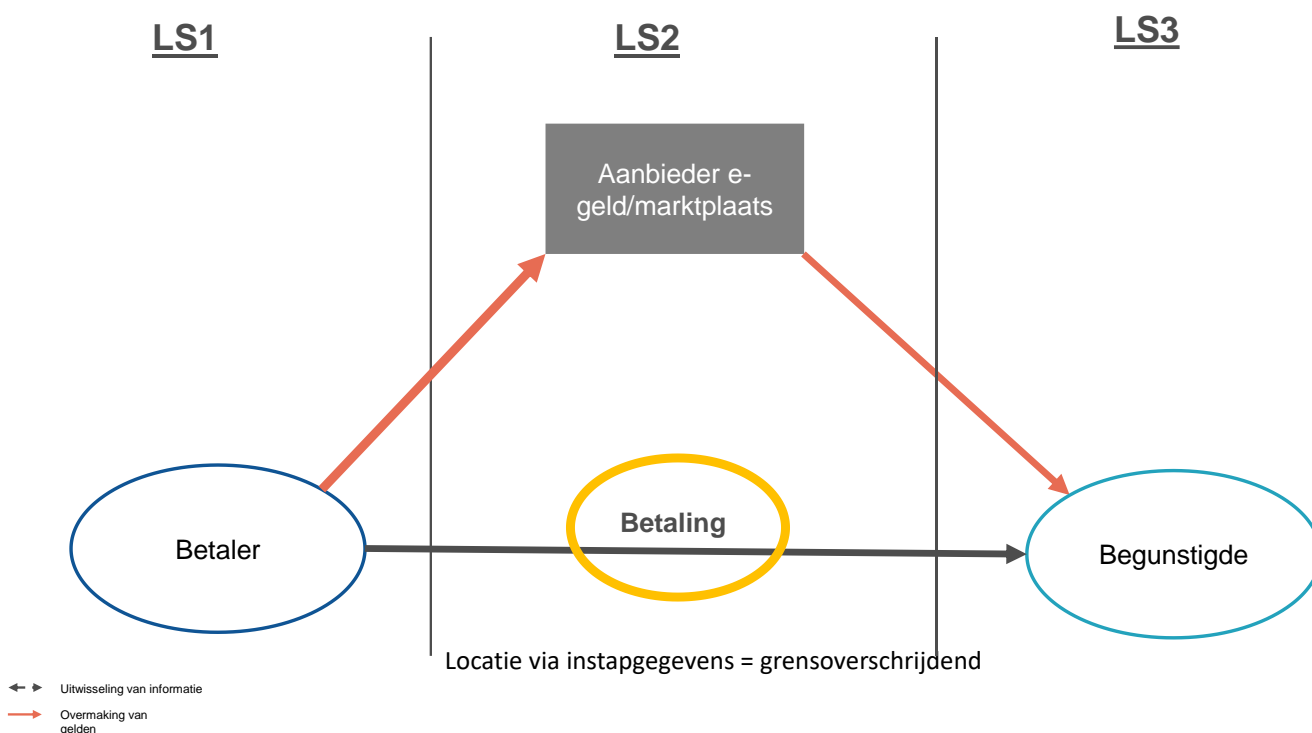
Instellingen voor elektronisch geld en marktplaatsen kunnen diverse identificatiecodes en gegevens hebben om de locatie van de betaler en de begunstigde te bepalen (IBAN, BIN van de kaart, eigen identificatiecode en bij de registratie vermeld adres). Het staat hen vrij de identificatiecode te kiezen die de locatie van de betaler en de begunstigde het beste kan bepalen. In veel gevallen kan die identificatiecode hun eigen identificatiecode zijn, die gebruik kan maken van diverse gegevens die werden verzameld bij het openen van de rekening om de betaler en de begunstigde op doeltreffende wijze te lokaliseren.

Aan de hand van die identificatiecode zal de aanbieder van elektronisch geld/de marktplaats de locatie van de betaler en de begunstigde in twee verschillende lidstaten kunnen bepalen en kunnen vaststellen dat de betaling grensoverschrijdend is en moet worden gemeld.

Opgelet: Hoewel alle betalingen die via aanbieders van elektronisch geld of marktplaatsen worden verricht, van buitenaf bekeken plaats lijken te vinden op de plaats van vestiging van de aanbieder van elektronisch geld/de marktplaats, beschikken beide entiteiten over de nodige informatie om de werkelijke locatie van de betaler en de begunstigde te bepalen en moeten zij die informatie gebruiken om grensoverschrijdende betalingen te onderscheiden van nationale betalingen.

Figuur 27 — Identificatie van grensoverschrijdende betalingen met elektronisch geld/op marktplaatsen waarbij betaler en begunstigde in verschillende lidstaten zijn gevestigd

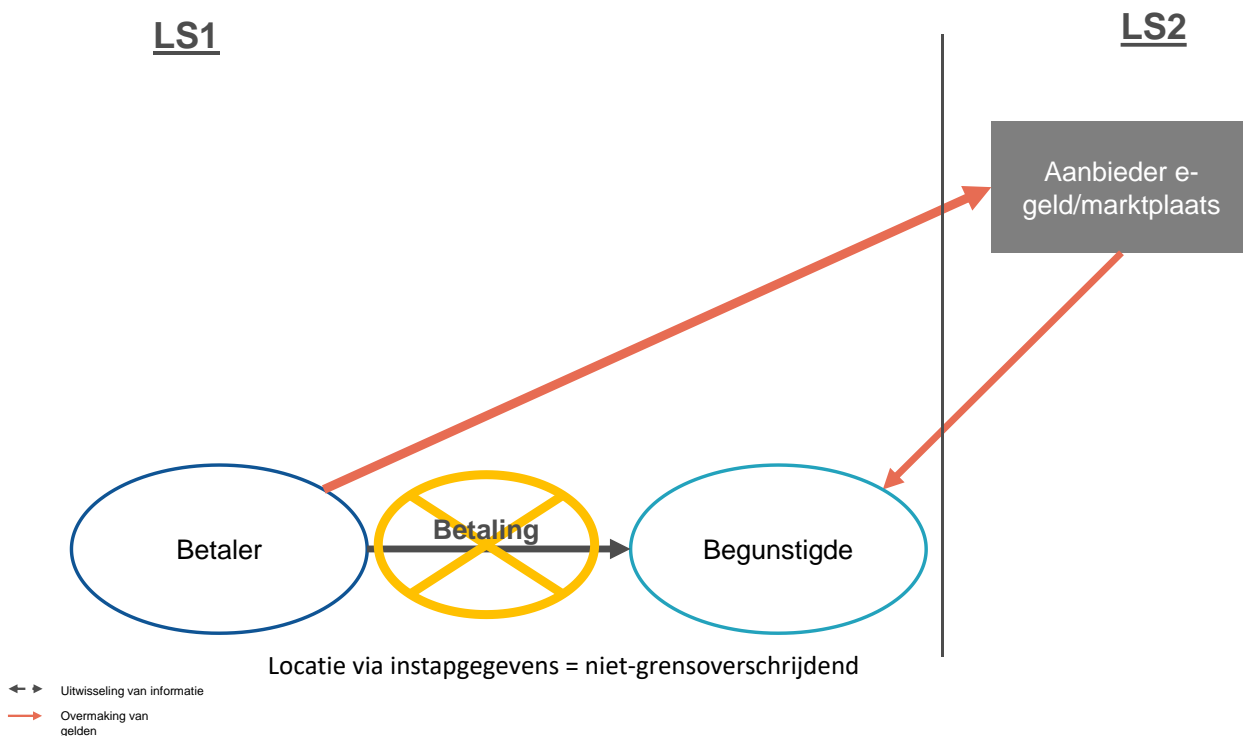

3.1.2.8 Elektronisch geld/marktplaats — Betaler en begunstigde in dezelfde lidstaat

In dit geval bevinden betaler en begunstigde zich in dezelfde lidstaat en gebruiken zij de diensten van een instelling voor elektronisch geld of een marktplaats om de betaling uit te voeren. In beide gevallen zal de betalingsdianstaaanbieder betrekkingen onderhouden met zowel de begunstigde als de betaler.

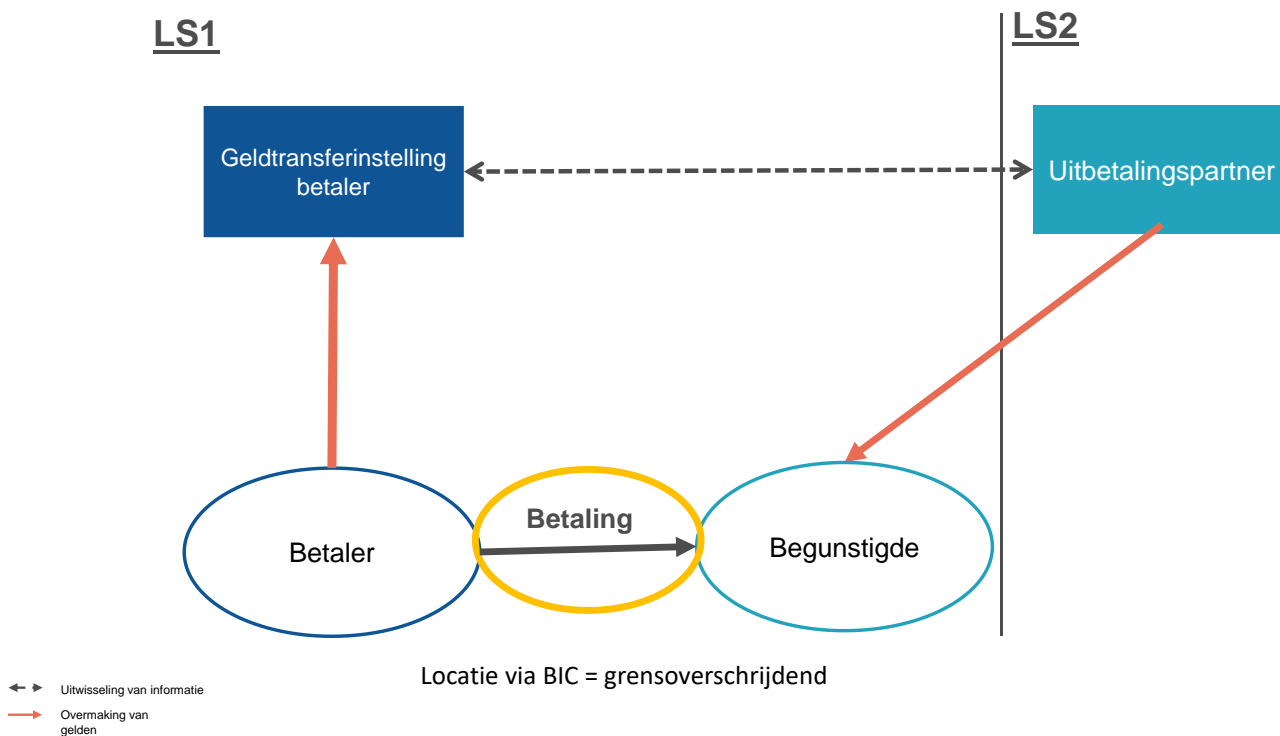
De betalingsdianstaaanbieder zal de locatie van de betaler en de begunstigde bepalen met behulp van de identificatiecodes waarover hij beschikt, die de werkelijke locatie van de betaler en de begunstigde moeten aangeven. De betaling moet derhalve als nationaal worden beschouwd en hoeft niet te worden gemeld.

Figuur 28 — Identificatie van grensoverschrijdende betalingen met elektronisch geld/op marktplaatsen waarbij betaler en begunstigde in dezelfde lidstaat zijn gevestigd

3.1.2.9 Geldtransfer — Betaler en begunstigde in dezelfde lidstaat

Figuur 29 — Identificatie van grensoverschrijdende geldtransfers waarbij betaler en begunstigde in dezelfde lidstaat zijn gevestigd

In dit geval bevinden betaler en begunstigde zich in dezelfde lidstaat, maar gebruiken zij in verschillende lidstaten gevestigde geldtransferinstellingen om een geldtransfer uit te voeren.

Aangezien geldtransfers worden verricht zonder dat betaalrekeningen nodig zijn, zullen de identificatiecodes die moeten worden gebruikt om de betaler en de begunstigde te lokaliseren de BIC van hun respectieve geldtransferinstellingen zijn. Aangezien beide instellingen in verschillende lidstaten zijn gevestigd, moet deze betaling als grensoverschrijdend worden beschouwd, ook al bevinden betaler en begunstigde zich in dezelfde lidstaat.

3.2 Drempel van 25 grensoverschrijdende betalingen als bedoeld in artikel 243 ter, lid 2

De tweede door betalingsdienstaanbieders uit te voeren monitoring heeft betrekking op de drempel van 25 grensoverschrijdende betalingen zoals bepaald in artikel 243 ter, lid 2 van richtlijn 2006/112/EG.

De verplichting waaraan betalingsdienstaanbieders uit hoofde van lid 1 zijn onderworpen, is van toepassing wanneer een betaaldienstaanbieder in de loop van een kalenderkwartaal betalingsdiensten verleent die betrekking hebben op meer dan 25 grensoverschrijdende betalingen aan dezelfde begunstigde.

Het aantal van de in de eerste alinea van dit lid bedoelde grensoverschrijdende betalingen wordt berekend op basis van de door de betalingsdienstaanbieders verleende betalingsdiensten per lidstaat en per in artikel 243 quater, lid 2, bedoelde identificatiecode. Indien de betalingsdienstaanbieder over informatie beschikt dat de begunstigde meerdere identificatiecodes heeft, wordt de berekening per begunstigde verricht.

Om te worden opgenomen in het kwartaalverslag van een betalingsdienstaanbieder, moet de begunstigde volgens dit artikel meer dan 25 grensoverschrijdende betalingen per kwartaal ontvangen. Wanneer een betalingsdienstaanbieder niet meer dan 25 grensoverschrijdende betalingen aan dezelfde begunstigde heeft uitgevoerd, hoeft hij geen gegevens over die begunstigde mee te delen. Als de drempel wordt overschreden, moet de betalingsdienstaanbieder echter alle transacties aan de begunstigde melden (en niet alleen de transacties die de drempel overschrijden).

In de tweede alinea zijn de details van de berekening van de drempel vastgesteld. De regel inzake de drempel is vastgesteld om ervoor te zorgen dat er alleen gegevens over belastingplichtigen worden verzameld en dat gegevens over particulieren die occasionele grensoverschrijdende betalingen verrichten niet worden verzameld of doorgegeven aan CESOP. Deze regel fungeert ook als vereenvoudigingsmaatregel en een vermoeden van economische activiteiten, wat wil zeggen dat betalingsdienstaanbieders begunstigden die de drempel overschrijden hoe dan ook moeten melden, ongeacht of zij over informatie beschikken dat deze begunstigden belastingplichtigen zijn of niet.

3.2.1 De basisregel — Berekening van grensoverschrijdende betalingen per identificatiecode

De basisregel van artikel 243 ter, lid 2, is dat het aantal grensoverschrijdende betalingen voor een begunstigde moet worden berekend aan de hand van de identificatiecode van de begunstigde zoals vermeld in artikel 243 quater, lid 2. In dat verband verwijzen wij naar punt 3.1.1 voor het overzicht van relevante identificatiecodes per betalingsmethode. Daarnaast dienen alleen grensoverschrijdende betalingen te worden gebruikt voor de berekening (zie punt 3.1 voor de definitie van grensoverschrijdende betalingen).

Volgens deze regel zullen betalingsdienstaanbieders van zowel de betaler als de begunstigde bijvoorbeeld alle grensoverschrijdende betalingen aan één IBAN-nummer in aanmerking moeten nemen om het totaal te berekenen. Als dat aantal meer dan 25 grensoverschrijdende betalingen omvat, moeten alle betalingen die gedurende het desbetreffende kwartaal aan dat IBAN zijn gedaan aan CESOP worden

gemeld, met de gegevens van de rekeninghouder (zie punt 4 voor de volledige lijst van door te geven gegevens).

Daarnaast moet de berekening worden gemaakt voor de betalingsdiensten die voor elke lidstaat zijn aangeboden. Dat betekent dat indien een betalingsdienstaanbieder vestigingen heeft in verschillende lidstaten, elk van deze vestigingen de berekening afzonderlijk moet uitvoeren en niet al haar transacties op groepsniveau moet consolideren. Hetzelfde geldt indien de betalingsdienstaanbieder in verschillende lidstaten betalingsdiensten aanbiedt via handelsagenten of rechtstreeks.

3.2.2 De aanvullende regel — Samenvoeging van grensoverschrijdende betalingen per begunstigde

Het is niet ongebruikelijk dat een bepaalde begunstigde een aantal betalingsmethoden voor de betaler beschikbaar heeft, die aan verschillende identificatiecodes kunnen worden gekoppeld (bijvoorbeeld een IBAN voor een overmaking, een ID handelaar voor kaartbetalingen en een elektronisch-geldrekening). Om te vermijden dat betalingen aan bedrijven niet worden gemeld omdat zij over verschillende betalingsmethoden zijn verdeeld, is in artikel 243 ter, lid 2, een aanvullende regel opgenomen die betalingsdienstaanbieders ertoe verplicht betalingen die met meerdere identificatiecodes zijn verricht, samen te voegen wanneer zij weten dat deze identificatiecodes in werkelijkheid naar dezelfde begunstigde verwijzen.

Volgens deze regel moet een betalingsdienstaanbieder die een reeks betalingen uitvoert met behulp van twee verschillende IBAN-nummers, of met bijvoorbeeld een IBAN en een ID handelaar, en die weet dat dezelfde begunstigde beide betaalrekeningen bezit, de twee betaalrekeningen als één rekening beschouwen voor de vergelijking met de drempel en alle betalingen aan beide rekeningen in zijn berekening betrekken.

Opgelet: de samenvoeging van betaalrekeningen voor de berekening van de drempel mag geen invloed hebben op de mededeling van de gegevens zelf. Die mededeling moet gebeuren aan de hand van transactiegegevens en dus beide rekeningen als verschillende betaalrekeningen beschouwen. Betalingsdienstaanbieders mogen de gegevens die uit hoofde van deze regel worden doorgegeven dus niet samenvoegen.

***Bijvoorbeeld:** dit betekent dat indien een betalingsdienstaanbieder heeft vastgesteld dat een begunstigde twee betaalrekeningen heeft, hij die rekeningen niet beide als de rekening van de begunstigde moet vermelden voor elke transactie.*

3.2.2.1 Wanneer moeten betaalrekeningen voor de berekening worden samengevoegd?

Betalingsdienstaanbieders moeten altijd trachten na te gaan of twee betaalrekeningen in werkelijkheid aan dezelfde begunstigde zijn gekoppeld met behulp van de informatie waarover zij beschikken. Betaalrekeningen hoeven echter alleen te worden samengevoegd wanneer zij betrekking hebben op dezelfde begunstigde. Volgens de definitie van de PSD2 betekent dit dat de houder van beide betaalrekeningen één enkele natuurlijke of rechtspersoon moet zijn.

Volgens deze regel moeten de rekeningen worden samengevoegd wanneer de betaalrekeningen eigendom zijn van dezelfde persoon, dezelfde onderneming of een bijkantoor van dezelfde onderneming. Wanneer de eigenaars van de betaalrekeningen verschillende entiteiten zijn, zelfs al zijn die onderling verbonden, dienen de rekeningen evenwel niet te worden samengevoegd. Dat is bijvoorbeeld het geval voor franchises of dochterondernemingen, die niet samengevoegd horen te worden.

Opgelet: in het specifieke geval dat een rekening wordt aangehouden door twee of meer houders, wordt de begunstigde beschouwd als alle houders tezamen. Dat betekent dat indien een van de houders ook een andere betaalrekening heeft, er geen samenvoeging mag plaatsvinden tenzij alle houders van beide rekeningen dezelfde zijn.

Voorbeeld: De heer X en de heer Y hebben een bankrekening om betalingen voor hun bedrijfsactiviteiten te ontvangen. De heer X heeft ook een bankrekening met zijn vrouw, mevrouw Z, terwijl de heer Y nog een andere rekening van hem alleen heeft. In deze situatie mag geen enkele rekening worden samengevoegd, aangezien de eigenaars van de drie rekeningen niet allemaal dezelfde zijn.

3.2.2.2 Voor samenvoeging te gebruiken gegevenselementen

Om te bepalen of een begunstigde achter meerdere betaalrekeningen in werkelijkheid één entiteit is, mogen betalingsdienstaanbieders alle informatie gebruiken waarover zij beschikken, met inbegrip van informatie die is verzameld tijdens het aanmaken van de betaalrekening. Indicatoren die erg vaag zijn, zoals namen, mogen alleen worden gebruikt wanneer zij in het individuele geval een redelijke mate van uniekheid bieden om te voorkomen dat de melding wordt verstoord (bv. om samenvoeging van vaak voorkomende namen te voorkomen).

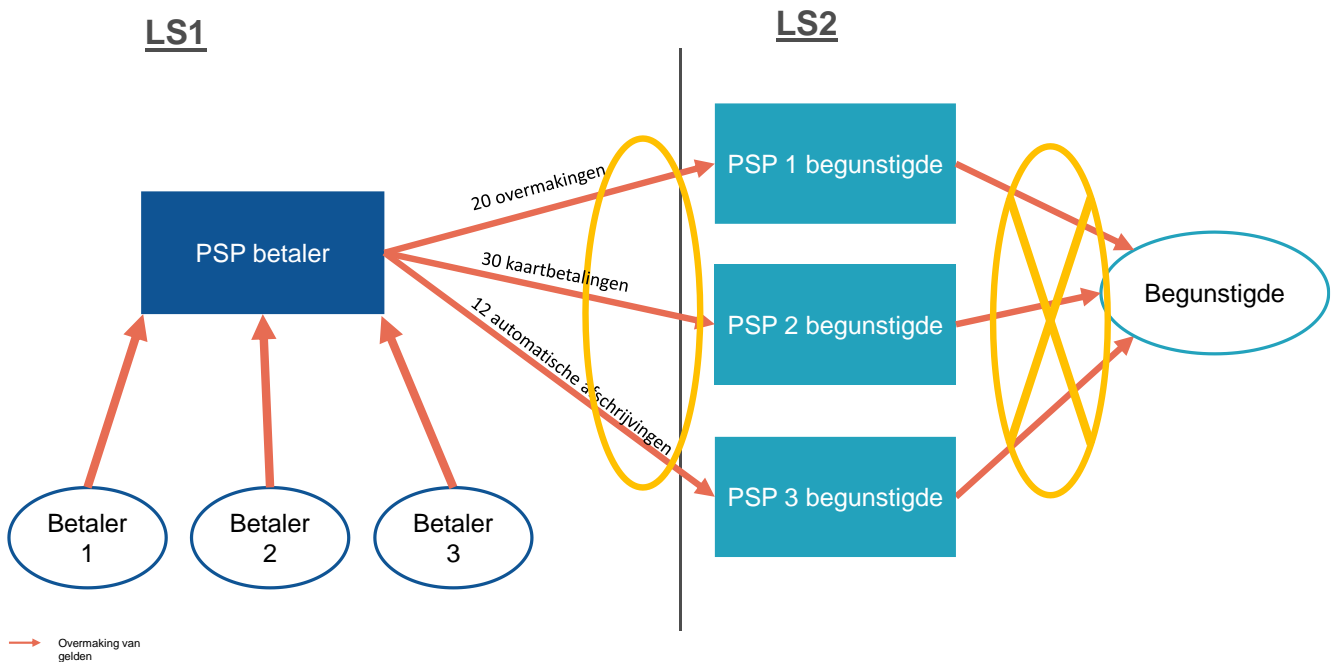
De aan CESOP door te geven gegevenselementen bevatten evenwel een aantal elementen die ook als indicator kunnen dienen dat de begunstigde één entiteit is.

1. **Btw-nummer/fiscaal nummer:** hoewel dit gegevenselement niet altijd beschikbaar is voor de betalingsdienstaanbieder, kan het wanneer dat wel het geval is een sterke aanwijzing zijn dat de begunstigten van twee betaalrekeningen in feite één entiteit zijn. Een btw-nummer of fiscaal nummer kan immers maar door één onderneming worden aangehouden. Wanneer betalingsdienstaanbieders kunnen bepalen dat de begunstigten van twee betaalrekeningen hetzelfde btw-nummer/fiscaal nummer hebben, is het dan ook bijzonder waarschijnlijk dat deze begunstigten één entiteit zijn.
2. **Naam:** de naam van de begunstigde kan ook helpen om te bepalen dat het om dezelfde entiteit gaat. Hoewel hierbij fouten kunnen worden gemaakt en ondernemingen kunnen schakelen tussen hun wettelijke en hun bedrijfsnaam, blijft dit een sterke indicator dat twee begunstigten één enkele entiteit kunnen zijn, in het bijzonder wanneer de naam gekoppeld is aan het adres of aan andere informatie waarover de betalingsdienstaanbieder beschikt.
3. **Adres:** zelfs als hun namen verschillen, vormt het feit dat twee begunstigten hetzelfde adres hebben eveneens een aanwijzing dat zij mogelijk dezelfde entiteit zijn. Dit moet uiteraard worden getoetst aan andere beschikbare informatie, maar kan nog steeds nuttig blijken bij het samenvoegen van betaalrekeningen.
4. **Overige:** zoals hierboven vermeld, staat het betalingsdienstaanbieders vrij om alle informatie waarover zij beschikken, te gebruiken om betaalrekeningen samen te voegen. Het kan bijvoorbeeld gaan om het bedrijfsidentificatienummer, het IP-adres, het e-mailadres, contracten enz.

3.2.3 Praktische toepassing

3.2.3.1 Samenvoeging van meerdere betalingsmethoden

Figuur 30 — Samenvoeging van meerdere betalingsmethoden voor één begunstigde

In deze situatie initiëren een groot aantal betalers, die betaalrekeningen hebben bij één betalingsdienstaanbieder, betalingen aan één begunstigde. De begunstigde biedt verschillende betalingsmethoden aan, zoals overmakingen, automatische afschrijvingen en kaartbetalingen, die allemaal worden gebruikt door de betalers en allemaal door verschillende betalingsdienstaanbieders worden beheerd voor de begunstigde.

Volgens de basisregels moet de betalingsdienstaanbieder van de betaler de drempel normaal gezien met elke identificatiecode afzonderlijk berekenen. Dat zou betekenen dat alleen de 30 kaartbetalingen aan CESOP zouden moeten worden gemeld.

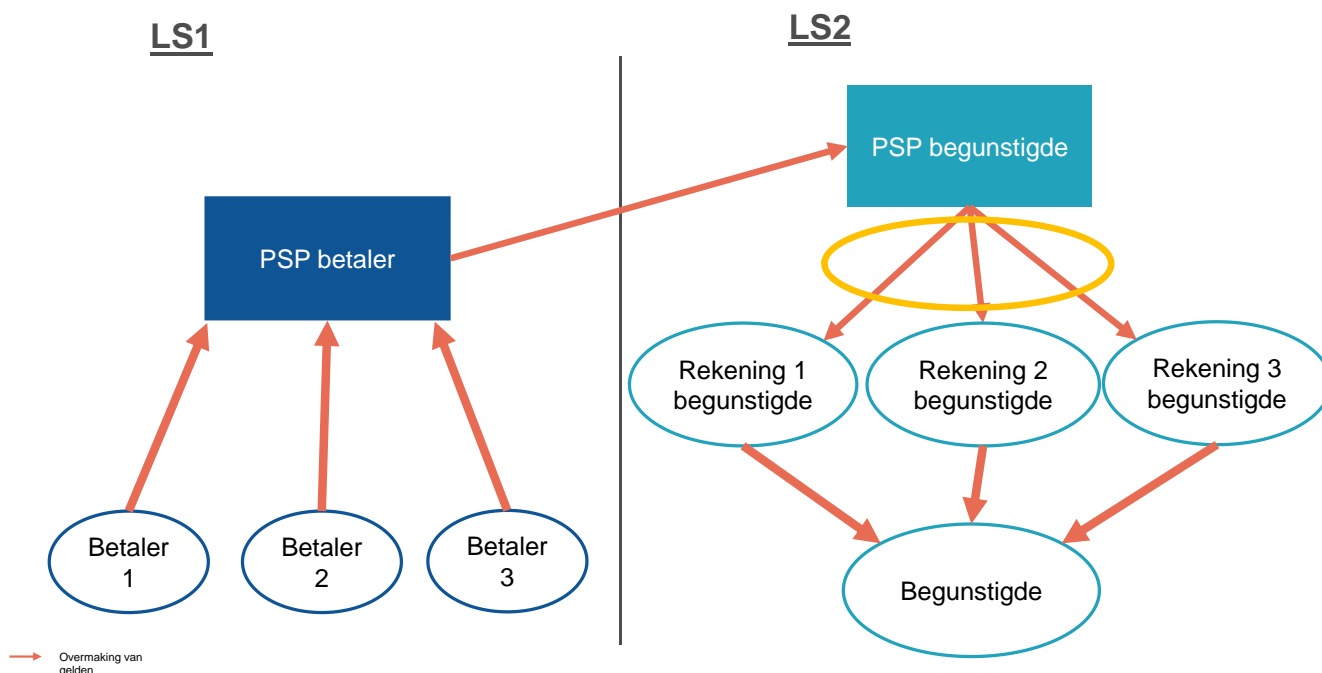
Aangezien de eindbegunstigde echter eenzelfde entiteit is, moet de betalingsdienstaanbieder van de betaler nagaan of al deze betaalrekeningen in werkelijkheid aan één entiteit gekoppeld zijn. Indien de naam en het adres van de begunstigde die beschikbaar zijn voor alle betalingsmethoden bijvoorbeeld dezelfde zijn, kan de betalingsdienstaanbieder van de betaler er rustig van uitgaan dat de begunstigde achter deze betaalrekeningen één entiteit is en kan hij alle betalingen dus samenvoegen. Het resultaat is dat de overmakingen en automatische afschrijvingen eveneens aan CESOP worden gemeld, in plaats van alleen de kaartbetalingen.

De samenvoeging moet echter alleen worden toegepast op de betalingen die door één enkele betalingsdienstaanbieder zijn verricht per lidstaat. De betalingsdienstaanbieders van de begunstigde moeten de betalingen dus niet onderling samenvoegen, aangezien zij niet kunnen weten wat de anderen doen.

Opgelet: hoewel de betalingsdienstaanbieder van de betaler de transactie niet zal melden aangezien die binnen de EU plaatsvindt, moet hij nog steeds de samenvoeging toepassen uit hoofde van artikel 243 ter, lid 3, zie punt 4.3.

3.2.3.2 Samenvoeging van de rekeningen van meerdere begunstigden bij één betalingsdienstaanbieder

Figuur 31 — Samenvoeging van de rekeningen van meerdere begunstigden bij één betalingsdienstaanbieder

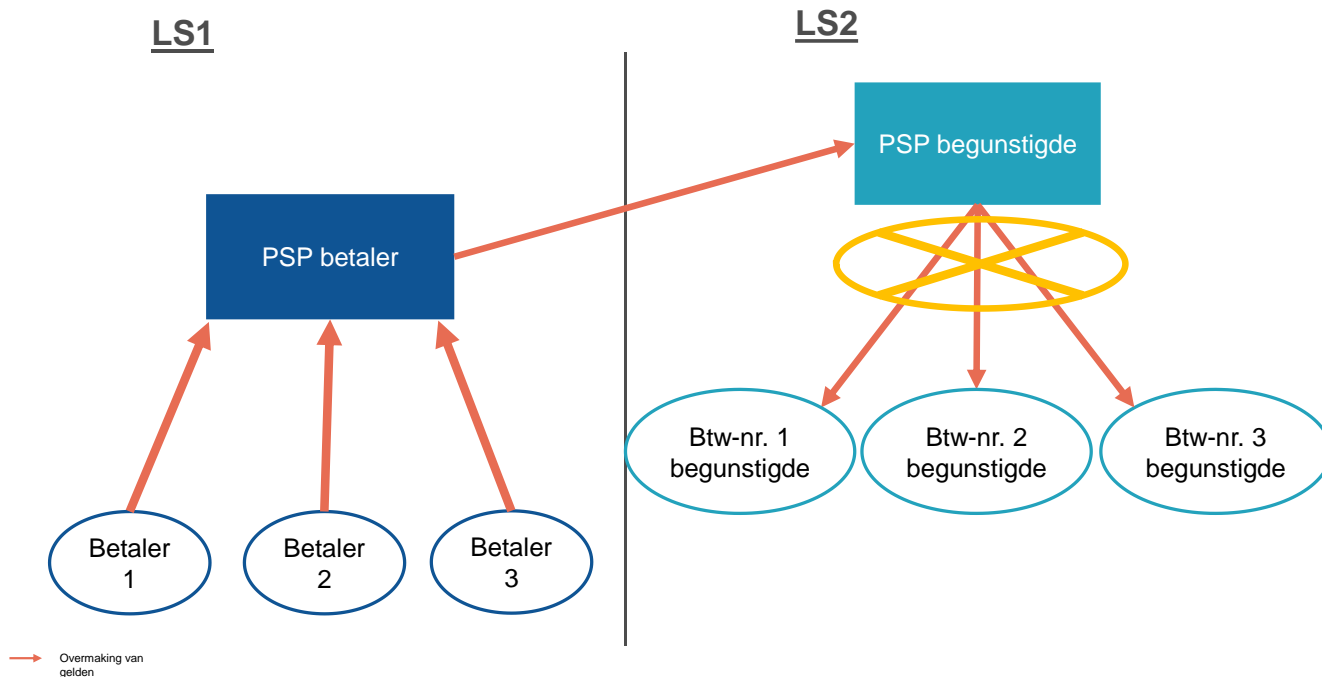

In deze situatie ontvangt de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde meerdere betalingen aan verschillende betaalrekeningen die allemaal eigendom zijn van één begunstigde. Om vast te stellen of de betalingen aan deze rekeningen moeten worden gemeld, moet de betalingsdienstaanbieder gebruikmaken van de informatie waarover hij beschikt om te bepalen of de rekeningen betrekking hebben op dezelfde begunstigde en moet hij alle betalingen die hij op deze betaalrekeningen verricht, samenvoegen.

De betalingsdienstaanbieder van de betaler zal daarentegen niet worden onderworpen aan de meldingsplicht overeenkomstig artikel 243 ter, lid 3, aangezien er een betalingsdienstaanbieder van de begunstigde is in de Europese Unie. Hij moet deze betalingen echter wel meenemen bij de berekening van de drempel indien hij ook betalingen aan een betaalrekening van dezelfde begunstigde buiten de EU moet melden (zie punt 4.3).

3.2.3.3 Begunstigde is een franchise

Figuur 32 — Niet-samenvoeging van franchises

In dit geval hanteren de begunstigden een franchisemodel waarbij zij allemaal een soortgelijke handelsnaam of merk delen en dezelfde producten distribueren; zij zijn echter allemaal onafhankelijke en van elkaar onderscheiden juridische entiteiten.

Zoals eerder uiteengezet, mag samenvoeging alleen plaatsvinden wanneer de betaalrekeningen allemaal eigendom zijn van dezelfde juridische entiteiten. In het geval van een franchise zullen alle entiteiten verschillend zijn en verschillende btw-nummers/fiscale nummers hebben. Met die informatie kan de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde gemakkelijk bepalen dat het niet om dezelfde begunstigde gaat en dat hij de betalingen aan de verschillende rekeningen niet hoeft samen te voegen.

3.2.3.4 Samenvoeging van een centrale rekening

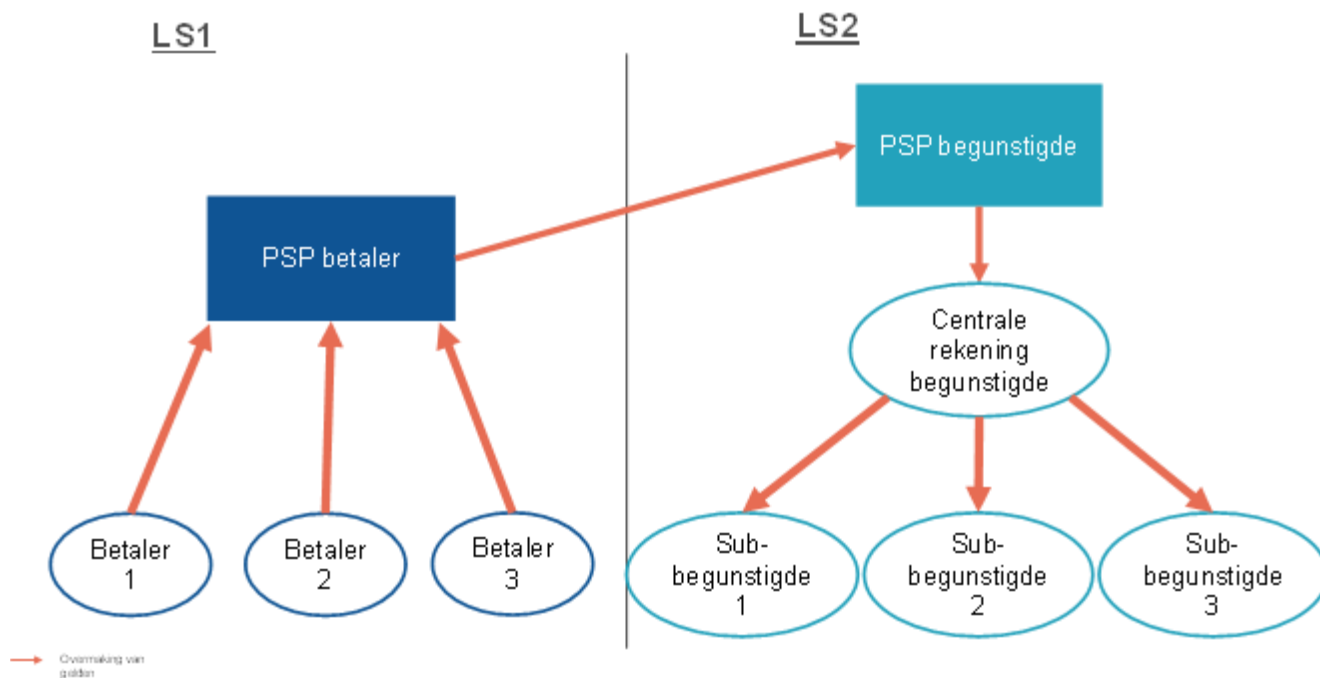
In deze situatie gebruikt de begunstigde een centrale rekening bij één betalingsdienstaanbieder om geld te ontvangen en verdeelt hij de betalingen vervolgens over verschillende “subrekeningen” en verschillende begunstigden. Dit proces is met name gebruikelijk voor marktplaatsen die betalingen gewoonlijk centraliseren alvorens ze te herverdelen.

In dergelijke gevallen is het belangrijk in het achterhoofd te houden dat artikel 243 ter, lid 2, niet voorziet in een vorm van uitsplitsing, zelfs indien uit de gegevens blijkt dat deze rekeningen door meerdere begunstigden worden gebruikt. Dat betekent dat meerdere betaalrekeningen kunnen worden samengevoegd, maar dat een enkele betaalrekening nooit mag worden gesplitst, zelfs als deze betaalrekening in de praktijk meerdere begunstigden ten goede komt.

In deze situatie moeten de betalingsdienstaanbieders derhalve de betalingen aan de centrale rekening berekenen en melden, zonder naar de subrekeningen te kijken.

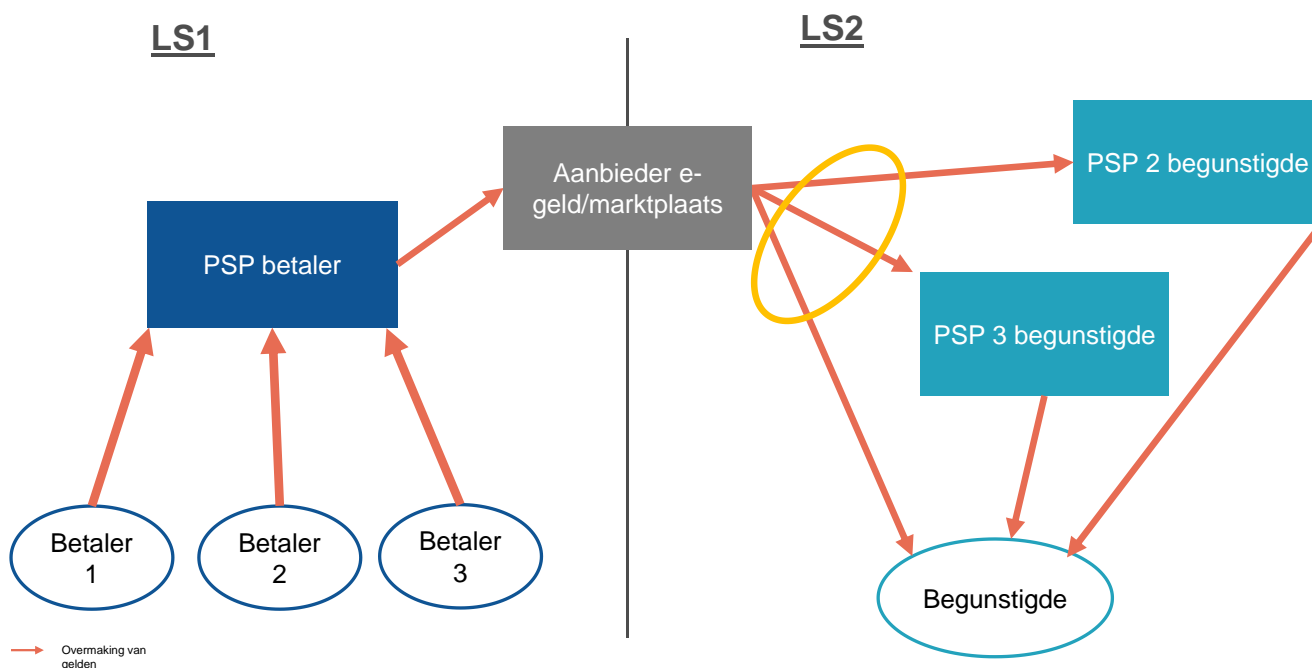

Figuur 33 — Berekening van de drempel voor centrale rekeningen

3.2.3.5 Samenvoeging door aanbieder van elektronisch geld en marktplaatsen

Figuur 34 — Samenvoeging door aanbieder van elektronisch geld en marktplaatsen

In dit geval worden de betalingen gecentraliseerd door een tussenpersoon (instelling voor elektronisch geld of marktplaats) die de geldmiddelen aanhoudt alvorens ze te herverdelen naar verschillende betaalrekeningen van de begunstigde. Anders dan bij een centrale rekening, heeft de begunstigde hier niet één rekening, maar meerdere rekeningen waar hij de door de tussenpersoon overgemaakte geldmiddelen op ontvangt (bv. een elektronisch-geldrekening, een bankrekening enz.).

Voor de betalingsdienaar van de betalers worden al deze betalingen naar de rekening van de tussenpersoon gestuurd, waardoor er geen samenvoeging (of uitsplitsing) hoeft te worden toegepast. De

tussenpersoon zal echter de informatie waarover hij beschikt, moeten gebruiken om alle betalingen aan de verschillende betaalrekeningen van de begunstigde samen te voegen.

4 MELDING

4.1 Waardoor ontstaat de meldingsplicht?

In artikel 243 ter, lid 1, van Richtlijn 2006/112/EG, waaraan is toegevoegd bij richtlijn 284/2020, zijn alle regels vastgesteld die van toepassing zijn op de meldingsplicht. Volgens dat artikel, en zoals toegelicht in de punten 2 en 3 van deze leidraad, zijn er twee elementen waarmee rekening moet worden gehouden voor het ontstaan van de meldingsplicht:

- of aan de voorwaarden om onder het toepassingsgebied te vallen is voldaan (zie punt 2);
- of aan de monitoringvoorwaarden is voldaan (zie punt 3).

In de praktijk betekent dit dat alleen betalingsdienstaanbieders die betalingsdiensten aanbieden die onder de meldingsplicht vallen (zoals bepaald in artikel 243 bis van Richtlijn 2006/112/EG) en die meer dan 25 grensoverschrijdende betalingen per kwartaal aan een bepaalde begunstigde verrichten, de gegevens moeten meedelen.

Deze twee voorwaarden moeten worden gecontroleerd en vervuld voor elk kalenderkwartaal opdat de meldingsplicht van toepassing zou zijn.

Indien een begunstigde tijdens een kalenderkwartaal bijvoorbeeld aan deze voorwaarden voldoet bij een betalingsdienstaanbieder, moet de betalingsdienstaanbieder deze begunstigde in zijn rapportage opnemen. Als dezelfde betalingsdienstaanbieder tijdens het volgende kalenderkwartaal echter niet meer dan 25 grensoverschrijdende betalingen aan deze begunstigde verricht, hoeft hij de begunstigde niet op te nemen in zijn rapportage.

Als de begunstigde in het kwartaal daarna de drempel opnieuw zou overschrijden, moet de betalingsdienstaanbieder de betalingen die hij tijdens dat kwartaal heeft ontvangen, in zijn kwartaalrapportage opnemen.

De betalingen uit de periode waarin niet aan alle voorwaarden was voldaan, hoeven nooit te worden gemeld.

4.2 Hoe vaak worden de gegevens meegedeeld?

In artikel 243 ter, lid 1, van Richtlijn 2006/112/EG, waaraan is toegevoegd bij richtlijn 284/2020, zijn de regels voor de vastgesteld.

*De lidstaten verplichten betalingsdienstaanbieders voldoende nauwkeurige registers te houden van begunstigden en van betalingen betreffende betalingsdiensten die zij **voor elk kalenderkwartaal** verlenen, teneinde de bevoegde autoriteiten van de lidstaten in staat te stellen controles uit te oefenen op de leveringen van goederen en diensten die overeenkomstig het bepaalde in titel V geacht worden plaats te vinden in een lidstaat, om de doelstelling inzake bestrijding van btw-fraude te behalen.*

Volgens dit lid moeten betalingsdienstaanbieders een gedetailleerd register bijhouden van de begunstigden en de betalingen die zij elk kalenderkwartaal ontvangen. Dat is de periode waarover informatie moet worden verzameld en waarnaar moet worden verwezen. Ingevolge dat artikel is in artikel 24 ter, lid 1, punt a), van Verordening 904/2010, waaraan is toegevoegd bij Verordening 283/2020, de periode vermeld waarover de lidstaten de gegevens moeten verzamelen.

Elke lidstaat verzamelt de in artikel 243 ter van Richtlijn 2006/112/EG bedoelde inlichtingen over de begunstigen en de betalingen.

Elke lidstaat verzamelt de in de eerste alinea bedoelde inlichtingen bij de betalingsdienstaanbieders:

a) uiterlijk op het einde van de maand die volgt op het kalenderkwartaal waarop de inlichtingen betrekking hebben;

Deze twee artikelen samen geven het tijdsplan voor het meedelen van betalingsgegevens van betalingsdienstaanbieders. Deze melding zal vanaf januari 2024 elk kwartaal plaatsvinden en zal inhouden dat betalingsdienstaanbieders de gegevens uiterlijk aan het einde van de maand volgend op het kalenderkwartaal waarop de gegevens betrekking hebben aan de lidstaten toezenden.

Onderstaande tabel geeft een overzicht van de vier meldingsperioden voor betalingsdienstaanbieders en de respectieve data waarop de gegevens uiterlijk aan de lidstaten moeten worden toegezonden.

Meldingsperioden voor betalingsdienstaanbieders:

- 1^e periode (januari-maart): **30 april**
- 2^e periode (april-juni): **31 juli**
- 3^e periode (juli-september): **31 oktober**
- 4^e periode (oktober-december): **31 januari**

Zodra de gegevens door de lidstaten zijn verzameld, worden zij uiterlijk op de 10^e dag van de tweede maand na het einde van de meldingsperiode aan CESOP doorgegeven, overeenkomstig artikel 24 ter, lid 3.

Onderstaande tabel bevat de termijnen voor de toezending van de gegevens aan CESOP door de lidstaten.

Termijnen voor de toezending van gegevens aan CESOP:

- 1^e periode (januari-maart): **10 mei**
- 2^e periode (april-juni): **10 augustus**
- 3^e periode (juli-september): **10 november**
- 4^e periode (oktober-december): **10 februari**

4.3 Wie deelt de gegevens mee uit hoofde van artikel 243 ter, lid 3?

Niettegenstaande het feit dat een betalingsdienstaanbieder onder de meldingsplicht kan vallen, zijn de verplichtingen van de betalingsdienstaanbieder van de betaler in artikel 243 ter, lid 3, beperkt.

De in lid 1 vastgestelde verplichting is niet van toepassing op door de betalingsdienstaanbieders van de betaler verleende betalingsdiensten voor elke betaling waarbij ten minste één van de betalingsdienstaanbieders van de begunstigde in een lidstaat is gevestigd als dat blijkt uit de BIC van die betalingsdienstaanbieder of uit een andere bedrijfsidentificatiecode die de betalingsdienstaanbieder en zijn locatie ondubbelzinnig identificeert. De betalingsdienstaanbieders van de betaler betrekken niettemin deze betalingsdiensten in de in lid 2 bedoelde berekening.

In de praktijk zal de betalingsdienstaanbieder van de betaler geen gegevens hoeven bij te houden over de begunstigden wanneer ten minste één van de betalingsdienstaanbieders van de begunstigde in een lidstaat is gevestigd als dat blijkt uit de BIC of uit een andere bedrijfsidentificatiecode van die betalingsdienstaanbieder. Alleen indien er geen betalingsdienstaanbieders van de begunstigde in een lidstaat zijn gevestigd, moet de betalingsdienstaanbieder van de betaler gegevens bijhouden en meedelen.

Opgelet: Het vereiste zich in een lidstaat te bevinden wordt begrepen als een lidstaat in de territoriale zin van artikel 5, lid 2, van de btw-richtlijn en mag als zodanig geen derdelandsgebieden in de zin van artikel 6 van de btw-richtlijn omvatten. Indien de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde in een derdelandsgebied is gevestigd, moet de melding dus worden gedaan door de betalingsdienstaanbieder van de betaler.

Dat betekent dat wanneer de betalingsdienstaanbieders van de begunstigde zich in een lidstaat bevinden, de meldingsplicht uitsluitend op hen rust. In het artikel is niet voorzien in een beperking ten aanzien van het aantal betalingsdienstaanbieders dat de transactie moet melden. Dat wil zeggen dat indien op basis van hun bedrijfsmodel meer dan één betalingsdienstaanbieder bij de betaling betrokken is aan de zijde van de begunstigde (bijvoorbeeld bij onderaanneming), alle betalingsdienstaanbieders van de begunstigde verantwoordelijk zijn voor het meedelen van gegevens.

In het specifieke geval van terugbetalingen moet de melding worden gedaan door de betalingsdienstaanbieder die de oorspronkelijke transactie heeft gemeld, aangezien die het beste geplaatst is om beide meldingen te koppelen.

Tot slot bevat de laatste zin van artikel 243 ter, lid 3, een bijzondere regel voor de berekening van de drempel: zelfs indien een betaling niet door een betalingsdienstaanbieder moet worden gemeld uit hoofde van deze regel, wordt zij nog steeds opgenomen in de berekening en samenvoeging van de drempel van 25 grensoverschrijdende transacties.

Voorbeeld: Een betalingsdienstaanbieder van lidstaat 1 (de betalingsdienstaanbieder van de betaler) voert betalingstransacties uit naar een begunstigde die een betaalrekening heeft in lidstaat 2 en nog een betaalrekening in een derde land. Gedurende een bepaald kwartaal voert de betalingsdienstaanbieder van de betaler de volgende betalingen uit:

- 200 betalingen aan de betaalrekening in lidstaat 2,
- 20 betalingen aan de betaalrekening in het derde land.

Volgens de regels van artikel 243 ter is voldaan aan alle voorwaarden voor het ontstaan van de meldingsplicht, maar de betalingsdienstaanbieder van de betaler zal de betalingen aan de betaalrekening in lidstaat 2 niet melden, aangezien deze betalingen door de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde in lidstaat 2 zullen worden gemeld.

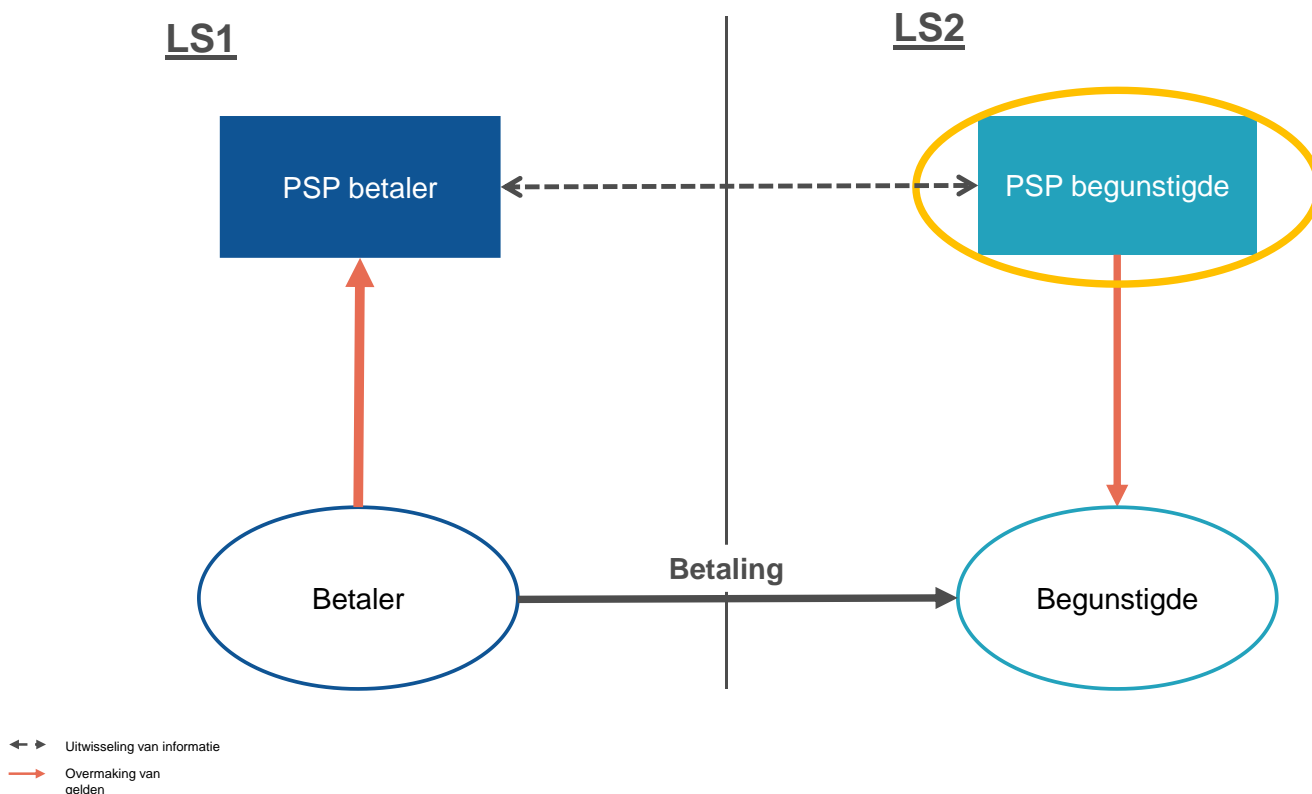
Hij moet de betalingen aan de betaalrekening in het derde land echter wel melden, aangezien de drempel moet worden berekend met inbegrip van de betalingen aan de betaalrekening in lidstaat 2 en derhalve meer dan 25 grensoverschrijdende betalingen bedraagt.

4.3.1 Praktische toepassing

4.3.1.1 De betalingsdienstaanbieder van de begunstigde en de begunstigde bevinden zich in een andere lidstaat

Dit voorbeeld is een duidelijke toepassing van de regels van artikel 243 ter. Volgens artikel 243 ter, lid 3 zal de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde, wanneer deze zich in een lidstaat bevindt, — als aan alle andere voorwaarden is voldaan — als enige verantwoordelijk zijn voor de meldingsplicht.

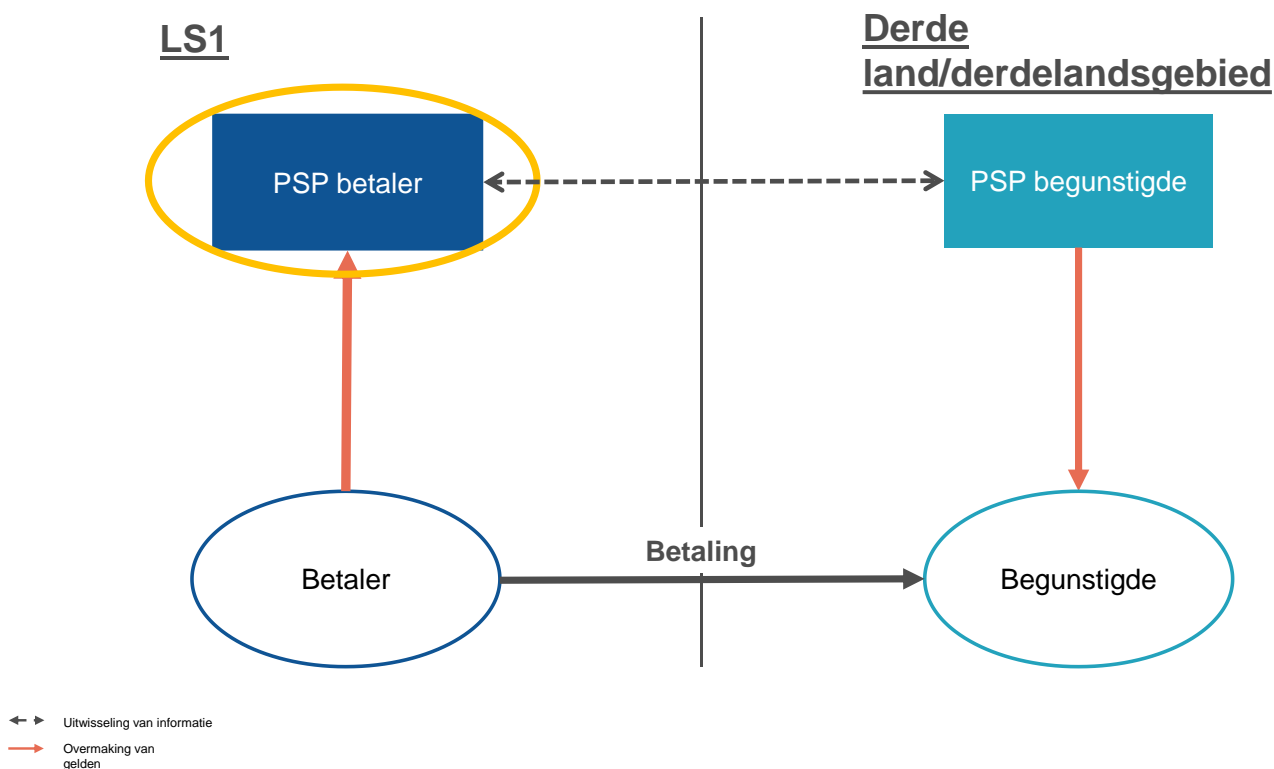
Figuur 34 — Melding wanneer de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde zich in een andere lidstaat bevindt

4.3.1.2 De betalingsdienstaanbieder van de begunstigde en de begunstigde bevinden zich in een derde land

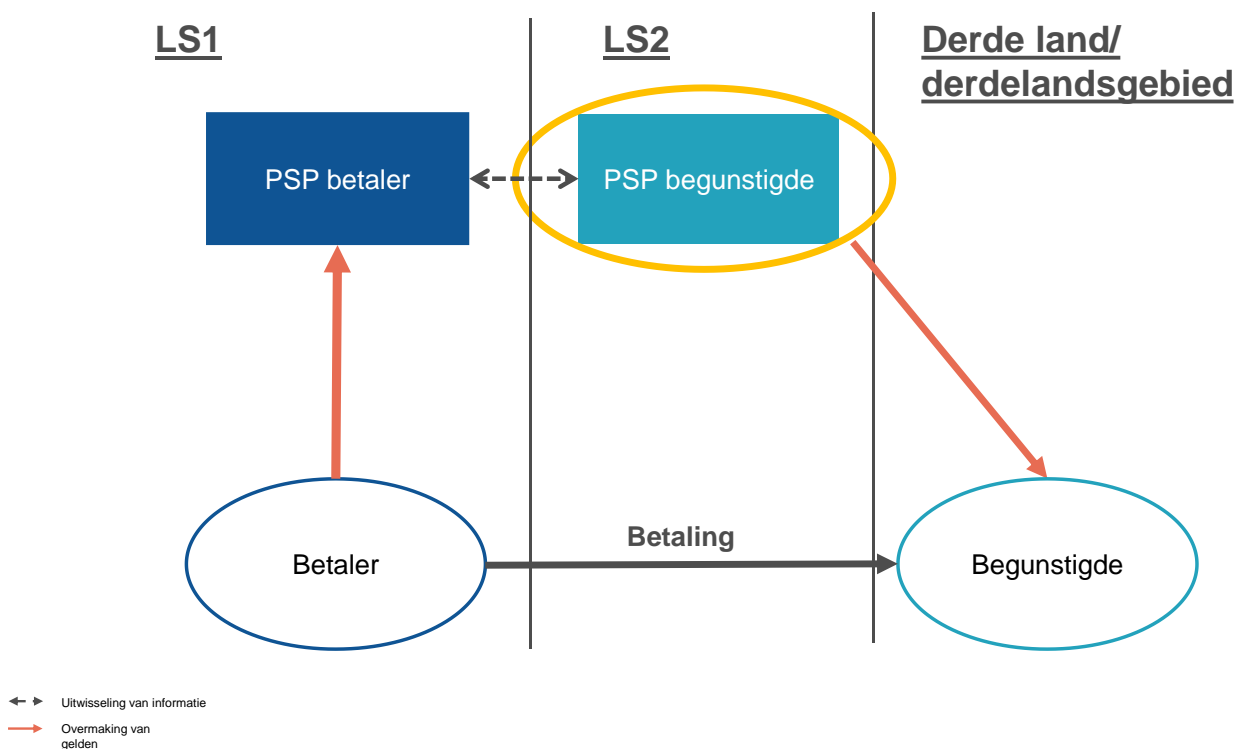
Ook dit vormt een duidelijke toepassing van de regels van artikel 243 ter. Aangezien er geen betalingsdienstaanbieder van de begunstigde is die in een andere lidstaat is gevestigd, zal de betalingsdienstaanbieder van de betaler verantwoordelijk zijn voor de meldingsplicht.

Figuur 35 — Melding wanneer de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde zich in een derde land of derdelandsgebied bevindt

4.3.1.3 De betalingsdienstaanbieder van de begunstigde bevindt zich in een lidstaat en de begunstigde in een derde land

Figuur 36 — Melding wanneer de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde zich in een derde land of derdelandsgebied bevindt

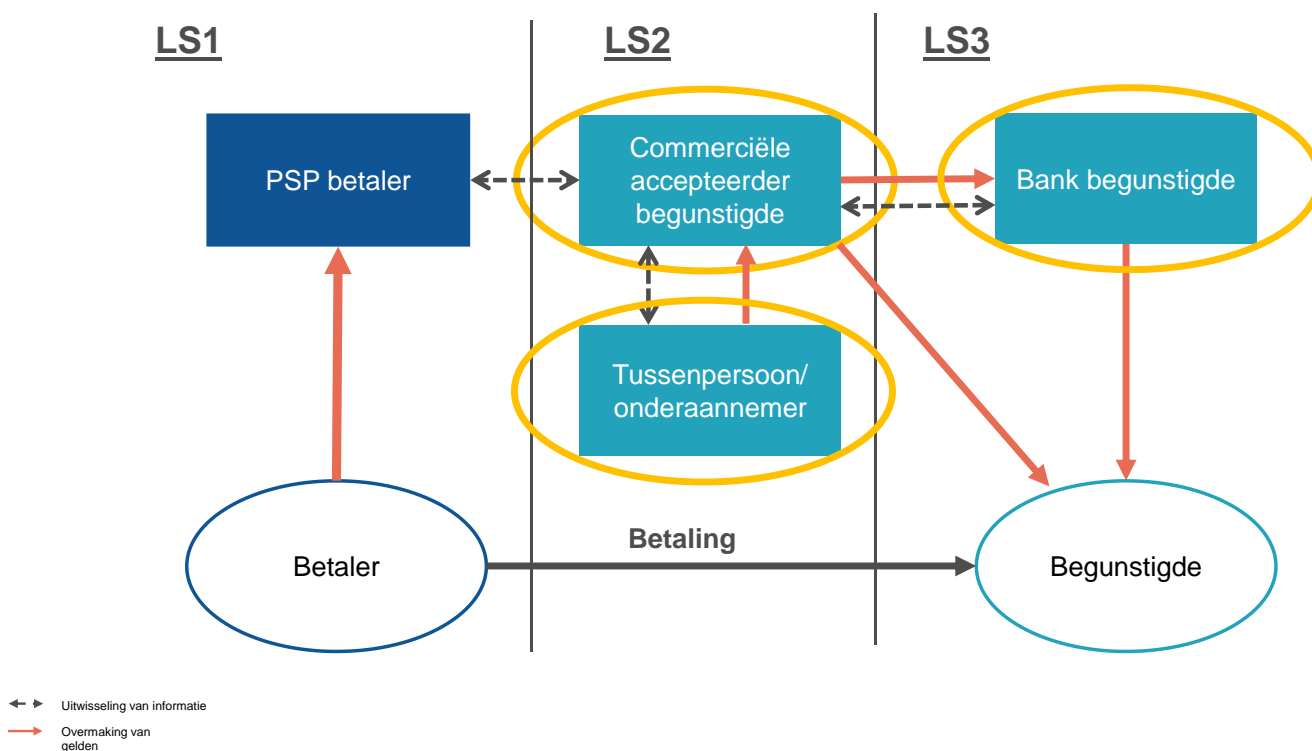
In dit geval gebruikt de begunstigde die zich in een derde land bevindt een in een lidstaat gevestigde betalingsdienstaanbieder. Aangezien de rapportage door de betalingsdienstaanbieder van de betaler in artikel 243 ter, lid 3, beperkt wordt wanneer de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde zich in een lidstaat bevindt, is de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde als enige verantwoordelijk voor de meldingsplicht.

4.3.1.4 Begunstigde in een lidstaat met meerdere bij de betalingstransactie betrokken betalingsdienstaanbieders

In deze situatie gebruikt de begunstigde meerdere betalingsdienstaanbieders in verschillende lidstaten om een betalingstransactie te verwerken. Aangezien artikel 243 ter, lid 3, geen beperking bevat van het aantal betalingsdienstaanbieders van de begunstigde die voor de melding verantwoordelijk zijn, zijn alle betalingsdienstaanbieders die voldoen aan de voorwaarden om onder de meldingsplicht te vallen, verplicht om de betaling te melden.

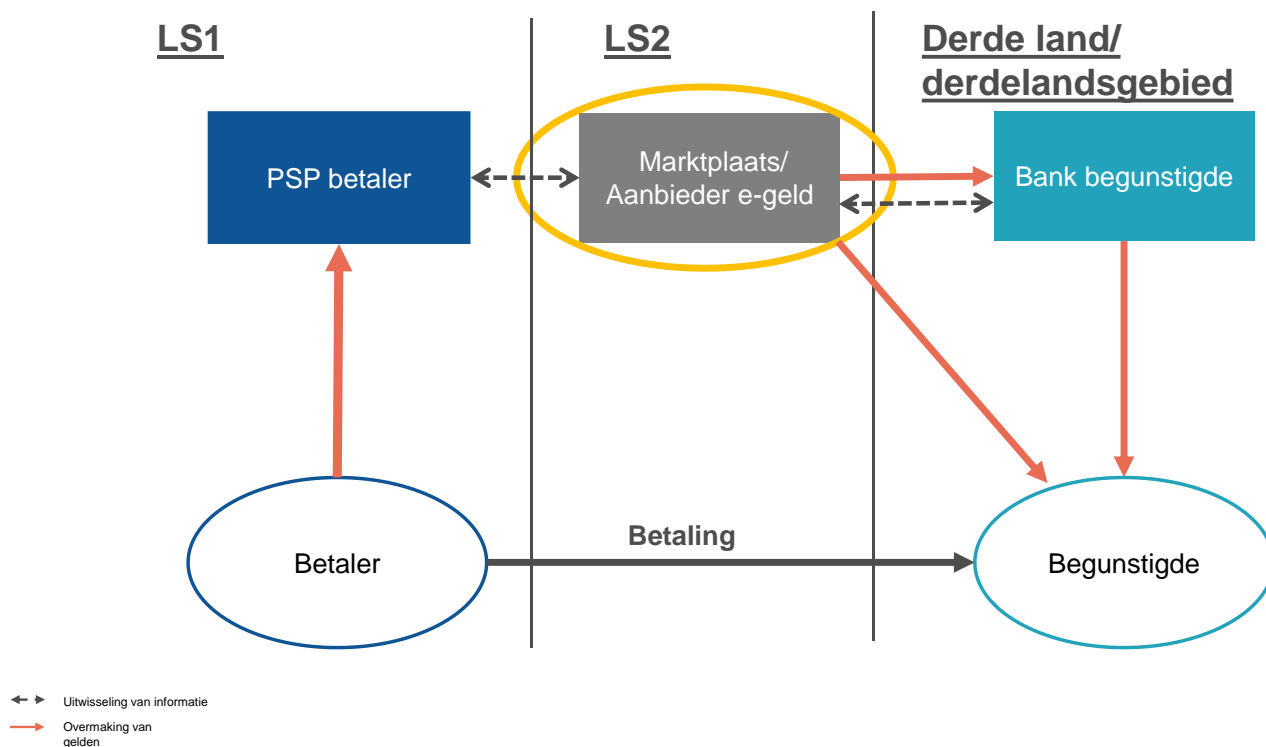
Opgelet: Een tussenpersoon bij de betalingstransactie is niet verantwoordelijk voor het melden van betalingen indien zijn activiteiten alleen betrekking hebben op de verlening van technische diensten die de verlening van betalingsdiensten alleen ondersteunen, zonder dat de over te maken geldmiddelen op enig moment in het bezit komen van de tussenpersoon, aangezien deze entiteiten niet als betalingsdienstaanbieders gelden.

Figuur 37 — Melding wanneer meerdere betalingsdienstaanbieders van de begunstigde zich in lidstaten bevinden

4.3.1.5 De begunstigde bevindt zich in een derde land, maar gebruikt een betalingsdienstaanbieder in een lidstaat

Figuur 38 — Melding wanneer ten minste één betalingsdienstaanbieder van de begunstigde zich in een lidstaat bevindt

In dit voorbeeld bevindt de begunstigde zich in een derde land en heeft hij een betaalrekening bij een betalingsdienstaanbieder buiten de EU. Aangezien de begunstigde echter ook een beroep doet op een tussenpersoon in de Europese Unie, zoals een marktplaats of een aanbieder van elektronisch geld, om de EU-markt te beleveren, zal die tussenpersoon verantwoordelijk zijn voor de meldingsplicht.

De betalingsdienstaanbieder van de betaler en de in het derde land gevestigde bank van de begunstigde hoeven geen gegevens mee te delen.

4.3.2 *De situatie van EER-landen*

EER-landen vallen onder het territoriale toepassingsgebied van PSD2 en EER-landen buiten de EU kunnen betalingsdienstaanbieders hebben die betalingsdiensten aanbieden in de EU. De beperkende regel van artikel 243 ter is alleen van toepassing wanneer die betalingsdienstaanbieders een aanwezigheid in een andere lidstaat hebben die kan worden geverifieerd aan de hand van het IBAN of van een andere bedrijfsidentificatiecode van de betalingsdienstaanbieder uit de EER.

Dat betekent dat als de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde in een EER-land is gevestigd, volgens zijn IBAN of andere bedrijfsidentificatiecode, het de betalingsdienstaanbieder van de betaler is die de gegevens zal moeten meedelen. Indien een betalingsdienstaanbieder uit een EER-land daarentegen bijkantoren in een lidstaat exploiteert, vallen die bijkantoren onder de meldingsplicht en kunnen zij worden beschouwd als betalingsdienstaanbieders van de begunstigde.

4.4 Waar moeten de gegevens worden gemeld?

De regels met betrekking tot de plaats waar de gegevens moeten worden gemeld, zijn vastgelegd in artikel 243 ter, lid 4, punt b), van de gewijzigde btw-richtlijn.

Wanneer de verplichting voor betalingsdienstaanbieders van lid 1 van toepassing is, dan worden de registers:

b)overeenkomstig artikel 24 ter van Verordening (EU) nr. 904/2010 beschikbaar gesteld aan de lidstaat van herkomst van de betalingsdienstaanbieder, of aan de lidstaat van ontvangst indien de betalingsdienstaanbieder betalingsdiensten verleent in andere lidstaten dan de lidstaat van herkomst.

Volgens dit artikel melden betalingsdienstaanbieders de betalingsgegevens aan hun lidstaat van herkomst of, wanneer zij in verschillende lidstaten betalingsdiensten aanbieden, aan de lidsta(a)t(en) van ontvangst.

De definitie van lidstaat van herkomst en lidstaat van ontvangst is opgenomen in artikel 243 bis van de richtlijn, waarin wordt verwezen naar het relevante artikel van de PSD2.

Volgens de definitie van PSD2 is de lidstaat van herkomst de lidstaat waar een betalingsdienstaanbieder zijn betalingsvergunning heeft aangevraagd en verkregen, die moet overeenkomen met de lidstaat waar hij zijn statutaire zetel of hoofdkantoor heeft.

De lidstaat van ontvangst is daarentegen elke lidstaat die niet de lidstaat van herkomst is en waar de betalingsdienstaanbieder via een agent, een bijkantoor of rechtstreeks betalingsdiensten aanbiedt.

Voorbeeld: een betalingsdienstaanbieder heeft een betalingsvergunning van lidstaat 1 en verleent ook betalingsdiensten in lidstaat 2 via een bijkantoor en in lidstaat 3 via een agent.

Volgens de regels moet de betalingsdienstaanbieder de betalingen die hij in lidstaat 1 verricht aan lidstaat 1, de betalingen die hij in lidstaat 2 verricht aan lidstaat 2 en de betalingen die hij in lidstaat 3 verricht aan lidstaat 3 melden.

Voorbeeld 2: een aanbieder van elektronisch geld heeft een betalingsvergunning om betalingsdiensten aan te bieden vanuit lidstaat 1. Hij gebruikt vervolgens de paspoortregeling om betalingsdiensten aan te bieden in alle andere lidstaten van de Unie. Volgens de regel van artikel 243 ter, lid 4, zal hij in alle lidstaten gegevens meedelen over de respectieve betalingen die hij uitvoert in elk van die lidstaten.

4.4.1 Rechtstreekse verlening van betalingsdiensten in de lidstaten van ontvangst

Bepalen in welke lidstaten een betalingsdienstaanbieder zijn betalingen moet melden, is gemakkelijker wanneer hij een fysieke aanwezigheid heeft in die lidstaten, bijvoorbeeld wanneer hij zijn betalingsdiensten aanbiedt via een bijkantoor of een agent. Wanneer betalingsdiensten rechtstreeks van de ene lidstaat aan een andere worden aangeboden, is dit iets ingewikkelder, aangezien er geen fysieke aanwezigheid is die een duidelijk onderscheid mogelijk maakt tussen de activiteiten in de lidstaat van ontvangst en de lidstaat van herkomst.

Betalingsdianstaanbieders moeten hun betalingsvergunning volgen om te bepalen waar zij diensten aanbieden. Een betalingsdianstaanbieder moet de autoriteit van de lidstaat van ontvangst in kennis stellen alvorens hij betalingsdiensten op het grondgebied van die lidstaat kan aanbieden, hetgeen vervolgens wordt gedocumenteerd in het register van betalingsdianstaanbieders van die lidstaat¹³. Via dat register en aan de hand van de informatie die beschikbaar is in zijn klantenbestand, moet een betalingsdianstaanbieder in staat zijn duidelijk te identificeren welke diensten waar worden aangeboden.

Voorbeeld: een aanbieder van elektronisch geld heeft zijn betalingsvergunning in lidstaat 1 en biedt ook betalingsdiensten aan in lidstaten 2 en 3. Om te bepalen welke gegevens in elke lidstaat moeten worden meegedeeld, kijkt hij naar zijn betalingsvergunning en naar de plaats waar zijn cliënten zich bevinden.

Als de aanbieder van elektronisch geld optreedt als betalingsdianstaanbieder van de betaler voor betalingen van lidstaat 1 naar een derde land, meldt hij die betalingen dus in lidstaat 1. Als hij optreedt als betalingsdianstaanbieder van de begunstigde voor betalingen van lidstaat 3 naar lidstaat 2, meldt hij die betalingen in lidstaat 2.

4.4.2 De situatie van EER-landen (IJsland, Liechtenstein, Noorwegen)

Zoals we hebben uitgelegd in punt 2.1.1. is de PSD2 ook van toepassing op landen die lid zijn van de EER. Dat betekent dat die landen legaal een betalingsvergunning kunnen verkrijgen in hun eigen land en dan de paspoortregeling kunnen gebruiken om betalingsdiensten aan te bieden in de hele Europese Unie, met inbegrip van het rechtstreeks aanbieden van betalingsdiensten zonder fysieke aanwezigheid.

Zoals we in punt 4.3.2. hebben opgemerkt, worden betalingen aan EER-landen beschouwd als betalingen aan derde landen. In dergelijke gevallen meldt de in een lidstaat gevestigde betalingsdianstaanbieder van de betaler de betaling in de lidstaat van de betaler (ongeacht of het de lidstaat van ontvangst of de lidstaat van herkomst is).

In een EER-land gevestigde betalingsdianstaanbieders die betalingsdiensten aanbieden in de Europese Unie moeten deze betalingen daarentegen in hun lidstaat van ontvangst melden. De regels van artikel 243 ter blijven echter van toepassing, en alleen betalingen die zijn geïnitieerd door een betaler (of via het mandaat van een betaler in het geval van automatische afschrijvingen) in de Europese Unie (volgens de locatieregels van artikel 243 quater) worden aan CESOP gemeld. Betalingen die worden geïnitieerd vanuit een EER-land, hoeven zij derhalve niet te melden.

Voorbeeld: een betalingsdianstaanbieder met een Noorse betalingsvergunning biedt betalingsdiensten aan in Zweden en IJsland. Volgens de regels van artikel 243 ter zal deze betalingsdianstaanbieder:

- alle betalingen aan Noorwegen, IJsland of een ander derde land die door betalers in Zweden zijn geïnitieerd, in Zweden melden;
- alle betalingen aan begunstigten in Zweden melden wanneer de betaler zich in een andere lidstaat dan Zweden bevindt;
- geen betalingen tussen Noorwegen en IJsland of tussen Noorwegen of IJsland en een derde land melden;

---

¹³ Informatie over de lidstaat van herkomst en de lidstaat van ontvangst van een betalingsdianstaanbieder is eveneens terug te vinden op de website van de Europese Bankautoriteit (<https://euclid.eba.europa.eu/register/>)

- geen betalingen melden die door betalingsdienstaanbieders in Zweden zijn geïnitieerd aan begunstigden in een andere lidstaat.

4.5 Welke gegevens moeten betalingsdienstaanbieders meedelen?

De lijst van mee te delen gegevens is opgenomen in artikel 243 quinquies van de gewijzigde Richtlijn 2006/112 en kan worden onderverdeeld in twee gegevensreeksen: gegevens over de begunstigde (artikel 243 quinquies, lid 1) en gegevens over elke betaling die de begunstigde ontvangt (artikel 243 quinquies, lid 2).

- 1. De door de betalingsdienstaanbieders krachtens artikel 243 ter te houden registers moeten de volgende gegevens bevatten:*
  - a) de BIC of enige andere bedrijfsidentificatiecode die de betalingsdienstaanbieder ondubbelzinnig identificeert;*
  - b) de naam of bedrijfsnaam van de begunstigde zoals deze wordt vermeld in de registers van de betalingsdienstaanbieder;*
  - c) indien voorhanden, een btw-identificatienummer of een ander nationaal fiscaal nummer van de begunstigde;*
  - d) het IBAN of, indien er geen IBAN voorhanden is, enige andere identificatiecode die de begunstigde ondubbelzinnig identificeert en de locatie van de begunstigde geeft;*
  - e) de BIC of een andere bedrijfsidentificatiecode die de namens de begunstigde handelende betalingsdienstaanbieder ondubbelzinnig identificeert en de locatie van de betaaldienstaanbieder van de begunstigde geeft, indien de begunstigde middelen ontvangt zonder over een betaalrekening te beschikken;*
  - f) indien voorhanden, het adres van de begunstigde zoals het wordt vermeld in de registers van de betalingsdienstaanbieder;*
  - g) de bijzonderheden van eventuele grensoverschrijdende betalingen als bedoeld in artikel 243 ter, lid 1;*
  - h) de bijzonderheden van alle terugbetalingen waarvan is vastgesteld dat zij verband houden met de grensoverschrijdende betalingen als bedoeld in punt g).*
- 2. De in lid 1, punten g) en h), bedoelde informatie bevat de volgende bijzonderheden:*
  - a) de datum en het tijdstip van de betaling of de terugbetaling;*
  - b) het bedrag en de valuta van de betaling of de terugbetaling;*
  - c) de lidstaat van oorsprong van de door de begunstigde of in zijn naam ontvangen betaling, de lidstaat van bestemming van de terugbetaling, naargelang het geval, en de informatie die is gebruikt om de oorsprong van de bestemming van de betaling of de terugbetaling overeenkomstig artikel 243 quater vast te stellen;*
  - d) alle verwijzingen die de betaling ondubbelzinnig identificeren;*
  - e) in voorkomend geval informatie waaruit blijkt dat de betaling in de fysieke locatie van de handelaar is geïnitieerd.*

Deze gegevens moeten worden verzonden via een standaard XML-formulier dat nader is beschreven in de bijlage bij de uitvoeringsverordening¹⁴. De specificatie van het formulier (XML-schemadefinitie) en de bijbehorende gebruikershandleiding zijn beschikbaar op de speciale CESOP-pagina van de Europa-website¹⁵.

Gezien de veelheid aan gegevenselementen die voor de verschillende velden kunnen worden verzameld, zal in het volgende deel nader worden ingegaan op wat voor elk gegevensveld wordt verwacht en zal worden geprobeerd om voorbeelden van gegevenselementen aan te reiken voor elk van de belangrijkste betalingsmethoden die aan CESOP kunnen worden gemeld. Deze lijst is niet uitputtend en andere elementen zouden geldig kunnen zijn zolang zij overeenstemmen met de in artikel 243 quinquies genoemde gegevens.

4.5.1 Overzicht van gegevenselementen

Volgens de bijlage bij de uitvoeringsverordening zijn er 15 belangrijke gegevenselementen die moeten worden opgenomen in het elektronische formulier waarop de in artikel 243 quinquies van de btw-richtlijn gevraagde gegevens weergegeven zijn.

Deze gegevenselementen zijn opgenomen in de onderstaande tabel, die ook een beschrijving bevat van wat zij moeten weergeven en of de gegevens verplicht zijn of niet. Voor de toepassing van de tabel wordt verstaan onder:

- **Verplicht:** dit gegevenselement moet altijd worden verstrekt en op het formulier worden vermeld. Het niet verstrekken van het gegevenselement leidt tot afwijzing van het formulier en niet-naleving van de meldingsplicht.
- **Facultatief verplicht:** dit gegevenselement moet altijd worden verstrekt wanneer de betalingsdienstaanbieder erover beschikt. Het niet verstrekken van het gegevenselement wanneer dit beschikbaar is, zal tot niet-naleving van de meldingsplicht leiden. Indien de gegevens niet beschikbaar zijn voor de betalingsdienstaanbieder en het veld niet is ingevuld, wordt het formulier niet afgewezen en wordt de meldingsplicht nog steeds geacht te zijn vervuld.
- **Verplicht indien van toepassing:** dit gegevenselement moet worden verstrekt wanneer aan de specifieke voorwaarden is voldaan om dit gegevenselement op te vragen. Het niet verstrekken van het gegevenselement wanneer aan die voorwaarden is voldaan, leidt tot afwijzing van het formulier en niet-naleving van de meldingsplicht. Als niet aan de voorwaarden is voldaan, hoeven de gegevens niet te worden verstrekt. De meeste gegevenselementen die als zodanig worden aangemerkt, betreffen keuzen tussen twee mogelijkheden die elkaar uitsluiten.

---

¹⁴ https://ec.europa.eu/taxation_customs/system/files/2022-04/C_2022_2043_F1_COMMISSION_IMPLEMENTING_REGULATION_EN_V3_P1_1727569-1.pdf

¹⁵ https://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation-1/central-electronic-system-payment-information-cesop_en

Tabel 2 — Overzicht van in te dienen gegevenselementen

Vak Nr.	Gegevenselement Naam	Art. 243 quin-quies	Beschrijving	Verplicht
1	BIC-/ID-rapportage betalingsdienst-aanbieder	lid 1, punt a)	<p>Dit gegevenselement zal worden gebruikt om de betalingsdienstaanbieder te identificeren die de betalingsgegevens aan de belastingdienst meedeelt. De volgende gegevens moeten worden meegedeeld:</p> <ul style="list-style-type: none"> • de bedrijfsidentificatiecode (BIC) zoals gedefinieerd zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 16, van Verordening (EU) nr. 260/2012 van het Europees Parlement en de Raad¹⁶ van de betalingsdienstaanbieder die de gegevens meedeelt, of; • een andere bedrijfsidentificatiecode die de betalingsdienstaanbieder die de gegevens doorgeeft ondubbelzinnig identificeert. Het kan bijvoorbeeld gaan om nationale identificatiecodes zoals ondernemingsnummers, nationale registratienummers enz. <p>Dit vak mag niet worden verward met het gegevenselement in vak 5. Hoewel de gevraagde identificatiecodes dezelfde zijn, heeft vak 1 betrekking op de identificatiecode van de betalingsdienstaanbieder die de gegevens meedeelt, terwijl vak 5 verwijst naar de identificatiecode van de betalingsdienstaanbieder die namens de begunstigde optreedt, die kan verschillen van de betalingsdienstaanbieder die de gegevens meedeelt als de betaling naar buiten de EU gaat.</p>	Verplicht
2	Naam begunstigde	Lid 1, punt b)	<p>In dit veld worden alle beschikbare namen van de begunstigde vermeld die beschikbaar zijn in de registers van de betalingsdienstaanbieders. Als de betalingsdienstaanbieder geen gegevens heeft voor de begunstigde, wordt de naam die de betaler heeft ingevoerd, beschouwd als de naam in het register. Namen kunnen de wettelijke naam, de handelsnaam, de voor registratie en contactgegevens gebruikte naam zijn enz.</p> <p>Als de naam in het register niet overeenkomt met de naam die de betaler heeft ingevoerd om de betalingstransactie te initiëren, krijgt de naam in het register voorrang.</p>	Verplicht
3	Btw-nummer/FIN begunstigde	lid 1, punt c)	<p>In dit veld worden alle beschikbare fiscale nummers van de begunstigde vermeld. Het kan dan gaan om het Europese btw-identificatienummer, het nationale btw-identificatienummer, het fiscaal identificatienummer (FIN)</p>	Facultatief Verplicht

¹⁶ Verordening (EU) nr. 260/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 14 maart 2012 tot vaststelling van technische en bedrijfsmatige vereisten voor overmakingen en automatische afschrijvingen in euro en tot wijziging van Verordening (EG) nr. 924/2009 (PB L 94 van 30.3.2012, blz. 22).

			of een ander nationaal nummer dat, hoewel het niet strikt verband houdt met belastingdoeleinden of is afgegeven door een belastingautoriteit, voor belastingdoeleinden wordt gebruikt en de unieke identificatie van de houder mogelijk maakt (bv. socialezekerheidsnummers, ondernemingsnummers enz.).	
4	Rekening-ID van de begunstigde	lid 1, punt d)	<p>Dit veld is bedoeld om de betaalrekening van de begunstigde waarnaar de geldmiddelen worden overgemaakt, nauwkeurig te identificeren. Als zodanig omvat het hetzij:</p> <ul style="list-style-type: none"> • het IBAN van de betaalrekening van de begunstigde, zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 15, van Verordening (EU) nr. 260/2012, hetzij • een andere identificatiecode die de bij de transactie betrokken begunstigde ondubbelzinnig identificeert en diens locatie aangeeft. Het kan dan gaan om een ID handelaar, een e-rekening, een SWIFT-registratienummer, een nationaal rekeningnummer enz. <p>In artikel 243 quinquies, lid 1, punt d), is vastgesteld dat het IBAN voorrang moet krijgen. Alleen wanneer het IBAN niet beschikbaar is, moet een andere identificatiecode worden verstrekt.</p>	Verplicht indien van toepassing, indien geldmiddelen naar een betaalrekening van de begunstigde worden overgemaakt.
5	BIC/ID begunstigde betalingsdienst-aanbieder	Lid 1, punt e)	<p>Dit veld is bedoeld om de betalingsdienst-aanbieder te identificeren die namens de begunstigde optreedt wanneer de begunstigde geldmiddelen ontvangt zonder over een betaalrekening te beschikken (geldtransfers). Aangezien er geen betaalrekening is, kan er in vak 4 geen identificatiecode voor die rekening worden verzameld. De meldende entiteit zal derhalve de identificatiecode moeten verstrekken van de betalingsdienst-aanbieder die namens de begunstigde optreedt.</p> <p>In dit veld moeten de volgende gegevens worden verstrekt:</p> <ul style="list-style-type: none"> • de bedrijfsidentificatiecode (BIC) zoals gedefinieerd zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 16, van Verordening (EU) nr. 260/2012 van het Europees Parlement en de Raad van de betalingsdienst-aanbieder die namens de begunstigde handelt, of • een andere bedrijfsidentificatiecode die de betalingsdienst-aanbieder die namens de begunstigde handelt, ondubbelzinnig identificeert. Het kan bijvoorbeeld gaan om nationale identificatiecodes zoals ondernemingsnummers, nationale registratienummers enz. <p>Dit vak mag niet worden verward met het gegevens-element in vak 1 (zie hierboven). Daarnaast sluiten de vakken 4 en 5 elkaar uit en mag slechts één van beide worden ingevuld.</p>	Verplicht indien van toepassing, indien geldmiddelen naar een begunstigde zonder betaalrekening worden overgemaakt.
6	Adres begunstigde	lid 1, punt f)	In dit veld worden alle beschikbare adressen van de begunstigde vermeld die beschikbaar zijn in de registers van de betalingsdienst-aanbieder. Het kan dan gaan om het	Facultatief Verplicht

			<p>wettelijke adres, het bedrijfsadres, het adres van een magazijn, of een e-mailadres, website-adres of IP-adres.</p> <p>Op basis van de gegevens waarover de betalingsdienstaanbieder beschikt, kan het adres meer of minder gedetailleerd zijn, gaande van het land tot de straat. Bovendien hoeft het opgegeven adres niet te worden afgestemd met het adres dat op grond van artikel 243 quater is gebruikt om de locatie van de begunstigde te bepalen. Dat betekent bijvoorbeeld dat het opgegeven adres in een ander land kan liggen dan dat van de betaalrekening van de begunstigde (IBAN).</p> <p>Dit veld hoeft alleen te worden ingevuld als de betalingsdienstaanbieder in zijn register ten minste één adres van de begunstigde heeft. Als de betalingsdienstaanbieder geen adres in zijn register heeft, maar het adres uit de betaalrekening kan worden afgeleid (bv. een landcode van een IBAN), hoeft dit veld niet te worden ingevuld.</p>	
7	Terugbetaling	Lid 1, punt h)	<p>Dit veld is bedoeld om een onderscheid te maken tussen betalingen door een betaler en terugbetalingen aan een betaler.</p> <p>Bij terugbetalingen kan het gaan om technische terugbetalingen zoals gedefinieerd in PSD2, maar ook om commerciële terugbetalingen of andere soorten terugbetalingen, voor zover de betalingsdienstaanbieder ervan op de hoogte is. Indien een betalingsdienstaanbieder er niet van op de hoogte is dat een transactie een terugbetaling is, moet hij deze als een gewone betaling melden (aangezien aan alle andere voorwaarden voor melding is voldaan).</p> <p>In dit veld vermelden betalingsdienstaanbieders dat de betaling een terugbetaling is. Het identificatienummer van de terugbetalingstransactie en de verwijzing naar de oorspronkelijke transactie moeten worden vermeld in vak 14.</p>	Verplicht indien van toepassing
8	Datum/tijdstip	Lid 2, punt a)	<p>In dit veld worden de datum en het tijdstip van de betaling meegedeeld. Aangezien er voor een enkele betalingstransactie talrijke data beschikbaar zijn, kunnen betalingsdienstaanbieders meerdere data meedelen.</p> <p>Om het opsporen van meervoudige meldingen en de standaardisering van de rapportage te vergemakkelijken, wordt in de volgende punten echter voor elke betalingsmethode ten minste één datum vermeld die alle bij één enkele betalingstransactie betrokken betalingsdienstaanbieders gemeen hebben en die altijd moet worden meegedeeld (zie hieronder).</p>	Verplicht
9	Bedrag	Lid 2, punt b)	In dit veld moet het totale bedrag van de betalingstransactie of de terugbetaling worden vermeld.	Verplicht
10	Valuta	Lid 2, punt b)	In dit veld moet de valuta van de betalingstransactie of van de terugbetalingstransactie worden vermeld.	Verplicht

			Wanneer er een valutawissel plaatsvindt, moet het bedrag van de betaling in de oorspronkelijke valuta vóór boeking en valutawissel door een van de betalingsdienstaanbieders worden vermeld.	
11	Lidstaat van oorsprong van de betaling	Lid 2, punt c)	<p>In dit veld moet de landcode van de lidstaat van herkomst van de door de begunstigde ontvangen betaling worden verstrekt.</p> <p>Betalingsdienstaanbieders moeten de lidstaat van herkomst aangeven op basis van de in vak 13 vermelde informatie en overeenkomstig artikel 243 quater. In gevallen waarin een betalingsdienstaanbieder verschillende lidstaten kan identificeren voor de herkomst van de betaling, moet hij de lidstaat gebruiken die het beste overeenkomt met de locatie van de betaler (zie punten 3.1.1).</p>	Verplicht indien van toepassing, indien een transactie een betaling is.
12	Lidstaat van bestemming van de terugbetaling	Lid 2, punt c)	<p>In dit veld moet de landcode van de lidstaat van bestemming van de door de betaler ontvangen terugbetaling worden verstrekt.</p> <p>Alle regels die van toepassing zijn op vak 11 zijn hier ook van toepassing.</p>	Verplicht indien van toepassing, indien een transactie een terugbetaling is in vak 7.
13	Informatie over de locatie van de betaler	Lid 2, punt c)	<p>In dit veld moet de informatie worden vermeld die is gebruikt om de oorsprong van de betaling of de bestemming van de terugbetaling te bepalen, overeenkomstig artikel 243 quater.</p> <p>De informatie kan alle gegevens-elementen omvatten waarover de betalingsdienstaanbieder beschikt, zoals beschreven in vak 11 (IBAN, adres, kaartnummer enz.). Er zij op gewezen dat in dit veld alleen wordt aangegeven welke gegevens zijn gebruikt; de gegevens zelf mogen niet worden doorgegeven.</p> <p>Dat betekent dat de betalingsdienstaanbieder bijvoorbeeld aangeeft dat de locatie van de betaler in een lidstaat is bepaald aan de hand van het IBAN van de betaalrekening van de betaler. Het IBAN van de betaler zelf wordt echter nooit doorgegeven.</p>	Verplicht
14	ID transactie	Lid 2, punt d)	<p>Dit veld moet het mogelijk maken om dubbele betalingen gemakkelijk te identificeren. Elke verwijzing die de betalingstransactie ondubbelzinnig identificeert, moet daarom in dit veld worden gemeld.</p> <p>Wanneer er meerdere transactie-identificatiecodes beschikbaar zijn, moet er altijd voorrang worden gegeven aan de identificatiecode die doorheen de betalingsketen wordt doorgegeven en die beschikbaar is voor andere betalingsdienstaanbieders in de betalingsketen.</p> <p>In het geval van terugbetalingen, zoals beschreven in vak 7, moet de voor de terugbetaling gemelde transactie-identificatiecode identiek zijn aan die van de oorspronkelijke transactie, of moet zij die transactie-identificatiecode op zijn minst bevatten.</p>	Verplicht

15	Fysieke aanwezigheid	Lid 2, punt e)	<p>Dit veld moet het mogelijk maken om de fysieke betalingen die de betaler in de bedrijfsruimten van de begunstigde verricht gemakkelijk te identificeren, in tegenstelling tot onlinebetalingen.</p> <p>In dit veld moeten alle verwijzingen worden vermeld die aangeven dat de betaler bij het initiëren van de betaling aanwezig was in de fysieke bedrijfsruimten van de handelaar.</p>	Verplicht indien van toepassing
----	----------------------	----------------	--	---------------------------------

4.5.2 Mee te delen gegevens per betalingsmethode

4.5.2.1 Overmaking

Bij een gewone overmaking initieert de betaler een opdracht aan zijn bank om geldmiddelen over te dragen naar de bankrekening van de begunstigde.

Tabel 3 — Overzicht van de door te geven gegevenselementen voor overmakingen

Nr.	Gegevenselement	Beschikbaar voor betalingsdienst-aanbieder		Mogelijk standaardformaat aanvaard	Opmerkingen
		Betaler	Begunstigde		
1	BIC-/ID-rapportage betalingsdienst-aanbieder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Naam begunstigde	Ja	Ja		
3	Btw/FIN begunstigde	Niet altijd	Niet altijd	EU-btw-nummer moet in overeenstemming zijn met de EU-normen. Geen normen vereist voor andere identificatiecodes.	Btw-nummer/FIN zijn geen verplichte elementen om betalingen te verwerken. Samen met andere identificatiecodes kunnen zij beschikbaar zijn in specifieke gevallen of overeenkomstig striktere vereisten in de nationale wetgeving. Als zodanig hoeven betalingsdienst-aanbieders die geen btw-nummers/FIN van hun cliënten verzamelen deze gegevens niet door te geven. Betalingsdienst-aanbieders van de begunstigde beschikken vaker over een btw-nummer/FIN of andere identificatiecode op basis van ken-uw-klantvereisten.
4	Rekening-ID van de begunstigde	Ja	Ja	IBAN (ISO 13616)	Voor betalingen aan een land dat geen IBAN gebruikt, mogen in plaats daarvan nationale rekeningnummers worden doorgegeven.
5	BIC/ID begunstigde betalingsdienst-aanbieder	Niet van toepassing	Niet van toepassing	/	Voor overmakingen moet altijd een rekeningnummer beschikbaar zijn.
6	Adres begunstigde	Niet altijd	Ja	/	Het adres is niet verplicht om betalingen via overmakingen te verwerken, maar is beschikbaar voor betalingsdienst-aanbieders van de begunstigde via ken-uw-klantverplichtingen.
7	Terugbetaling	Ja	Ja	/	
8	Datum/tijdstip	Ja	Ja	Afwikkelingsdatum	

9	Bedrag	Ja	Ja	Bedrag moet met twee cijfers na de komma worden vermeld.	
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Lidstaat van oorsprong van de betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Lidstaat van bestemming van de terugbetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Informatie over de locatie van de betaler	Ja	Ja	Niet van toepassing	
14	ID transactie	Ja	Ja	Geen	ID's transactie voor overmakingen zijn specifiek voor de betalingsdienstaanbieder en zijn alleen uniek binnen het systeem van een betalingsdienstaanbieder.
15	Fysieke aanwezigheid	Niet van toepassing	Niet van toepassing		

4.5.2.2 Automatische afschrijving

Zoals beschreven in punt 1 werken automatische afschrijvingen in wezen op dezelfde manier als overmakingen, behalve dat de betaling door de begunstigde wordt geïnitieerd in plaats van door de betaler. Er zij op gewezen dat er momenteel geen normen bestaan voor niet-SEPA-automatische afschrijvingen. Daardoor worden internationale automatische afschrijvingen verricht op basis van ad-hocregels die hetzij uit de SEPA-regels, hetzij uit nationale systemen worden overgenomen. Daarom is onderstaande figuur toegespitst op de normen die gelden voor de melding door de begunstigde, aangezien er geen normen bestaan voor de melding door de betaler bij niet-EU-betalingen.

Tabel 4 — Overzicht van de door te geven gegevens-elementen voor automatische afschrijvingen

Nr.	Gegevens-element	Beschikbaar voor betalingsdienstaanbieder		Mogelijk standaardformaat aanvaard	Opmerkingen
		Betaler	Begunstigde		
1	BIC-/ID-rapportage betalingsdienst-aanbieder	Niet van toepassing	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Naam begunstigde	Niet van toepassing	Ja		
3	Btw/FIN begunstigde	Niet van toepassing	Niet altijd	EU-btw-nummer moet in overeenstemming zijn met de EU-normen.	Btw-nummer/FIN zijn geen verplichte elementen om betalingen te verwerken. Samen met andere identificatiecodes kunnen zij beschikbaar zijn in specifieke gevallen of overeenkomstig

				Geen normen vereist voor andere identificatiecodes.	striktere vereisten in de nationale wetgeving. Als zodanig hoeven betalingsdienstaanbieders die geen btw-nummers/FIN van hun cliënten verzamelen, deze gegevens niet door te geven. Betalingsdienstaanbieders van de begunstigde beschikken vaker over een btw-nummer/FIN of andere identificatiecodes op basis van ken-uw-klantvereisten.
4	Rekening-ID van de begunstigde	Niet van toepassing	Ja	IBAN (ISO 13616)	
5	BIC/ID begunstigde betalingsdienst-aanbieder	Niet van toepassing	Niet van toepassing	/	Voor automatische afschrijvingen moet altijd een rekeningnummer beschikbaar zijn.
6	Adres begunstigde	Niet van toepassing	Ja	/	Het adres is niet verplicht om betalingen via automatische afschrijvingen te verwerken, maar is beschikbaar voor betalingsdienstaanbieders van de begunstigde via ken-uw-klantverplichtingen.
7	Terugbetaling	Niet van toepassing	Ja	/	
8	Datum/tijdstip	Niet van toepassing	Ja	Afwikkelingsdatum	
9	Bedrag	Niet van toepassing	Ja	Bedrag moet met twee cijfers na de komma worden vermeld.	
10	Valuta	Niet van toepassing	Ja	ISO 4217	
11	Lidstaat van oorsprong van de betaling	Niet van toepassing	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Lidstaat van bestemming van de terugbetaling	Niet van toepassing	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Informatie over de locatie van de betaler	Niet van toepassing	Ja	Niet van toepassing	
14	ID transactie	Niet van toepassing	Ja	/	ID's transactie voor automatische afschrijvingen zijn specifiek voor de betalingsdienstaanbieder en zijn alleen

					uniek binnen het systeem van een betalingsdienstaanbieder.
15	Fysieke aanwezigheid	Niet van toepassing	Niet van toepassing	/	

4.5.2.3 Geldtransfer

Geldtransfers verschillen van andere betalingsmethoden doordat zij niet noodzakelijk een betaalrekening vereisen om de betalingen uit te voeren. Hoewel het tegenwoordig mogelijk is betaalrekeningen te vermelden in opdrachten voor geldtransfers, is het nog steeds mogelijk om geldmiddelen over te maken zonder betaalrekening. Het belangrijkste verschil voor geldtransferinstellingen is dan ook dat zij in vak 5 een identificatiecode moeten verstrekken om de uitbetalingspartner te identificeren indien er geen identificatiecode van een betaalrekening beschikbaar is.

Tabel 5 — Overzicht van de door te geven gegevens-elementen voor geldtransfers

Nr.	Gegevens-element	Beschikbaar voor betalingsdienstaanbieder		Mogelijk standaardformaat aanvaard	Opmerkingen
		Betaler	Begunstigde		
1	BIC-/ID-rapportage betalingsdienstaanbieder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Naam begunstigde	Ja	Ja		
3	Btw/FIN begunstigde	Niet altijd	Niet altijd	EU-btw-nummer moet in overeenstemming zijn met de EU-normen. Geen normen vereist voor andere identificatiecodes.	Btw-nummer/FIN zijn geen verplichte elementen om betalingen te verwerken. Samen met andere identificatiecodes kunnen zij beschikbaar zijn in specifieke gevallen of overeenkomstig striktere vereisten in de nationale wetgeving. Als zodanig hoeven betalingsdienstaanbieders die geen btw-nummers/FIN van hun cliënten verzamelen deze gegevens niet door te geven. Betalingsdienstaanbieders van de begunstigde beschikken vaker over een btw-nummer/FIN of andere identificatiecodes op basis van ken-uw-klantvereisten.
4	Rekening-ID van de begunstigde	Niet van toepassing	Niet van toepassing	IBAN (ISO 13616)	Traditionele geldtransfers vereisen geen betaalrekening om te worden uitgevoerd. Deze informatie kan echter wel worden verstrekt. In dat geval moet in vak 5 deze informatie worden vermeld in plaats van de BIC.
5	BIC/ID begunstigde betalingsdienstaanbieder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	Aan de hand van de BIC of een andere identificatiecode kan de betalingsdienstaanbieder waaraan de

					geldmiddelen worden toegezonden, worden geïdentificeerd. Als er geen BIC beschikbaar is, mag eender welk nationaal identificatienummer worden verstrekt, voor zover dit nummer de unieke identificatie van de betalingsdienstaanbieder mogelijk maakt.
6	Adres begunstigde	Niet altijd	Ja	/	Het adres is niet verplicht om betalingen via geldtransfers te verwerken, maar is beschikbaar voor betalingsdienstaanbieders van de begunstigde via ken-uw-klantverplichtingen.
7	Terugbetaling	Ja	Ja	/	
8	Datum/tijdstip	Ja	Ja	Datum van uitvoering	
9	Bedrag	Ja	Ja	Bedrag moet met twee cijfers na de komma worden vermeld.	
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Lidstaat van oorsprong van de betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Lidstaat van bestemming van de terugbetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Informatie over de locatie van de betaler	Ja	Ja	Niet van toepassing	
14	ID transactie	Ja	Ja	Geen	ID's transactie voor geldtransfers zijn specifiek voor de betalingsdienstaanbieder en zijn alleen uniek binnen het systeem van een betalingsdienstaanbieder.
15	Fysieke aanwezigheid	Niet van toepassing	Niet van toepassing		

4.5.2.4 Kaartbetalingen

Kaartbetalingen worden geïnitieerd door de betaler met behulp van zijn krediet- of debetkaartgegevens om een betalingsopdracht te starten die wordt verwerkt door zijn kaartuitgever en de accepterende handelaar van de begunstigde. Hoewel kaartbetalingen op basis van het model dat de uitgever en de accepteerder hanteren, kunnen worden onderverdeeld in kaartbetalingen tussen drie partijen en kaartbetalingen tussen vier partijen, zullen de mee te delen gegevens nagenoeg identiek zijn, aangezien beide systemen betalingen op soortgelijke wijze verwerken.

Er zij ook op gewezen dat kaartbetalingen sterk afhankelijk zijn van het systeem dat wordt gebruikt om de betalingen te verwerken. In dat verband is het onmogelijk om de uitgewisselde gegevens in elk

bestaand kaartstelsel te bespreken. Onderstaande tabel is toegespitst op de reglementen die worden uitgegeven door de twee populairste kaartstelsels voor internationale transacties, te weten VISA en MasterCard.

Tabel 6 — Overzicht van de door te geven gegevens-elementen voor kredietkaartbetalingen

Nr.	Gegevens-element	Beschikbaar voor betalingsdienst-aanbieder		Mogelijk standaardformaat aanvaard	Opmerkingen
		Betaler	Begunstigde		
1	BIC-/ID-rapportage betalingsdienst-aanbieder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Naam begunstigde	Ja	Ja	Naam kaartacceptant (MC DE043) Naam handelaar (VISA TCR0 pos. 92-116)	
3	Btw/FIN begunstigde	Niet altijd	Niet altijd	EU-btw-nummer moet in overeenstemming zijn met de EU-normen. Geen normen vereist voor andere identificatiecodes.	Btw-nummer/FIN zijn geen verplichte elementen om betalingen te verwerken. Samen met andere identificatiecodes kunnen zij beschikbaar zijn in specifieke gevallen of overeenkomstig striktere vereisten in de nationale wetgeving. Als zodanig hoeven betalingsdienst-aanbieders die geen btw-nummers/FIN van hun cliënten verzamelen deze gegevens niet door te geven. Betalingsdienst-aanbieders van de begunstigde beschikken vaker over een btw-nummer/FIN of andere identificatiecodes op basis van ken-uw-klantvereisten.
4	Rekening-ID van de begunstigde	Ja	Ja	ID handelaar/ID kaartacceptant (MC DE042)	ID handelaar en ID kaartacceptant moeten worden gecombineerd om de handelaar die de goederen verkoopt achter een bepaalde accepterende partij te identificeren.
5	BIC/ID begunstigde betalingsdienst-aanbieder	Niet van toepassing	Niet van toepassing	/	
6	Adres begunstigde	Ja	Ja	MC DE043 VISA TCR0	
7	Terugbetaling	Ja	Ja	/	Indien een verwijzing naar de oorspronkelijke betaling wordt vermeld, moet die worden gemeld als

					onderdeel van de ID transactie in vak 14.
8	Datum/tijdstip	Ja	Ja	MC: DE 12 - Datum en tijdstip, lokale transactie Visa: TC05 Aankoopdatum	De datum moet ten minste de maand en het jaar van de transactie bevatten.
9	Bedrag	Ja	Ja	Mastercard: DE04/DE05/DE06 VISA: TC05 Bedrag bron & valutacode bron Bedrag moet met twee cijfers na de komma worden vermeld.	
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Lidstaat van oorsprong van de betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	Voor de locatie van de betaler wordt de BIN-reeks (bankidentificatienummer) van het kaartnummer gebruikt om te bepalen waar de kaart is uitgegeven, in plaats van waar de uitgever is gevestigd.
12	Lidstaat van bestemming van de terugbetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	Voor de locatie van de betaler wordt de BIN-reeks van het kaartnummer gebruikt om te bepalen waar de kaart is uitgegeven, in plaats van waar de uitgever is gevestigd.
13	Informatie over de locatie van de betaler	Ja	Ja	BIN kaartnummer	
14	ID transactie	Ja	Ja	MC: DE 31 — Referentiegegevens accepteerder Visa: TC05 Referentienummer accepteerder	De mee te delen ID transactie moet de ID zijn dat door de accepteerder wordt verstrekt en dat uniek is binnen het gebruikte kaartsysteem en gemeenschappelijk is voor alle betalingsdienstaanbieders die bij de betaling betrokken zijn.
15	Fysieke aanwezigheid	Ja	Ja	MC: DE 22 Invoermodus verkooppunt Visa: TC05 Invoermodus verkooppunt	

4.5.2.5 Elektronisch geld

Een typische elektronisch-geldbetaling wordt geïnitieerd door de betaler die de geldmiddelen op zijn elektronisch-geldrekening gebruikt om een overmaking te doen naar de e-geldrekening van de begunstigde. De elektronisch-geldrekening kan worden gefinancierd met behulp van verschillende betalingsmethoden (overmakingen, kaartbetalingen enz.), hetzij vóór de betaling met elektronisch geld, hetzij tegelijkertijd (als de betaler geen geldmiddelen op zijn elektronisch-geldrekening had om de betaling uit te voeren). Deze betalingen om de e-geldrekening te financieren of er geld af te halen, lijken voor de bij de transactie betrokken externe betalingsdienstaanbieders op een betaling van de betaler aan de instellingen voor elektronisch geld, die worden geïdentificeerd als begunstigde (indien de betaler zijn elektronisch-geldrekening financiert) of als betaler (indien de begunstigde de geldmiddelen van zijn elektronisch-geldrekening haalt). De elektronisch-geldrekening kan ook de vorm aannemen van een prepaidkaart, in het geval van e-vouchers.

Betalingen met elektronisch geld zijn bijzonder omdat er geen normen voor transacties met elektronisch geld bestaan. Betalingen met elektronisch geld worden verricht binnen een gesloten systeem waarbij zowel de betaler als de begunstigde een overeenkomst hebben gesloten met de aanbieder van elektronisch geld, en zij zijn geregeld bij de regels die de aanbieder van elektronisch geld zelf vaststelt, die als zodanig vrij is om de door hem gewenste regels vast te stellen. Het gesloten systeem biedt de aanbieder van elektronisch geld wel een volledig zicht op zowel de betalingstransactie als de betaler en de begunstigde.

Tabel 7 — Overzicht van de door te geven gegevenselementen voor betalingen met elektronisch geld

Nr.	Gegevens­element	Beschikbaar voor betalingsdienstaanbieder		Mogelijk standaardformaat aanvaard	Opmerkingen
		Betaler	Begunstigde		
1	BIC-/ID-rapportage betalingsdienst-aanbieder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Naam begunstigde	Ja	Ja		
3	Btw/FIN begunstigde	Niet altijd	Niet altijd	EU-btw-nummer moet in overeenstemming zijn met de EU-normen. Geen normen vereist voor andere identificatiecodes.	Btw-nummer/FIN zijn geen verplichte elementen om betalingen te verwerken. Samen met andere identificatiecodes kunnen zij beschikbaar zijn in specifieke gevallen of overeenkomstig striktere vereisten in de nationale wetgeving.
4	Rekening-ID van de begunstigde	Ja	Ja	IBAN (ISO 13616)	Als er geen IBAN beschikbaar is, kan de aanbieder van elektronisch geld bijvoorbeeld het nummer van de elektronisch-geldrekening als identificatiecode vermelden of een andere identificatiecode verstrekken, zoals het ID handelaar.
5	BIC/ID begunstigde	Niet van toepassing	Niet van toepassing	/	

	betalingsdienst-aanbieder				
6	Adres begunstigde	Ja	Ja		
7	Terugbetaling	Ja	Ja		Indien een verwijzing naar de oorspronkelijke betaling wordt vermeld, moet die worden gemeld als onderdeel van de ID transactie in vak 14.
8	Datum/tijdstip	Ja	Ja	Datum van uitvoering	
9	Bedrag	Ja	Ja	Bedrag moet met twee cijfers na de komma worden vermeld.	
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Lidstaat van oorsprong van de betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Lidstaat van bestemming van de terugbetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Informatie over de locatie van de betaler	Ja	Ja	IBAN, adres van de e-rekening, BIN kaartnummer, IP-adres	Aanbieders van elektronisch geld moeten de locatie van de betaler vaststellen met behulp van alle in hun administratie beschikbare informatie om te bepalen welke locatie de locatie van de begunstigde het best weergeeft.
14	ID transactie	Ja	Ja		ID's transactie voor transacties met elektronisch geld zijn specifiek voor de aanbieder van elektronisch geld en zijn alleen uniek binnen het systeem van elektronisch geld.
15	Fysieke aanwezigheid	Niet van toepassing	Niet van toepassing		

4.5.2.6 Marktplaatsen

Marktplaatsen bieden geen specifieke betalingsmethoden aan, maar laten hun gebruikers toe om andere betalingsmethoden te gebruiken om goederen of diensten te kopen op hun gecentraliseerde platform. Vanwege deze bijzonderheid is de manier waarop marktplaatsen die als betalingsdienstaanbieder optreden betalingen verwerken zowel vergelijkbaar met de manier waarop de desbetreffende betalingsmethode in zijn werk gaat als met de manier waarop aanbieders van elektronisch geld handelen in de kern van de infrastructuur.

Als zodanig kunnen de gegevens die marktplaatsen kunnen melden, variëren naargelang van de gebruikte betalingsmethode en het aanbod (bv. of een betaling kan worden verricht via overmaking, kaartbetaling, met elektronisch geld enz.). Aangezien de marktplaats centraal staat in de verwerking van de betaling en geldmiddelen aanhoudt voor rekening van zowel de betaler en de begunstigde, zal zij echter altijd een volledig zicht hebben op zowel de betalingstransactie als op de betaler en de begunstigde.

Tabel 8 — Overzicht van door marktplaatsen door te geven gegevens-elementen

Nr.	Gegevens-element	Beschikbaar voor betalingsdienst-aanbieder		Mogelijk standaardformaat aanvaard	Opmerkingen
		Betaler	Begunstigde		
1	BIC-/ID-rapportage betalingsdienst-aanbieder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Naam begunstigde	Ja	Ja	(naam op verkooprekening)	
3	Btw/FIN begunstigde	Niet altijd	Niet altijd	EU-btw-nummer moet in overeenstemming zijn met de EU-normen. Geen normen vereist voor andere identificatiecodes.	Btw-nummer/FIN zijn geen verplichte elementen om betalingen te verwerken. Samen met andere identificatiecodes kunnen zij beschikbaar zijn in specifieke gevallen of overeenkomstig striktere vereisten in de nationale wetgeving.
4	Rekening-ID van de begunstigde	Ja	Ja	IBAN (ISO 13616) ID handelaar (MC DE 042)	Als er geen IBAN beschikbaar is, mag de marktplaats een andere rekeningidentificatiecode verstrekken, waaronder het ID van de rekening van de marktplaats.
5	BIC/ID begunstigde betalingsdienst-aanbieder	Niet van toepassing	Niet van toepassing	/	
6	Adres begunstigde	Ja	Ja		
7	Terugbetaling	Ja	Ja		Indien een verwijzing naar de oorspronkelijke betaling wordt vermeld, moet die worden gemeld als onderdeel van de ID transactie in vak 14.
8	Datum/tijdstip	Ja	Ja	Datum van uitvoering	
9	Bedrag	Ja	Ja		
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Lidstaat van oorsprong van de betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Lidstaat van bestemming van de terugbetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Informatie over de locatie van de betaler	Ja	Ja	IBAN (ISO 13616) BIN kaartnummer IP-adres	Marktplaatsen moeten de locatie van de betaler vaststellen met behulp van alle in hun administratie beschikbare informatie om te bepalen welke locatie de locatie van de begunstigde het best weergeeft.

14	ID transactie	Ja	Ja		De ID transactie zal worden toegewezen door de marktplaats en is niet beschikbaar voor andere betalingsdienstaanbieders in de betalingsketen.
15	Fysieke aanwezigheid	Niet van toepassing	Niet van toepassing		

4.5.3 Aspecten met betrekking tot de gegevenskwaliteit

De gegevens die betalingsdienstaanbieders moeten meedelen, zullen verschillen naargelang van de gebruikte betalingsmethode en van de vraag of de meldende entiteit de betalingsdienstaanbieder van de betaler dan wel van de begunstigde is. In dat laatste geval kunnen de door de betalingsdienstaanbieder van de betaler meegedeelde gegevens van een lagere kwaliteit zijn of onmogelijk te toetsen zijn voor de betalingsdienstaanbieder, aangezien deze geen contact heeft met de begunstigde.

In het kader van de meldingsplicht wordt van betalingsdienstaanbieders niet gevraagd dat zij hun partners om meer gegevens verzoeken dan de gegevens waarover zij reeds beschikken of die zij tijdens de verwerking van de betalingen uitwisselen. Er wordt hen evenmin gevraagd om de gegevens die zij hebben gebruikt te verifiëren, behalve dan voor zover dit vereist is om een betaling te verwerken en te voldoen aan de ken-uw-klant- en AML-verplichtingen. Dat betekent dat indien een gegevenselement niet door een betalingsdienstaanbieder kan worden geverifieerd, bijvoorbeeld wanneer het betrekking heeft op een nationaal systeem of een derde land, de betalingsdienstaanbieder deze gegevens als zodanig kan meedelen en de geldigheid ervan niet verder hoeft te controleren.

De gegevenskwaliteit kan ook variëren op basis van de bedrijfsmodellen van de betalingsdienstaanbieder. Aanbieders van elektronisch geld hebben doorgaans zicht op de volledige overmaking tussen de betaler en de begunstigde, waardoor zij gegevens van hogere kwaliteit kunnen meedelen over de begunstigde.

De belangrijkste problemen met de gegevenskwaliteit doen zich voor wanneer de gegevens door de betalingsdienstaanbieder van de betaler worden meegedeeld, aangezien die niet kan bevestigen dat de doorgegeven gegevens correct zijn. Dat probleem wordt aangescherpt bij betalingsmethoden waarbij velden de vorm aannemen van een door de betaler vrij in te vullen tekstvak, hoofdzakelijk bij overmakingen.

Onderstaande tabel geeft een overzicht van de verwachte kwaliteit van de door betalingsdienstaanbieders verstrekte gegevens voor de belangrijkste betalingsmethoden die in deze leidraad worden toegelicht. Elementen in het geel zullen naar verwachting zelden beschikbaar zijn of van lagere kwaliteit zijn. Marktplaatsen worden niet weergegeven omdat zij gegevens van andere betalingsmethode gebruiken, die worden aangevuld met hun eigen gegevens over zowel de betaler als de begunstigde. Als zodanig zullen zij naar verwachting geen problemen hebben met de beschikbaarheid of kwaliteit van gegevens.

Tabel 9 — Overzicht van gegevens en verwachte gegevenskwaliteit

Gegevens- vereisten (artikel 243 quinquies)	Kaartbetalingen		Bankoverschrijvingen			Automatische afschrijvingen		Elektronisch geld		Geldtransfers	
	PSP betaler (uitgever)	PSP begunstigde (accepteerder)	PSP betaler (SEPA- IBAN)	PSP betaler (SWIFT)	PSP begunstigde (SEPA)	PSP betaler	PSP begunstigde	PSP betaler	PSP begunstigde	PSP betaler	PSP begunstigde
1a) BIC PSP	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja
1b) Naam begunstigde	Naam kaartacceptant (MC DE043) Naam handelaar (VISA TCR0)	Naam kaartacceptant (MC DE043) Naam handelaar (VISA TCR0)	Naam begunstigde (door betaler opgegeven)	Naam begunstigde (SWIFT 59a)	Naam crediteur (register)	Naam crediteur (register)	Naam crediteur (register)	Naam begunstigde (eigen administratie)	Naam begunstigde (eigen administratie)	Naam begunstigde	Naam begunstigde
1c) Btw- nummer/fiscaal nummer	Facultatief	Verplicht in sommige lidstaten	Facultatief	Facultatief	Verplicht in sommige lidstaten	Facultatief	Verplicht in sommige lidstaten	Facultatief	Facultatief	Facultatief	Facultatief
1d) IBAN, ID begunstigde	handelaar/ID kaartacceptant (MC DE042)	IBAN + ID handelaar/ID kaartacceptant (MC DE042)	IBAN	SWIFT-veld 59/59a	IBAN	IBAN (EU)	IBAN (EU)	Identificatiecode van de e- rekening (+ IBAN)	Identificatiecode van de e-rekening (+ IBAN)	IBAN indien beschikbaar	IBAN indien beschikbaar
1e) IBAN PSP begunstigde	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	BIC of andere ID	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	BIC of andere ID	BIC of andere ID
1f) Adres begunstigde	Straat kaartacceptant (DE043 sub2)	Adres begunstigde (eigen administratie)	Adres begunstigde (door betaler opgegeven)	Adres begunstigde (SWIFT- veld 59)	Adres begunstigde (eigen administratie)	Adres begunstigde (doorgegeven door begunstigde)	Adres begunstigde (eigen administratie)	Adres begunstigde (eigen administratie)	Adres begunstigde (eigen administratie)	Adres begunstigde (door betaler opgegeven)	Adres begunstigde (eigen administratie)

Gegevens- vereisten (artikel 243 quinquies)	Kaartbetalingen		Bankoverschrijvingen			Automatische afschrijvingen		Elektronisch geld		Geldtransfers	
	Gekoppeld aan de betaling	PSP betaler (uitgever)	PSP begunstigde (accepteerder)	PSP betaler (SEPA- IBAN)	PSP betaler (SWIFT)	PSP begunstigde (SEPA)	PSP betaler	PSP begunstigde	PSP betaler	PSP begunstigde	PSP betaler
2a) Datum en tijdstip	Lokale transactie (MC DE12) Aankoopdatum (TC05)	Lokale transactie (MC DE12) Aankoopdatum (TC05)	Afwikkelingsdatum tussen banken	Datum van verrichting (veld 32a)	Afwikkelingsdatum tussen banken	Afwikkelingsdatum tussen banken	Afwikkelingsdatum tussen banken	Datum van uitvoering	Datum van uitvoering	Datum van uitvoering	Datum van uitvoering
2b) Bedrag en munteenheid	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst	Valuta van herkomst
2c) Lidstaat van herkomst	BIN	BIN	IBAN	IBAN	IBAN	IBAN	IBAN	Locatie rekening	Code kaart- uitgever	Landcode uitbetalings- partner	Landcode uitbetalings- partner
2d) ID transactie	Referentie accepteerder (MC DE31 – VISA TC05)	Referentie accepteerder (MC DE31 – VISA TC05)	Eigen ID	Eigen ID	Eigen ID	Eigen ID	Eigen ID	Eigen ID	Eigen ID	Eigen ID	Eigen ID
2e) Betalingen verkooppunt	MC DE 22 – VISA TC05	MC DE 22 – VISA TC05	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.	N.v.t.

5 REGELS VOOR (HER)INDIENING

In dit deel wordt ingegaan op de regels die van toepassing zijn op het indienen of opnieuw indienen van gegevens van betalingsdienstaanbieders bij de lidstaten, wat van invloed kan zijn op de doorgifte van gegevens aan CESOP. Aangezien de regels die van toepassing zijn op het verzamelen van betalingsgegevens op nationaal niveau niet zijn vastgesteld in Richtlijn 284/2020 of in Verordening 283/2020, behalve de verplichtingen voor de lidstaten om de betalingsgegevens te verzamelen met behulp van het in de bijlage bij de uitvoeringsverordening vastgestelde elektronische formulier en binnen de in artikel 24 ter van Verordening 283/2020 vastgestelde termijn, worden in dit deel echter voornamelijk beste praktijken en aanbevelingen opgesomd om het effect te beperken dat nationale herindieningen en fouten tijdens de nationale verzameling kunnen hebben op de doorgifte aan CESOP.

In onderstaande punten wordt een overzicht gegeven van wat betalingsdienstaanbieders kunnen verwachten van het (her)indieningsproces op nationaal niveau, d.w.z. richtsnoeren waarvan wordt aanbevolen dat de individuele lidstaten ze volgen. Deze regels moeten echter worden gelezen in samenhang met de relevante nationale wetgeving die in elke lidstaat van toepassing is op het verzamelen van betalingsgegevens, die op sommige punten kan verschillen.

5.1 Validering van de betalingsinformatie op nationaal niveau

Betalingsdienstaanbieders moeten het betalingsbericht valideren voordat het overeenkomstig de bijlage bij de uitvoeringsverordening bij de nationale belastingdienst wordt ingediend. Dit omvat zowel een controle van de XML-schemadefinitie (“XSD-schema”) als een controle van de bedrijfsregels om ervoor te zorgen dat fouten zo vroeg mogelijk in het proces worden gesignaleerd.

Bij ontvangst van het betalingsbericht moeten de nationale belastingdiensten de ontvangen betalingsgegevens valideren aan de hand van het XSD-schema. Indien het XSD-schema niet wordt nageleefd (negatief valideringsresultaat), wordt het volledige bestand afgewezen en moet de betalingsdienstaanbieder het hele bestand opnieuw indienen. In het door de belastingdienst aan de betalingsdienstaanbieder toegezonden valideringsbericht wordt hetzelfde XML-schema gebruikt als door CESOP wordt gebruikt voor het valideringsbericht.

Om te vermijden dat fouten gevolgen hebben voor de indiening bij CESOP, wordt *aanbevolen* dat:

- de nationale belastingdienst het ontvangen betalingsbericht onmiddellijk valideert aan de hand van het XSD-schema;
- de nationale belastingdienst de betalingsdienstaanbieder onmiddellijk in kennis stelt van het resultaat van de validering aan de hand van het XSD-schema in geval van een negatief resultaat;
- bij een positieve validering aan de hand van het XSD-schema, de nationale belastingdienst de betalingsinformatie onmiddellijk doorstuurt naar CESOP;
- bij een negatieve validering aan de hand van het XSD-schema, in het bericht met het valideringsresultaat alle technische foutcodes worden vermeld, zodat de betalingsdienstaanbieder deze allemaal tegelijkertijd kan corrigeren;
- de nationale belastingdienst geen validering van bedrijfsregels uitvoert. De bedrijfsregels worden gecontroleerd op CESOP-niveau.

5.2 Validering van de betalingsinformatie op CESOP-niveau

Zodra CESOP het betalingsbericht van de nationale belastingdienst heeft ontvangen, zal het het bericht met betalingsgegevens valideren aan de hand van het XSD-schema en de bedrijfsregels, zoals beschreven in de XSD-gebruikersgids. Normaal gezien mogen uit de controle aan de hand van het XSD-schema geen fouten blijken op CESOP-niveau, aangezien deze controle reeds op nationaal niveau is

uitgevoerd. De controle van de bedrijfsregels kan echter wel tot een negatieve validatie leiden. Het is dus mogelijk dat een betalingsgegevensbericht de validering door de lidstaat doorstaat, maar later negatief wordt gevalideerd door CESOP. CESOP zendt het valideringsresultaat naar de bevoegde nationale belastingdienst, ongeacht of het valideringsresultaat positief of negatief is. De nationale belastingdienst zal in geen geval de inhoud van het bericht met betalingsgegevens wijzigen.

Om snel te kunnen reageren op fouten in de aan CESOP doorgegeven gegevens, wordt *aanbevolen* dat:

- de nationale belastingdienst het valideringsresultaat van CESOP naar de betalingsdienstaanbieders doorstuurt, zowel bij een positief als bij een negatief resultaat;
- de nationale belastingdienst het valideringsresultaat van CESOP naar de betalingsdienstaanbieders doorstuurt, zowel bij een positief als bij een negatief resultaat;

5.3 Herindieningen

Bij een negatief valideringsresultaat moet de betalingsdienstaanbieder opnieuw een bericht met betalingsgegevens indienen met de juiste gegevens. Indien de negatieve validatie te wijten is aan het mislukken van de XSD-controle op nationaal niveau, moet de betalingsdienstaanbieder alle gegevens voor dat kwartaal opnieuw indienen. De reden daarvoor is dat CESOP voor dat kwartaal nog geen gegevens zal hebben ontvangen van de betalingsdienstaanbieder, waardoor het niet mogelijk is om alleen een correctie voor bepaalde specifieke begunstigden door te sturen.

Indien een betalingsdienstaanbieder een negatief valideringsresultaat krijgt van CESOP, moeten de lidstaten hem toestaan alleen gegevens opnieuw in te dienen over de begunstigden die aan correcties zijn onderworpen. Opnieuw ingediende berichten met betalingsgegevens zullen precies hetzelfde proces doorlopen als de oorspronkelijke indieningen.

Om het effect van herindieningen en correcties op de meldingen aan CESOP en de beschikbaarheid van gegevens in het systeem te beperken, wordt *aanbevolen* dat:

- de nationale belastingdienst de betalingsdienstaanbieder een termijn geeft om het betalingsbericht opnieuw in te dienen;
- de termijn niet langer is dan 30 kalenderdagen, te beginnen vanaf de datum waarop de lidstaat het valideringsbericht aan de betalingsdienstaanbieder heeft verzonden;
- de nationale belastingdienst een kennisgeving van de herindiening aan de betalingsdienstaanbieder stuurt nadat de helft van de door de nationale belastingdienst vastgestelde termijn is verstreken;
- indien er vóór het einde van de herindieningstermijn geen nieuwe indiening heeft plaatsgevonden, een kennisgeving aan de betalingsdienstaanbieder wordt gestuurd, met een termijn om aan de verplichting tot herindiening te voldoen;
- elke lidstaat wetgeving vaststelt die het mogelijk maakt om sancties op te leggen aan betalingsdienstaanbieders die betalingsgegevens niet binnen de gestelde termijn indienen of opnieuw indienen.

Deze aanbevelingen gelden ook wanneer een betalingsdienstaanbieder geen betalingsbericht indient vóór de indieningstermijn en wanneer een betalingsdienstaanbieder gegevens indient die niet onder het toepassingsgebied vallen (bv. een betalingsdienstaanbieder verzendt gegevens van begunstigden die de drempel van 25 transacties niet hebben overschreden). In dat geval moet in de kennisgeving worden vermeld welke gegevens niet hadden mogen worden doorgegeven en moet worden verzocht deze uit de nieuwe indiening te schrappen. Het indienen van gegevens onder de drempel wordt beschouwd als niet-naleving van de in artikel 243 ter vastgestelde regels en kan aan sancties worden onderworpen.

In het geval van te late indiening van berichten met betalingsgegevens door betalingsdienstaanbieders, moeten de gegevens zodra zij zijn ontvangen en de validatiecontrole hebben doorstaan aan CESOP worden toegevoegd, aangezien de gegevens nuttig zullen zijn voor het systeem. Dat sluit evenwel niet uit dat de lidstaten sancties opleggen voor het laattijdig indienen van de gegevens.

5.4 Fouten spontaan corrigeren

Hoewel betalingsdienstaanbieders de geldigheid van de gegevens doorgeven aan de hand van het XSD-schema en de bedrijfsregels moeten controleren, is het nog steeds mogelijk dat zij onjuiste betalingsgegevens aan CESOP toezenden.

In dat geval kunnen betalingsdienstaanbieders, zodra zij vaststellen dat zij onjuiste gegevens aan CESOP hebben toegezonden, spontaan nieuwe bestanden met de gecorrigeerde gegevens naar de lidstaten sturen overeenkomstig de regels van de XSD-gebruikersgids.

Daarvoor is in de EU-wetgeving geen specifieke termijn vastgesteld, aangezien het voor CESOP altijd belangrijk is om correcte gegevens te ontvangen. Spontane correcties mogen echter nooit worden toegezonden vóór het verstrijken van de meldingsperiode waarop zij betrekking hebben, om sancties te vermijden, en moeten worden toegezonden vóór het einde van de bewaartermijn voor gegevens in CESOP (5 jaar). Na die termijn is correctie niet meer mogelijk, aangezien de oorspronkelijke gegevens zullen worden gewist.

6 SLOTOPMERKINGEN

Deze leidraad is bedoeld om praktische informatie en uitleg te verschaffen over de mededeling van betalingsgegevens door betalingsdienstaanbieders en de verzameling ervan door de lidstaten. Deze leidraad is niet rechtsgeldig en dient louter om de wettelijke verplichting toe te lichten zonder er afbreuk aan te doen.

Deze leidraad kan in de toekomst worden gewijzigd en bijgewerkt naar aanleiding van de ontwikkeling van de betalingsmarkt en de toepassing van de meldingsplicht.

Vragen of opmerkingen over de leidraad kunnen worden toegezonden aan TAXUD-CESOP@ec.europa.eu.